

HAZİRAN 2018 SAYI: 4

katre

KUDÜS
ÖZGÜR OLANA DEK

139

Okul
ve
Kurum Müdürü

12

Kitap

12

Yazar
ve
Akademisyen

PENDİK EĞİTİM OKUMALARI

**“Okul ve Kurum Müdürlerimiz
her ay bir kitap okuyor ve
bir düşünürle buluşuyor.”**

Ayrıntılı bilgi için karekodu okutunuz

katre

HAZİRAN 2018 SAYI:4

Pendik İmam Hatip Okulları
Düşünce, Sanat, Edebiyat
ve Kültür Dergisi

İmtiyaz Sahibi

Pendik İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü
adına
Aytekin YILMAZ

Genel Yayın Yönetmeni
Abdülaziz DUMAN

Editör

Yaşar ALPAYDIN

Yayın Kurulu
Selahattin ÖZKÖK
Adem ERSOY
Esra TAMER

Banu Güneş GEZER
Hamza KARA
Abdülkerim ERSAN

Grafik Tasarım

Mehmet NİŞANCI
mknisanci@gmail.com

Yazışma - İletişim

Yeni Mh. Şehit Fethi Cd.
No: 83 Pendik/İSTANBUL
pendikihodergi@gmail.com

Yazarlar yazılarından sorumludur.
Yayın Kurulu yazılarda değişiklik,
düzeltme, ekleme, çıkarma yapma
hakkına sahiptir.

ÖN SÖZ NİYETİNE

ABDÜLAZİZ DUMAN

ÖMER ÇAM ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ MÜDÜRÜ

İmam Hatip okulları dergisi Katre'nin 4. sayısı ile merhaba.

Şimdinin ve geleceğimizin teminatı gençlerimizin, yürekleri kocaman genç yazarlarımızın gönüllerinden süzülerek satırlara dökülen Katre'yi sizlerle buluşturmanın sevincini yaşıyoruz.

İmam Hatip okulları olarak, sosyal ve ahlaki değerlerin yozlaştığı, kadim medeniyetimize ait normların hoyratça tüketildiği günümüzde, öğrencilerimizi bize ait değerlerle donatmanın gayreti içerisindeyiz. Evveleminde Kur'an'ı Kerim'i ve Sünnet'i Nebeviyye'yi öğrencilerimizin gündemine taşımak, ilahi mesajı onlara ulaştırmak, Kur'an ve Sünnet istikametinde Müslümanca yaşamalarına imkan hazırlamak amacıyla çeşitli faaliyetler yapıyoruz. Gençlerimizin ruhi bakımdan gelişebilmeleri, imam hatiplilik şuurunu kuşanmaları ve imam hatiplilik misyonu ile yetişmeleri için gayret sarf ediyoruz.

İlerlediğimiz yol, istikamet ve maarif yoludur. Bu yolda idarecilerimizden öğretmenlerimize, bütün maarif kadrosuyla köklü ilim geleneğimizi ihya edebileceğimiz, geleceğin nesillerine geleceğin eğitimini verebileceğimiz sosyal, akademik ve manevi alanlarda geli-

şimlerini sağlayabileceğimiz çalışmalar yürütüyoruz.

Tarih içerisinde hayli badireler atlatan aziz milletimizin dünya ölçeğinde hak ettiği yere gelebilmesi için elinden geleni yapacak nesiller, İmam Hatip okullarında eğitim görmektedir. Umuyoruz ki, şimdinin gençleri, yarının yetişkinleri olan bu nesil, dünyanın neresinde olursa olsun, hangi ırktan, dinden, mezhepten, meşrepten olursa olsun, haksızın karşısında haklının yanında; zalimin karşısında mazlumun yanında olabilmek için, her açıdan kendisini en iyi şekilde yetiştirecektir.

Bütün bu söylediğimiz şeyler çerçevesinde, Katre bu sayısında, ağlayan davamız Kudüs'ü öğrencilerin gündemine taşıyor. Geleceğin güzel şair ve yazarlarının eserlerini zevkle okuyacaksınız.

Üstad Sezai Karakoç, "Tarihte her hareket, hep bir kişinin ayağa kalkmasıyla başlamıştır." diyor. İnanıyoruz ki ümmetin yiğitleri artık ayağa kalkmaya, yola düşmeye, dik durmaya, hakkı ve hakikati söylemeye başlamıştır.

Ayağa kalkan, yola düşen, dik duran, hakkı ve hakikati söyleyen ümmetin yiğitlerine selam olsun....

KUDÜS

YUSUF SİNA BAYSAN 6

MESCİD-İ AKSA

EMİR ERAY ÖZAY 8

KUDÜS

DERYA MERSİN 10

BİZE BİLİNMEZ

MİRAÇ AĞCAYZI 11

ADEM YENİHAYAT İLE

KUDÜS MÜLÂKATI 12

KUDÜS, EY KUDÜS

ABDURRAHMAN SELİM ÇELİKBİLEK 16

BİR DİRHEM YÜKSELMEK AYDINLIĞA

RÜMEYSA YILMAZ 17

KUDÜS REHBERİ 18

TAHİR KAYA

SELAHATTİN ÖZKÖK 20

SON YOLCU

TUĞBA DOĞAN 22

TÜRK MİLLETİ DEDIĞİN

SALIHA TOPÇU 23

ŞEHİDİN KANI

ALİMİN MÜREKKEBİ

ABDURRAHMAN SELİM ÇELİKBİLER 24

SİSTE BİR SABAH

ÖZGE ERZURUMGİL 26

TÜRK MİLLETİ İLELEBET YAŞAMALI

DAMLANUR ARI 27

SILA

AYŞE RÜVEYDA AKGÜNGÖR 28

VATAN SEVGİSİ İMANDANDIR

RÜMEYSA AKÇAY 29

ÖLMÜŞ ZİHİNLER

İLİMNİSA TOKSOY 30

NEDEN TÜRKÇEMİZ ÖNEMLİ

HALİME ZEHRA BAŞAR 31

HAFIZLIK

TÜLAY ÇELİKÇİ 32

ÇANAKKALE 33

BİZ TÜRKÜZ

İLİMNİSA TOKSOY 34

BİR TOKATTIR ÇANAKKALE

AYŞEGÜL SARAÇ 35

OKUMAKTAN MAKSAT NEDİR

ABDURRAHİM BİLİK 36

BİR KIŞ GECESİ

ÖZGE ERZURUMGİL 38

HAFIZLIK

ŞEVVAL ALİOĞLU 41

HAFIZLIK EĞİTİMİNDE

YENİ YAKLAŞIMLAR

NECMETTİN BATTAL 42

GÜN DOĞARKEN ZAFER

İREM KILIÇ 44

BEN VE GÖZLERİN

MUHAMMED EMRE BATTAL 47

HAYVAN SEVGİSİ

CEMRE SU SÖYLER 48

KOD ADI MEHMET

HALİL METE SELÇUK 49

BİR AĞACIN DAĞITTIĞI SEVGİ

DİLAY YAZAR 50

SABAH OLUP UYANINCA

EMİR ERAY ÖZAY 51

BİR ÜLKE DÜŞLERİM

EMİR ERAY ÖZAY 52

VATAN

SELEN KURT 54

BİR KAHRAMAN DOĞUYOR

İSMAİL BERKAN ZORLU 55

ALLAH YOLUNDA ÖLDÜRÜLENLERE

ÖLÜLER DEMEYİNİZ!

NİSANUR DAĞLI 56

BAYRAĞIMIN ŞEHİDİ

BATUHAN TUNCER 57

TÜRKLÜK VE VATAN

AHMET BURAK ÖZGENÇ 58

SÖYLE

ŞEYMA NUR ŞAHİN 59

ÇİZGİ

MEHMET HAŞİM SEBA 60

YUSUF YAĞIZ 61

BAŞYAZI

AYTEKİN YILMAZ

PENDİK İLÇE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRÜ

Bir şey yap güzel olsun.

Çok mu zor?

O vakit güzel bir şey söyle.

Dilin mi dönmüyor?

Öyleyse güzel bir şey gör veya güzel bir şey yaz.

Beceremez misin?

O zaman güzel bir şeye başla.

Ama hep güzel şeyler olsun.

Çünkü; her insan ölecek yaşta.

(Şems-i Tebrizi)

Kıymetli Okurlarımız ve Sevgili Öğrenciler;

Nice yeteneklerin gün yüzüne çıkmasına; nice taze tohumun kabuğunu çatlatmasına, kabuğunu çatlatmış nice fidanın ise ağaç olup meyve verir hale gelmesine vesile olabilmek şiarıyla yola çıkan dergimiz Katre'nin dördüncü sayısına ulaşmaktan duyduğumuz mutluluğu ifade etmek isterim.

Şems-i Tebriz'i hazretlerinin dediği gibi daima güzel olanın ardından gitmeye, güzel olan şeyleri yapmaya çalışan imam hatip okullarımız ve şu gök kubbe altında hoş bir sada bırakabilmemizin gayreti içinde çalışmalarına devam ediyor.

Dergimizin özel kazanımları arasında elbette yazara ve okura edebi bir bakış açısı kazandırma ve hayatın içine katma amacı vardır; fakat asıl gayemiz Anadolu İmam Hatip Liselerimizde ve İmam Hatip Ortaokullarımızdaki niteliği ve farkındalığı arttırmak, özlemini

çektiğimiz gençliğin ihyasını ve inşasını fikren ve hissen destekleyebilmektir.

Çünkü imam hatipli olmak; Mahmut Celaledin Öktenlerin ve Tevfik İlerilerin emanetine hakkıyla sahip çıkabilmek demektir. Vatan sevgisiyle dolu olmak, memleketin ve ümmetin sorunlarını omuzlayabilecek bir şuura erişebilmek demektir. Sürekli değişim ve yeniliğin farkında olarak çağın ötesinde olmak ülküsüyle vatan evlatlarını geleceğe taşıyabilmek demektir.

İmam hatipli olmak, başıboş gezen, tozan, bozan ve ezen değil; okuyan, düşünen, sezen, üreten ve yazan bir gençlik demektir. Nereden geldiğini ve nereye gideceğini bilen, aldatmayan ve aldanmayandır. Teknoloji ve bilim karşısında hayret eden değil, gayret eden; sadece dil dökken değil ter dökendir. Yeni fetihler düşleyen ve o kutlu düşle, nice gönüller fethedebilmiş bir gençlik demektir.

İmam hatipli olmak; kökü ezelden dalı ise ebede olan, köklerini göklerle buluşturabilmiş, Hakk'ı ve hakikati

bayrak edinmiş, özgür ve özgün, kitabı elinden düşürmeyen ve hikmeti arayan marifet sahibi bir gençlik demektir. Nesne olmayan özne olan, edilgen değil, kurgulayan, kuran, yapan ve netice alan, hüner ve tavır sahibi bir gençlik demektir.

İmam hatipli olmak; üç bin yıllık hüznümüz, gönlümüzdeki mahzun mabedimiz, göklerde yaratılıp yeryüzüne inen şehrimiz, acımız, sınanmamız, secdemiz, ilk kıblemiz, nebi izleri düşen beldemiz, imanlı bir duruşun, kararlı bir yönelişin, muhabbetle mukaddese bağlanışın adı olan kadim şehir Kudüs'e sahip çıkabilmek demektir.

Bu düşüncelerle Katre'nin dördüncü sayısında emeği geçen tüm meslektaşlarıma ve genç kalemlerimize gönül dolusu teşekkür ediyor; bir sonraki eğitim-öğretim döneminde, güçlü kalemlerinizi, heyecan dolu yüreklerinizi, özgün ve engin düşüncelerinizle şekillenecek Katre dergimizin beşinci sayısında yeniden buluşabilmeyi diliyorum.

KUDÜS

Yusuf Sina BAYSAN

ÖMER ÇAM ANADOLU İMAM-HATİP LİSESİ

Kudüs coğrafi haritada bir bölgenin adı olabilir. Hudutları çizilmiş bir şehir olabilir belki, ancak biz mü'minler için, bundan fazlasıdır. Allah Teala'nın Kuran-ı Kerim'de mübarekliğini ifade ettiği Kudüs'ü duyunca bizim kalbimizde bir kıpırdanma olur.

Allah Teala İsra Suresi 1. ayetinde şöyle buyurur : “Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu (Muhammed'i) bir gece Mescid-i Haram'dan çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksa'ya götüren Allah'ın şanı yücedir. Hiç şüphesiz O; hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir.” (İsra 17/1)

Kudüs coğrafi haritada bir bölgenin adı olabilir. Hudutları çizilmiş bir

şehir olabilir belki, ancak biz mü'minler için, bundan fazlasıdır. Allah Teala'nın Kuran-ı Kerim'de mübarekliğini ifade ettiği Kudüs'ü duyunca bizim kalbimizde bir kıpırdanma olur. Bu ad sınırları aşan bir davet olur bize. Yeryüzünden gökyüzüne yükseliştir bu. Kudüs, Kutlu Nebi'nin miracını hatırlatır. Bizim için de miracımız olan namazın ilk kiblesidir o. Her Mü'min'in nabzının attığı noktadır.

Bugün Aksa bir kez daha Selahaddin'i, kendisini, medeniyet maskesi takmış zorbarların zulmünden kurtaracak komutanını bekliyor. Yürekləri yangın yerine dönmüş analar, düşlerine kurşun sıkılmış pınar bakışlı çocuklar bir yiğit bekliyor. Kudüs, "Zalimler için yaşasın cehennem!" diyecek Ömer yürekli bir adam bekliyor. Ve inanıyoruz ki Allah o adamı rahmetiyle müjdeliyor.

Nice peygamberlerin tevhid mücadelesini verdiği kutsal bir belde-dir Kudüs.

Kudüs sadece bir şehir değildir. İslam'ın simgesidir, İslam'ın ta kendisidir. O dindir, imandır, kutlu davanın adıdır Kudüs. Heyecandır, bilinçtir, ölçüdür. Kudüs, bir iman meselesidir. Bu dine sahip çıkma meselesidir. Kudüs'e sahip çıkmak demek, Müslümanlık iddiamızı ispatlamak demektir. Bizim için bir ölçüdür. Kudüs'le ölçeriz cihat tutkumuzu, fedakârlığımızı, samimiyetimizi. Sabır ve sebatımızı ölçmenin mihengidir o. Adeta bir imtihan kağıdıdır Kudüs, her mü'min kulun önünde. Kim kimdir, verilen sözler ne kadar samimidir ya da riyakârcadır, Kudüs'ün yollarında anlaşılır. Kudüs bir şehir değildir. Bilakis samimiyettir, unutmamaktır, vefadır. Ümmet olmaktır ya da olamamaktır. O bir şehir değildir, şehirler kuran medeniyetin beşiğidir Kudüs. Ve bilinmelidir ki, imanımızdan vazgeçmedikçe Aksa'dan de vazgeçmeyiz hiçbirimiz.

Kabe nasıl Allah'ın haremi ise, Mescid-i Nebevi nasıl Rasulullah'ın haremi ise Kudüs de bütün Müslümanların haremidir. Kudüs, Arapların veya Filistinlilerin değildir. Ümmettir, ümmetindir. Evet kardeşim; Kudüs senindir, benimdir Kudüs. Bakkal Amca, Kudüs senin de derdindir, ve ey mümin kardeşlerim Kudüs hepimizin derdidir. Şairin dediği gibi:

"Aksa hedef seçildi, vurmak için bu dine, / Çünkü Aksa düşerse düşer

Mekke, Medine (Cengiz Numanaoğlu)

Hepimiz Kudüs'ün fatihinin Selahaddin Eyyubi olduğunu biliriz. Peki, Kudüs'ü onun nasıl bir kararlılıkla fetrettiğini iyi biliyor muyuz? Şarkın bu en sevgili sultanı Selahaddin'in gençlik yıllarından itibaren gözünün pınarlarının asla kurumadığını biliyor muyuz? O, kendini Kudüs'ün kurtarılmasından sorumlu hisseder, aklına bu kutsal emanet gelince sürekli gözyaşı dökerdi. Üzüntüsünün nedenini soranlara "Kudüs haclıların işgalinde olduğu müddetçe ben nasıl olur da gülebilirim; istediğim gibi rahat yemek yiye bilirim ve hele gözüme nasıl uyku girebilir" diyordu. Zira o bilmekteydi ki efendimiz şöyle buyurmaktadır:

"Müminler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acıma ve şefkatte bir vücut gibidirler. Bir organı rahatsızlandığında diğer organlar uykusuzluk ve hummaya tutulmuşçasına ona desteğe koşar." (Buharî, Edeb 27; Müslim, Birr 66) O'nun için, Selahattin Eyyubi için Kudüs; gidilecek, belki dönülmeyecek, uğruna can verilecek yegane yerin adıdır.

Bizim de Selahaddin Eyyubi gibi Mescid-i Aksâ denince uykumuz kaçmıyor, yediğimiz yemek boğazımıza takılmıyor ve sevinçlerimiz yarım kalmıyorsa kendimizi sorgulamalıyız. Bugün Aksa bir kez daha Selahaddin'i, kendisini, medeniyet maskesi takmış zorbarların zulmünden kurtaracak komutanını bekliyor. Yürekləri yangın yerine dönmüş analar, düşlerine kur-

şun sıkılmış pınar bakışlı çocuklar bir yiğit bekliyor. Kudüs, "Zalimler için yaşasın cehennem!" diyecek Ömer yürekli bir adam bekliyor. Ve inanıyoruz ki Allah o adamı rahmetiyle müjdeliyor.

Allah'ın rahmetine nail olmak için, hep beraber silkelenip ölü toprağını üzerimizden atma vakti gelmedi mi? Bu hak davada tarafımızı seçtik mi? Hakk'ın yanında mıyız, yoksa batılın tarafında mı? Mazlumun yanında mıyız, zalimin tarafında mı? Aksa'ya nefes olmak için bedel ödemeye hazır mıyız? Ablukayı delmeye, duvarları yıkmaya hazır mıyız? "İslam kardeşliği"ni dünyaya haykırmaya hazır mıyız? Yeniden dirilişe, yepyeni bir kıyama hazır mıyız?

Vakit uyanış vaktidir. Ayak seslerimizi emperyalistlere, siyonistlere ve gaffet içinde yaşayanlara duyurma vaktidir. Kudüs oturanların değil, çalışanların, duranların değil koşuşanların, konuşanların değil iş yapanların omuzlarında hürriyetine taşınacak. Haydi hep beraber Rabb'imizin huzurunda kıyama durmadan önce kendimize söz verelim. Bu camiden çıkınca hepimiz Kudüs için bir adım daha atmaya, elimizi taşın altına daha güçlü sokmaya söz verelim.

Ya Rabbi...

Geceyi bölen usul ve sıcak yaşlar adına, minik ellerde kurşuna dönüşen taşlar adına, buruk gönüller, eğilmiş başlar adına, bize yepyeni bir fetih muştusu ver! Müslümanları muzaffer eyle! Amin.

HUTBE MESCİD-İ AKSA

Emir Eray ÖZAY

İTO ŞEHİT AHMET ASLANHAN ANADOLU
İMAM-HATİP LİSESİ

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا
اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ
يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ
فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١١﴾

روى ابن ماجه عن ميمونة مولاة النبي — صلى
الله عليه وسلم — قالت: قلت يا رسول الله،
أفتنا في بيت المقدس قال: «أرض المحشر
والمنشر اثنتوه فصلوا فيه فإن صلاة فيه كآلف
صلاة في غيره»

Mescid-i Aksa

Gününüz Mübarek Olsun Aziz
Kardeşlerim,

Bir gün sevgili peygamberimizin
eşi Meymune validemiz “Ya Rasulallah
bizlere Mescid-i Aksa hakkında bilgi
ver, Mescid-i Aksa nedir? diye sorun-
ca Efendimiz: “Mescid-i Aksa mahşer

yeridir, Mescid-i Aksa yeniden dirilme yeridir. Oraya gidin ve orada namaz kılın” buyurdu Meymune Validemiz: “Ya Rasulallah , oraya gidemezsek ne yapalım? ”dedi. Efendimiz de: “Oranın kandillerinde yakılmak üzere zeytinyağı gönderin.” buyurdular. (1)

Aziz Kardeşlerim,

Hepimiz biliyoruz ki insanoğlunun yaratılış sırrınca Adem babamızdan bu zamana kadar her kul Rabb’imiz tarafından sınanmıştır ve sınanmaya da devam edecektir.

Ümmet-i Muhammed olarak son asırda çok çetin imtihanlarla sınanmaktayız. Bir tarafta savaş mağduru çocuklar, bir tarafta okula gitmesi gerekirken elinde sapan ve taş ile cephelede savaşan gençler, bir tarafta öz vatanından uzak diyarlarda yaşam mücadelesi veren fertler ve diğer tarafta açlıkla burun buruna gelen bireyler vicdan sahibi her insanı yaralayan hadiselerdir.

Kardeşlerim,

Bu hadiseler içinde biz mü’minleri en çok üzen ise ümmetin kendisine doğru dönerek Rabbine yöneldiği ilk kıblesi “Mescid-i Aksa”nın esaret altında olmasıdır. Namazlarımızda kendilerinin affı için dua ettiğimiz mü’min kardeşlerimiz bu mübarek belde özgürce gezemiyor ve bu kutlu mescitte gönül rahatlığıyla ibadetlerini yapamıyorlar.

Kardeşlerim,

Unutulmamalıdır ki Mescid-i Aksa, ne bir ırkın ne bir milliyetin ne de bir devletin davasıdır. Mescid-i Aksa; İbrahimce tevhid mücadelesini omuzlarına yüklenenlerin, bir Musa gibi zalim hükümdara karşı hakkı haykırarak batıla göğüs gerenlerin, Süleyman’ın El- Aksa’yı inşa ettiği gibi ümmetin tükenmeye yüz tutan umutlarını yeniden inşa etmeye kendini adayanların, yeri ve zamanı gelince Davud misali kılıcını kuşanıp cihad meydanına koşan erlerin, gerektiğinde

Muhammedî bir ahlak ile kendisini taşıyan, öz yurdundan hicret etmek zorunda bıraktıran düşmanlarına bile ihtişamlı bir fethi sonrası, şefkat kollarını açarak affedebilenlerin davasıdır. Mescid-i Aksa “Rabbim Allah’tır” de-yip emrolunduğu gibi dosdoğru olanların(2)davasıdır.

Kardeşlerim,

Ümmet-i Muhammed’e savaştan, kandan, kayıptan, huzursuzluktan başka hiçbir şey getirmeyen bu düşmanlarımızı iyi tanımamız gerekmektedir. Menfaatleri uğrunda küçücük bebeklerin cesetlerinin sahile vurmamasından haz alan, varil bombalarını çocuk, genç, yetişkin ihtiyar demeden koca bir şehrin üzerine atmaktan çekinmeyen, sadece dini inançları yüzünden insanları kurşuna dizmekten ar etmeyen, insanların kutsalı, mabedi, inancı, değeri demeden yıkıp yağmalayan bu zalimler şairin ifadesiyle: “Yumurtalarını pişirmek için, dünyayı ateşe vermeye çekinmeyen lanetlilerdir”(3)

Hutbenin başında okuduğum ayet-i kerime de yüce Rabb’imiz bu zalimleri tanıtarak onların hazin sonunu bizlere bildirmiştir.

“Allah’ın mescitlerinde onun adının anılmasını yasak eden ve onların yıkılması için çalışandan daha zalim kim vardır. Böyleleri oralara (eğer girerlerse) ancak korka korka girebilmelidirler. Bunlar için dünyada rezillik, ahirette de büyük bir azap vardır.”(4)

Aziz ve mücahid kardeşlerim,

Bizler bulundukları her yerde bozgunculuk çıkaran, bulundukları her yerden kovulanların değil, bulundukları her yerde iyiliği, güzelliği, adaleti yayanların, ötelere beri nerede kanyan bir yara, ağlayan bir mazlum görse hiçbir din, dil, ırk, renk fark etmeksizin hemen yardımına koşan necip bir milletin evlatlarıyız. Böyle bir milletin evlatları olarak bugün bizlere düşen Mescid-i Aksa’yı şerefimiz, onurumuz ve namusumuz bilip

elimizden ne geliyorsa onunla Allah yolunda cihad edebilen birer kul olup yeniden insanlığa ve ümmete umut olabilmektir.

Kıymetli Kardeşlerim,

Şüphe yok ki Mescid-i Aksa Allah’ın evidir. Ve o Mescid-i Haram’ını fil ordusundan ebabillerle koruduğu gibi bu zamanın modern fil ordularından da Mescid-i Aksa’yı koruyacaktır. Ümmet-i Muhammed’e bu zulmü yapanları Firavun’u denizde boğduğu, Nemrut’u ufakık bir sinekle helak ettiği gibi zelil edecektir. Ve Rabbimizin izniyle bir gün ümmet olarak huzur ve sükunet içinde o mübarek belde özgürce gezip, o kutlu mescitte gönül rahatlığıyla ibadetlerimizi yapacağız. Ancak önemli olan ise Rabbimiz bizlere bu günleri bahşetmeden önce bizim bu davada hangi konumda bulunduğumuzdur. Yoksa yaşadığımız bu üzücü hadiseler her peygamberin her ümmetinin her ferdinin başına gelen birer imtihandan ibarettir.

Kardeşlerim,

Hutbemi bir kaç güzel dua ile bitirmek istiyorum.

Ey alemlerin Rabbi olan Allah’ımız! Senin yolunda çarpışan, mücadeleden eden mücahid ve mücahide kardeşlerimizin hürmetine Mescid-i Aksamızı bize bağışla.

Bizleri kendisini ve çevresini mübarek kıldığın o belde muzaffer kıl.

Bizlere bu zulmü yapan zalimleri bizim elimizle zelil et.

Rabbimiz! Felçli olarak tekerlekli sandalyede direniş hareketini başlatan, elinde bir sapan ve bir de taşla tanklara kafa tutan bu ümmeti kafir topluluğunun her türlü oyununa karşı koru ve birleştir. Rabbimiz dualarımızı kabul eyle. Şüphesiz ki sen dualarımızı işiten ve kabul edensin.

Kaynakça (1) İbn Mâce, İkâmetü’s-Salât, 196; Ebû Dâvûd, Salât, 14. (2) Hud 11/112 (3) Necip Fazıl Kısakürek (4) Bakara, 2/114

KUDÜS

Derya MERSİN

ÖMER ÖZTOP KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Dar sokaklar arasında, beton kaldırımları yararak hayata erişen papatyalar içinde, dünyaya geleceğim. O abluka içerisinde yeşermeye çalışıp da yaşamaya ayak uyduran papatya gibiyim bu şiir şehrinde. Huzurluyum fakat hissediyorum gönülleri nasır tutan insanlara karşı bir adım direniş içinde olan anamın kaygılarının beni yorduşunu. Anam korkuyor, benim için kuşkulaniyor. Bilmiyordu ki; onun içinde sokağın her bir taşının Allah-u Ekber sevdasıyla inlediğini duydukça o seslerle ayağa kalkmak, o seslerle birleşerek bu hengameye son verme isteğini bilerek yaşıyorum ben. Anamın her seferinde secdeye eğilirken göz yaşlarıyla hissettiği esaret ve hasret bana büyük bir hırsı kuşatıyordu..

Şehir vaveylası içerisinde anamın gönlü, bir özgürlüğe olan hasreti bir de bana olan hasreti arasında, korku ve ümitte, huzura erişmek istercesine daralıyordu. Olan bunca olayların üstesinden gelememesi epey yoruyordu..

Bu karmaşanın içine yeni bir dava adamı yetiştirmek, anam için korkunun

kol gezdiği ve ümitte yoğrulan yüreğine biraz olsun ferahlık vermesiydi. Anamın özgürlüğe hasreti iyiden iyiye artarken bana olan hasreti son buldu.. Gözlerimi açtığım ilk anda anamın yeşil ve pervasızca bakan gözlerine rastladım. Güven ve huzur veren o bakışları bırakmak istemezcesine izliyorum anamı.. Anlından akan inci terleriyle yüzüme gülümsemesi beni büyük bir heyecana sürüklüyordu.. Dikkatlice izlediğim anamdan sonra şehrimden gelen huzur ve barut kokuları beni ilginç bir hâle tekrardan sürüklüyordu..Çevreye biraz daha bakınıyorum da evimizin duvarlarında asılı olan, bana benzeyen bir resim asılı duruyordu.. Anamın yanı başında duran insanlar da o resme yöneliyor ve anam da bundan hüzünleniyordu.. Ben her şeyden -şehrin ve resmin gizeminden- bihaber tebessüm ediyordum etrafa..

Aradan uzun zaman geçiyor, şehrinin verdiği güzelliği şu evin duvarında asılı olan adamla kararlaştırıyorum... Fikirlerim yine karışıyordu... Bu adam kimdi ve bana neden bu kadar çok benziyordu..

Dahası neden sadece resmi var ki, neden onca zaman hiç yanıma gelmiyor? O an anamla göz göze geldik. Bana hüzünle bakan o yeşil gözleri sanki fikrimi okuyordu.. Anam yöneldi ve o resmi bana anlattı.. Babam imiş.. Dar sokaklarda geniş gönlüyle dolaşırken, eli ve gönlü zulüm kokan adamlar tarafından, vurulmuş, canı yanmış, şimdi o yüzden yanımda değilmiş, yüreğimizde taşıyormuşuz onu..

Şimdi ben de babamın gezdiği bu dar sokaklarda, sapan tutan ellerimin ağırlığıyla, geniş gönlümün huzursuz nefesimle daralmasını hissederek yürümek istiyorum.. Gönlümdeki hasretle El-Halil sokaklarından Mescid-i Aksa'ya doğru koşmaya başlıyorum.. Şehre doğru yaklaştıkça -Beytullahim'de - babama duyduğum hasret azalıyor, gönlüm ferahlıyor, nasır tutan ellerimin ağırlığı hafifliyordu... Birden şehrin barutlu gül kokusu yaygınlaşıp yüreğimi sarımaya başlamıştı... Baba sana geldim... Anam gibi hadi tut ellerimden, gözlerimin taa içine bak, sev ve sarıl bana.. Geldim hadi yaklaş bana ve benimle şehrim gibi hemhâl ol..

Bize Bilinmez

Miraç AĞCAYZI

TEVFİK İLERİ İMAM HATİP ORTAOKULU

Şahadet şerbetidir ki baldan daha tatlıdır.
Balın tadı bilinir de onun tadı bilinmez.
Allah (c.c) buyurur ki 'Onlara ölümler demeyin'
Bunu tek olan Allah (c.c) bilir de bize bilinmez.

Şehit demek hakikate şahit olmak demektir.
Neye şahit oldukları cahillere bilinmez.
Belki Allah'ın (c.c) cemalinedir şahitlikleri
Şehitlere apaçıktır fakat bize bilinmez.

Ölümler gasledilir de şehitler gasledilmez
Onlar her zaman temizdir fakat bize bilinmez.
Mertebeleri çok yücedir buradan görülmez.
Allah'ın (c.c) sevgilisidirler ki bize bilinmez.

Onlar ki Efendimiz'in (S.A.V) cennette komşusudur
Geride kalanlar üzülür, arifler imrenir
Onlar mekândan kurtulup semalarda gezinir
Melekler ve arifler şahittir, bize bilinmez.

Zaman ve mekân bize bağıdır, onlara oyuncak
Nefsimiz bize efendi iken onlara uşak
Biz hayalini kuramayız cennet onlara kucak
Onları Allah (c.c.) rahatlatır da, bize bilinmez.

Burak Derneği Başkanı Adem YENİHAYAT İLE

KUDÜS

üzerine mülâkat

Müslmanların ilk kiblesi, Mescidi Aksa Kudüs'te bulunuyor. Dolayısıyla bizim ilk göz ağrımız ilk Müslümanların yöneldikleri yön Mescidi aksa ve Kudüs bu anlamda zaten asla unutulmaması gereken bir yer. Bununla beraber Mescidi Aksa bizzat Kur'anı Kerim'de İsrâ Suresi'nde birinci ayette, orada geçen iki mucizeyi anlatarak bize oranın önemini hissettirir.

Nihat Kerem MALAY / Fahreddin ASLAN / Hamza İbrahim BALIK
ÖMER ÇAM ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Nihat Kerem MALAY: *Öncelikle mülakat talebimizi geri çevirmeyip kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. İlk sorumuza geçecek olursak, İslam ümmeti olarak Kudüs diyoruz ama neden Kudüs, Kudüs'ün önemi bizim için nedir?*

Kudüs bir İslam şehri ama o, diğer İslam şehirlerinden birçok yönüyle ayrı bir öneme sahip olan bir şehirdir. Öncelikle Müslümanların ilk kiblesi Mescidi Aksa, Kudüs'te bulunuyor. Dolayısıyla bizim ilk göz ağrımız ilk Müslümanların yöneldikleri yön Mescidi Aksa ve Kudüs bu anlamda zaten asla unutulmaması gereken bir yer. Bununla beraber Allah, bizzat Kur'anı Kerim'de İsrâ Suresi'nde birinci ayette, orada geçen iki mucizeyi anlatarak bize Mescidi Aksa'nın önemini hissettirir. Hepimizin bildiği Miraç olayı ve İsrâ

hadisesi o topraklarda gerçekleşir. Bunlar iki ayrı mucize olarak değerlendirilir. İsrâ, bildiğiniz gibi Mescidi Haram'dan Mescidi Aksa'ya Peygamberimizin gece yürüyüşüdür. Bu bir mucize ve bu mucizenin bittiği yer, bitiş noktası Kudüs toprakları ve bizzat Mescidi Aksa'dır. Ve ondan sonra başlayan ikinci mucize yani Miraç mucizesi, bizzat Mescidi Aksa'dan göğe doğru yükselerek gerçekleşiyor. Hatta peygamberimizin bizzat Miraç'a yükselirken ayağına bastığı kaya bugün Kubbetü'ssahra adıyla muhafaza edilmiş durumda. Kubbetü'ssahra bir mescit. Mescidi Aksa'nın içerisinde iki önemli mescitten biri. Onun üzerinde, bir kayanın üzerinden Mescid yapılarak o yer o gün muhafaza altına alınmıştır. Dolayısıyla Peygamberimizin Miraç'a yükselirken adımını attığı

Açıkça Ayeti Kerime oradan bahsediyor. Hadisler oradan bahsediyorsa o zaman Müslümanların Kudüs'e olan bağlılığı, ilgisi ve sahiplenmesi adeta vahyin ona bunu ona teşvik etmesiyle gerçekleşmiş oluyor. Sonuçta bilinçli ve şuurlu bir Müslüman'ın mutlaka Kudüs'ü tanıması sonra sevmesi ve oraya sahip çıkması gerekiyor.

ve bulunduğu alan yine Mescidi Aksa. Bunun dışında Peygamberimiz Medine döneminde, daha Kudüs İslam'ın diyarı olmadan, fethedilmeden, Mescidi Aksa'nın önemine işaret eden önemli Hadisi Şerifler bize buyuruyor. Mesela bir tanesinde -yine çok bilinen bir hadistir- Peygamber Efendimiz, ziyaret edilebilecek, ibadet amacıyla kendisini ziyaret edilebilecek üç mescit sayarken Mescidi Haram, Mescidi Nebevi ve Mescidi Aksa diye bu üç kutsal mescidi sayar. Dolayısıyla Kudüs, bu anlamda da Peygamberimizin üç kutsal mescitten birisini Mescidi Aksa'yı barındıran şehir olarak ifade ediyor. Onun dışında bir de Ebu Davut'ta geçen çok önemli bir teşvik var Peygamberimizden. Buyuruyor ki "Mescidi Aksa'ya gidin ve orda namaz kılın." Ama enteresan olan Peygamberimizin bunu söylediği zaman Mescidi Aksa yer olarak var ama mescit olarak yok yani böyle bir mescit yok. Ona rağmen Peygamberimiz oraya gidin diyor. Hatta Meymune annemiz diyor ki "Ya Resulallah, orası darpark bir yer yani Müslüman'ın olmadığı bir yer. Oraya gidemezsek ne olacak?" "Gidemezseniz kandillerde yakılmak üzere zeytinyağı yollayın." diye buyuruyor. Dolayısıyla o bölgeye bizzat gitmemizi teşvik ediyor.

Yine Kur'an-ı Kerim değişik ayetlerinde Kudüs topraklarının mukaddes topraklar olduğunu, mübarek bir belde olduğunu vurguluyor. Yine İsrâ Suresi'nde Mescidi Aksa anlatılırken "Barekna Havlehü" ifadesi geçiyor. Yani çevresini mübarek kıldığımız bir yer. O zaman bütün bunları birleştirip diyoruz ki o topraklar, Kudüs toprakları hakikaten Allah tarafından mübarek kılınan yerler. Ve mukaddes bir toprak. Onun için İslami açıdan Kudüs'e sahip çıkmak ve Kudüs'ü sevmek bir imani mesele haline gelmiştir. Çünkü açıkça ayeti kerime oradan bahsediyor, hadisler oradan bahsediyorsa o zaman Müslümanların Kudüs'e olan bağlılığı, ilgisi ve sahiplenmesi adeta vahyin ona bunu ona teşvik etmesiyle gerçekleşmiş oluyor. Sonuçta bilinçli ve şuurlu bir Müslüman'ın mutlaka Kudüs'ü tanıması sonra sevmesi ve oraya sahip çıkması gerekiyor.

Fabreddin ASLAN: ABD Kudüs'ü bildiğimiz üzere başkent ilan etti. Bu süreç dünyada nasıl devam edecektir, görüşlerinizi alabilir miyiz?

Kudüs'ün İsrail'in başkenti olması tarihi açıdan baktığımız zaman uzun yıllardır Yahudilerin elde etmek istediği bir hedef. Onlar bunu çok önemsiyorlar ve

diyorlar ki Süleyman Mabedi. Hz. Süleyman bizim peygamberimiz. Ama onlar diyor ki Hz. Süleyman sonuçta İsrailoğulları'ndan gelen bir peygamber, dolayısıyla bizim kralımız, kral gözüyle bakıyorlar ona. Hz. Davud'a da öyle bakıyorlar. İkisi de Kudüs'ü yöneten peygamberler bildiğimiz gibi. Onun yaptırdığı bir mabet, bizim için kutsal bir mabet ve o mabedin kalıntıları bizzat bizim Mescidi Aksa dediğimiz 144 dönümlük belirlediğimiz alanın içerisinde. Hatta şöyle bir iddiaları da var. Bizim Burak duvarı dediğimiz, onların ağlama duvarı dedikleri o duvar bu mabetten kalan bir parça, onun bir kalıntısı olarak iddia ediyorlar. Ama tarihen bu doğru değil. Çünkü Süleyman (as) yaptırdığı bu mabet tarihen var doğru ama bu yıkıldı üzerinden çok yönetimler geçti. Böyle bir kalıntı kalmadı. Onlar ısrarla o bölgede Süleyman (as)'dan kalan kalıntılar var, diyorlar ve Mescidi Aksanın içini şu an kazıyorlar. Tüneller açıyorlar. Sözde Süleyman mabedinin kalıntıları var, biz onu çıkarmak istiyoruz. Ama arka planda Mescidi Aksa'nın tünellerle temellerini zayıflatmak ve yıkılışını hızlandırmak ve böylece yıkılan o yere, şu anda maketini yaptıkları, şeklini çizdikleri "Süleyman Mabedi"ni oraya yerleştirmek. Hatta bu konuyla ilgili filmler yapıldı. Yani Yahudilerin en büyük hedefi Kudüs'teki bizim 144 dönümlük Mescidi Aksa'nın içerisine Süleyman Mabedi'ni yerleştirmek. İsrail, işgal üzerine kurulan bir devlettir, haksız yere yaptıkları bir işgalin sonucu kendilerine sunulan bir devlettir. O devletin

Kudüs öyle bir ortak payda ki hiçbir İslam mezhebi, devleti, düşüncesi Kudüs'e toprak atamıyor, tepki göstermiyor. Kudüs bizim için önemli değil diyemiyor. Çünkü ayet ve hadislerle o bölgenin kutsallığı tescil edilmiş. Ve Müslümanların bir sembol şehri görüntüsü de verdiği için Kudüs tüm İslam devletleri için orak bir paydadır.

başkenti olarak Kudüs'ü hep görmek istiyorlar. Peki Amerika'ya ne oluyor? Trump niye buna destek veriyor? Aslında Amerika, Yahudi lobisinin gücüyle hareket eden bir devlet. Dolayısıyla Amerika'nın devlet başkanlarının gelmesinde ve gitmesinde en önemli etken, orada yaşayan Yahudiler'dir. Belli ki Trump daha göreve gelmeden önce Yahudi'lere bu konuda önemli sözler verdi. Ben başkan olursam sizin dediklerinizi yerine getireceğim, gibi. Çünkü bundan önceki başkanlarının da bu gibi sözleri var. Kudüs İsrail'in başkenti olacak ve biz de bunu tanıyacacağız, diye. Trump, bu noktada verdiği sözü yerine getirmek adına böyle bir adım attı ve orada büyükelçiliğini ilan etti. Aslında bir devletin büyükelçiliğini başka bir yere çekmek, temayüllere, göre oranın başkent olduğunu kabul etmek anlamına gelir. Çünkü büyükelçilikler, bir devletin sadece başkentlerinde olur. Amerika da bunu bildiği için kendi büyükelçiliğini taşıyınca bütün dünyaya şu mesajı verdi: "Bakın, biz büyükelçiliğimizi oraya taşıdık ve orayı İsrail'in başkenti olarak görüyoruz. Haydi, siz de bunu bizim gibi görün ve büyükelçiliklerinizi oraya taşıyın" mesajı vermiştir. Ama en son biliyorsunuz BM'nin oylamasında da Batı'da Hristiyan dünyasında beklediği desteği göremedi. Niye göremedi dersek, Hristiyan dünyası Amerika başkanı gibi düşünmüyor. Hristiyan dünyasının bunu kabul etmemesinin sebebi dünyanın en önemli kilisesi olarak gördükleri Kıyamet Kilisesi Kudüs'tedir. Her yıl üç milyon kişinin ziyaret etmesinin sebebi de Hz. İsa'nın kabrinin bulunduğu yer olduğuna inanılır. Ve bu yüzden Kudüs'ün tamamen Yahudi'lerin elinde olmasını istemiyor. Bundan dolayı da orada İsrail'in başkenti olmasına da hayır diyor. Ve böyle de devam edeceğini düşünüyoruz biz. Nitekim İsrail geçen ay Kıyamet Kilisesi'ne bir belge çıkarttı. Dedi ki: "Sizden de vergi almamız lazım." Ama yöneticiler vergi vermeyi reddettiler. Vermediklerini de ifade etmek için Kıyamet Kilisesi'ni tarihte ilk kez kapattılar. Ve hemen iki gün sonra İsrail bu belgeyi dondurduğunu ifade etti ve kilise tekrar açıldı. Bundan da şunu çıkarıyoruz. İsrail, karşısında bir güç gördüğü takdirde geri adım atmaya mecburdur. Kıyamet Kilisesi'nin kapalı kalmasına üç gün mücade ettiler. Çünkü Hristiyan dünyası bundan dolayı çok sert tepki gösterecekti. Bunu göze alamadılar. Peki Mescidi Aksa'nın kapılarını kapatıyor da bunu nasıl göze alıyor? Çün-

kü İslam Dünyası'ndan güçlü bir tepkinin gelmeyeceğini biliyor. Peki nasıl gelmiyor bu tepki? Bu da malumunuz Arap devletlerinin Amerika ile yaptığı iş birliğinden dolayı onları etkileyebilecek bir tepki veremiyor bu devletler. Ve İsrail bu topraklardan çekilmiyor. İslam Birliği Teşkilatı toplanıyor ve sadece kınama kararı alıyorlar. Bu da İsrail'i pek rahatsız etmiyor. Bildiğini okuyor ve geri adım atmıyor. Bu yönde İsrail Kudüs'te büyükelçilikleri arttırmaya çalışacak. Ve bu bölgede gerginlikler artabilir. Ama ben ülkelerin buraya büyükelçilik taşıyacaklarını ben ön görmüyorum.

Hamza İbrahim BALIK: Diğer merak ettiğimiz bir hususu da şöyle soralım size: Kudüs meselesi İslam Alemi'ni bir araya toplar mı? İslam Ümmeti'nin yeniden dirilmesi için örnek olur mu?

Evet, hatta İslam dünyasını bir araya getirebilecek en büyük güç diyebiliriz. Çünkü Kudüs öyle bir ortak payda ki hiçbir İslam mezhebi, devleti, düşüncesi Kudüs'e toprak atamıyor, tepki göstermiyor. Kudüs bizim için önemli değil diyemiyor. Çünkü ayet ve hadislerle o bölgenin kutsallığı tescil edilmiş. Ve Müslümanların bir sembol şehri görüntüsü de verdiği için Kudüs tüm İslam devletleri için orak bir paydadır. Bu anlamda İslam dünyasını bir araya getirebilecek en önemli ortak payda Kudüs'tür diyebiliriz ve inşallah İslam dünyası Kudüs ile büyüyecek ve özlenen birliği gerçekleştirecek.

Fabrettin ASLAN: Diğer bir sorumuz, Türkiye'nin dik duruşu, ülkemize ne yarar sağlar veya bize ne gibi zararları olur ya da zararı olur mu?

Ülkemizin Kudüs konusundaki dik duruşu, özellikle Cumhurbaşkanımızın "Kudüs bizim kırmızı çizgimizdir" demesi tüm İslam Dünyası'nda büyük bir teveccüh ortaya koydu. Ve bu anlamda Müslüman halklar ülkemizi daha çok sevmeye ve Kudüs'ün özgürleşmesi noktasında en büyük beklentiyi de Türkiye üzerinde görmeye başladılar. Çünkü İsrail devletine ve onun yandaşı olan Amerika'ya net tavırlar ortaya koyan İsrail devletine terörist diyen başka bir devlet olmadı. Bundan dolayı Türkiye'nin bu tarz duruşu, Müslüman halkın kalbinde büyük bir umut bıraktı. Ve büyük bir teveccüh içinde oldular. Siz de Kudüs'e giderseniz bunu çok açık bir şekilde göreceksiniz. Kudüs çarşısına, sokaklarına çıktığınız zaman Türkiye'den gel-

diğinizi söylediginizde insanların yüzünde bir mutluluk belirtisi görüyorsunuz, hemen size sarılmaya başlıyorlar, evlerine davet ediyorlar; “Gelin yemek yiyelim, çay içelim, oturalım, misafirimiz olun, siz bizim için çok önemlisiniz.” diyorlar. Bu anlamda Türkiye adına çok önemli bir kazanç oldu.

Ve bunun bir dezavantajı oldu mu? Tabi ki oldu. Böyle büyük bir çıkış, Kudüs’ü sahiplenme İsrail’i endişelendirdi, Türkiye’ye bakışını olumsuz hale döndürdü. Amerika bundan rahatsız, Kudüs konusunda çok kararlı bir Türkiye’den mutlu değiller ve Yahudilerin etkisinde kalan bazı Avrupa ülkeleri Türkiye’ye tepki gösteriyor. Türkiye sevilmeyen bir ülke haline getiriliyor. Bu alanda Yahudilerin arka planda önemli planları, propagandaları var. Böyle baktığımız zaman Türkiye’ye bazı dezavantajları var. Ama bunlar çok önemli değil, Türkiye bu noktadaki onurlu ve dik duruşunu devam ettirdiği sürece inşallah İslam Dünyası’nın da uyanmasına ve onların da Türkiye kadar Kudüs’e sahip çıkmalarına sebep olacak. Belki de bu, Kudüs’ün özgürlüğünün yolunu açmış olacak.

Nihat Kerem MALAY: Diğer bir sorumuz da, -İslam ümmetinin ayağa kalkacağını ümit ederek soracağım bu soruyu -devrin Selahattin Eyyubi’si olmak için ne gibi özellikler gerekir?

Evet, Selahaddin Eyyubi’yi biliyorsunuz “Kudüs’ün Fatih”i olarak tanıyoruz. Ve fethederken ne yaptı da buna mazhar oldu? Selahaddin Eyyubi, yaşantısında önemli birkaç nokta var bizim kendisinden örnek alabileceğimiz. Birincisi, Selahaddin Eyyubi ibadetlerine düşkün bir insandı hatta bazı tarihçilere göre Kudüs fethedilmeden önce sabah namazını kılanların sayısının az olduğunu görünce biz böyle bir orduyla Kudüs’ü fethedemeyiz deyip yedi yıl süren bir namaz seferberliği başlatıyor. Alimlere çağrılarda bulunuyor, insanların daha duyarlı olmasını, namazlara dikkat etmesini özellikle cemaat ile namazı çoğaltmaya uğraşıyor. Ve bu çalışmanın sonunda sabah namazında caminin dolduğunu görünce Kudüs’ün fethi konusunda daha kararlı bir adım attığını görüyoruz. Bunun dışında Selahaddin Eyyubi’nin bir örnek alınacak davranışı da; hiç vazgeçmeden, kararlı bir

şekilde çalışan bir kişilik olarak görüyoruz. Daha küçük yaşlarda Kudüs’ün işgalini öğrenince Kudüs’ü fethetme sevdası kalbine düşüyor ve buna karar veriyor. Ve uzun yıllar hayalinde hep Kudüs’ü fetheden bir fatih olarak kendisini görüyor. Hatta şu söz ondan bilinir meşhur olarak “Kudüs kan ağlarken ben nasıl gülebilirim?”. Gülmeyi kendine haram eden bir komutan olarak tanınır.

Kararlı bir şekilde çok önceden belirlediği hedefine ilerledi. Çalıştı, çabaladı ve Kudüs’ün fethine nail oldu. O zaman günümüz Selahaddin Eyyubileri olacak gençlerin de zamanı güzel değerlendirmesi lazım, şimdiden kendisine insanlık adına İslam adına İslam Ümmeti adına yapabileceği çok önemli işler belirlemeli ve bu hedefler için çok çalışmalıdır. Tabi Selahaddin Eyyubi kendisini geliştirmek adına bir askerin alması gereken bütün özellikleri almış; kılıç kullanmayı öğrendi spor yaptı, güçlü oldu, kuvvetli oldu. Yani bir komutanda olması gereken tüm özellikleri kazandı. O zaman bugün de gençler, hedeflerini gerçekleştirmek adına bugünün şartlarını gerçekleştirmek adına neler önemliyse onları yerine getirmesi lazım. Bunlar ne? Tabi ki bilgi, kültür, ilim, Arapça dili, dünya dili İngilizce olabilir, Almanca olabilir. Bunları donanarak hayatını daha genç yaştan itibaren önemli hedeflere doğru ilerleyecek bir çalışma prensibi ve programı dahilinde hareket etmelidir. Elbette sonunda Selahaddin Eyyubi gibi birtakım güzel işleri gerçekleştirerek adeta günümüzün fatihleri olacaklardır.

Hamza İbrahim BALIK: Burak Derneği başkanı olarak, derneğinizin Kudüs hakkındaki çalışmalarından bahseder misiniz?

Burak Derneği bundan tam 7 yıl önce kuruldu. Amacı sadece Kudüs’te Mescidi Aksa ile ilgili çalışmalar yapmak. Ne gibi çalışmalar yapıyoruz? Öncelikle Kudüs’ün Müslümanlar için neden önemli olduğunu insanlara anlatmak istiyoruz. Yani bir “Kudüs bilinci” oluşturmaya çalışıyoruz. Bu alanda okullarda konferanslar veriyoruz. Kudüs ile ilgili uluslararası ve ulusal sempozyumlar gerçekleştiriyoruz. En son bu sene Kasım ayında 2 gün süren ve Kudüs’ten 15 tane bilim adamının ve Türkiye’den 15 tane akademisyenin katıldığı

bir sempozyum gerçekleştirdik. Bunun dışında Kudüs ile ilgili bazı çalışmalar icra ediyoruz. Geçtiğimiz günlerde tüm liseleri kapsayan Kudüs konulu şiir yazma yarışması düzenledik. Bunun dışında Kudüs’e gitmeyi insanlara anlatarak Kudüs’e gitmenin önemini açıklıyoruz ve Kudüs’e gidenlere de derneğimiz rehberlik yapıyor. Burada şöyle bir farkımız oluyor. Burak Derneği özellikle öğrencilere Kudüs’e çok kolay şartlarda ulaşması için olabildiğince Kudüs’e gidiş maliyetlerini öğrenci lehine düşürerek onlara ekstra katkılar sunarak Kudüs’e daha çok gencin gitmesine vesile oluyoruz. Çünkü inanıyoruz ki Kudüs davası gençlerle büyüyecek, gelişecek ve ilerleme kat edecek. Bu yüzden Kudüs’ün öncelikle gençler tarafından görülmesi, sayılması ve bilinmesi gerekiyor. Gençlerin Kudüs’e daha rahat gidebilmesi için Burak Derneği’nin yaptığı tüm konferansların sonunda çekilişler yapıyoruz, ücretsiz 2 ya da 3 kişiyi Kudüs’e gönderiyoruz. Bir diğer faaliyetimiz ise “Kudüs kumbarası” projesi. Bu proje kapsamında 18-30 yaş arası gençlerin ücretsiz olarak Kudüs’e gitmesine vesile olacak bir Kudüs kumbarası fonu oluşturduk. Halkımız; Kudüs’e ben gidemesem bile destek olayım, diyerek bu hesaba yardım ediyorlar. Ve bu yardımlarla her ay 10 kişiyi Kudüs’e ücretsiz olarak yolluyoruz. Kampanyamızın şartlarına “Kudüs kumbarası” adlı siteden ulaşabilirsiniz. Oraya giren gençler, oradaki müracaat formunu dolduruyor ve biz, o kişilerin içinden her ay 10 kişiyi ücretsiz Kudüs’e gönderiyoruz. Böylece Kudüs’ü tanıyan, gören gençlerin sayısı artıyor.

Nihat Kerem MALAY: Ağzımıza sağlık, Allah razı olsun ve Allah çıkartığınız yolda daim eylesin hocam. İnşallah İslam Ümmeti’ni bir çatı altında toplamamız bizlere nasip olur.

Ben de böyle bir konuya önem verdiğiniz için, buralara kadar geldiğiniz için size özellikle teşekkür ediyorum. Ve okuluza- Ömer Çam Anadolu İmam Hatip Lisesi’ne- sevgilerimizi, muhabbetlerimizi ulaştırıyoruz. Okulunuzun yaptığı güzel çalışmaların farkındayız, çıkardığınız dergileri ve etkinlikleri yakından takip ediyoruz. Allah da sizlere çok daha güzel çalışmalar, hizmetler yapmayı nasip etsin.

Muhabirler: Amin.

Kudüs, Ey Kudüs!

Abdurrahman Selim ÇELİKBİLEK

ÖMER ÇAM ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Bilmem ki yüreğimin acısını neyle tarif edeyim. Yavrusundan ayrı düşmüş bir ananın acısı mı daha fazladır yoksa annesinden ayrı kalan bir evladın acısı mı? Söyle, hangisi en çok yakar yüreğimi? Hem sen bilir misin yavrusundan ayrılan annelerin çektiğini?

Kudüs, ey şehirlerin anası! Bilirsin tabii, hem de en iyi sen bilirsin evlatlardan ayrı kalmayı. Kaç ciğer paren gözlerinin önünde eriyip gitti bugüne kadar. Ne için? Özgürlüğün için mi? Söyle misin, özgürlüğün için gençcik insanların ölümüne göz yumacak kadar bencil misin? Yoksa sen, onların cennete koştüğünü bildiren ilahi mesajlara mı muhatapsın?

Niye yazmıyorsun? Bu kaçınıcı mektubum sana! Nicedir aynı soruları soruyorum da cevap alamıyorum senden. Ne oldu, küstün mü yoksa bana? Ben de senin evladın değil miyim? Hiç anneler evlatlarına küser mi?

Yoksa sen beni telaşsız mı buldun? Annesi düşmanların elinde olan birinin miskin miskin oturması gibi namussuzca hayat sürdüğümü mü düşünüyorsun? Etmel! Annem bana küsse dünya başıma yıkılır da ben yaşayamam. Şimdi bana bunu mu reva görüyorsun? Niye bir mektup da sen yazmıyorsun?

Duydum ki ciğerin sönmüş yana yana. Duyunca ben de yandım, göz pınarlarım kurudu ağlaya ağlaya. Senin gibi ben de şikayetçiyim hayırsız evlatlarından. Olmaz olsun öyle kardeş, annesi için kılını kıpırdatmayan. Ama elbet bir gün bitecektir bu zulüm ve o gün geldiğinde sen de hesap soracaksın, hakkını isteyeceksin Rahman'dan.

Ey Kudüs! Bir daha ne zaman dizine oturtup Selahaddin Eyyubi'yi anlatacaksın bana? Dizine oturacak kadar temiz bulmadıysan beni, ellerimi; ayağına kapana-yım da belki bir meltem dokunur yüzüme cennet bahçelerinden.

İşte benim, tövbe ettim, döndüm, geldim. Allah'ı çok sevdim. Allah için kendimi ve hatta seni feda edecek kadar çok sevdim. Şimdi de Allah için senin yolunda canımı feda etmeye geldim. Sen bana Allah'ın emaneti olduğun için geldim. Artık o eski ben yok! Artık dünya meşgalelerine dalıp da seni ve hatta Allah'ı unutacak kadar gaflete düşmek yok! "Kudüs" denildiğinde yüreğim kafeslerden kurtulmak için çırpınan kuşlar gibi hırçınlaşır. Benliğim, "Bir gün döneceğiz" naralarını gerçekleştirmek için uğraşır. Sence de o gün gelmedi mi?

Daha ne kadar susacaksın, sorularımı cevapsız bırakacaksın? Yoksa suskun değil misin? Feryatların kubbe-lerinde yankılanır, yüreğin figanlarla boğuşur da biz mi duymayız? Kulaklarımız o kadar mı paslı be Kudüs! Kim yaptı bunu bize, bayramlarda dahi annemizi hatırlamayı kim yasakladı bize?

Ama biliyorum, ilk bayramda özgürlüğüne kavuşacaksın ve biz, evlatların, elini öpmek için kapında bekleyeceğiz. O gün çifte bayram yapacağız. Biliyorum ve yürekten inanıyorum. Şimdi silkelenme ve paslardan kurtulma vakti. Bekle anneciğim! Bu mektup sana ulaşmadan biz sana geliyoruz.

BİR DİRHEM YÜKSELMEK AYDINLIĞA

Rümeysa YILMAZ

ŞEHİT ADİL BÜYÜKCENGİZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

*Ey Asa-yı Musa, Cevelengah-ı İsa, Mirac-ı Muhammed olan şehir!
Ey bombaların ardından ölüme gülümseyen şehir!
Ey susuzluktan çatlayan dudaklara merhem olmak istercesine şifa bekleyen belde!*

Seni kaybedişimizin yarası hala kabuk bağlamadı. Bir çocuğun ağabeyinden ayrılışını anımsıyorum sana her baktığımda. Bir ağabey edası ile sana sahip çıkan Abdülhamit oluyorum acizane. "Bir karış dahi olsa vatan toprağını satmam, zira bu vatan bana değil milletime aittir." Haykırışı kulaklarımda çınlıyor. "Milletim de bu toprakları ödediği bedel karşılığı verir. Çünkü bu topraklar kanla alınmıştır, kanla verilir!" diyen Osmanlı halifesinin teslimiyeti ve vakarı canlanıyor gözlerimde. Bense bu dirayetin önderliğinde bir adım daha atıyorum, ey gökten yağmur yerine bomba yağdırılan şehir! En sağlam ve gürlü sesimle, senden aldığım bu cesaretle... ey İslam halifesi, senin torunun olmak kadri ile senin durduğun yerde duruyorum Kudüs davasında. Küffara karşı dimdik duruyorum. Mazluma karşı ise merhametle... Arzına tecelli eden büyük rahmete yüce Kur'an-i Kerim'in mübarek kıldığı belde... Ak-sa'nın kapısında, Sahra'nın kudretinde...

Ey arzın gökyüzüne açılan kapısı, yıllardır paylaşılmayan toprağında kimlerin kanı aktı? Toprağa dikilen çiçekler gözyaşlarıyla mı sulandı? Peygamberim miracına yükselirken sende, etrafa yayılan gül kokularının yerini barut kokuları mı sardı?

Ey aksa! Biliyorum seni, biliyorum seni sarı saçlı Filistinli genç kız; biliyorum kundağına bir İbrahim edasıyla bürüneni minik yüreği Filistin diye atan, minik avuçları Gazze kokan masum bebek. Kırgınsın, kızgınsın bizlere. Yavaş yavaş, sinsice ele geçirilirken toprağın; bir Selahattin, bir Abdülhamit ola-

madık diye. Küskünüz kendimize ve mahcubuz sana. Yalnızca haberdar olduğumuz kadar yan yana idik. İki gözyaşı yeter sandık seni anmaya ve anlatmaya. Unuttuk gökyüzünde yan-kılanan haykırışlarını. Sana uzanmak isteyen kirli elleri sildik beyinlerimizden. Küçük yaşında tanklara taşlarla kafa tutan Ammar'ların iman gücünden aldığı cesareti attık kalbimizden. Unuttuk ey Aksa! Zekeriya'nın müjdesini aldığı, Davut'un krallığını kurduğu, Süleyman'ın hükümdar olduğu, Musa'nın tecelliye erdiği o beldeyi. Seni unuttuk, ilk kiblemizi unuttuk. Ve unuttuk Miracın senden geldiğini... unutmanın, bizlere en büyük zulüm olduğunu bilmeden unuttuk...

Peygamberleri katledenlerin torunları, güç aldı ataletimizden. Suskunluğumuzu fırsat bilip, seni başkent olarak ilan etti. Bu hadsiz ve asılsız eylem yeniden diriltti intifadayı. Ne olduğumuzu ve ne için olduğumuzu anımsattı bizlere. Siyonizme karşı var gücüyle direnen, Filistin'i namus belleyen hilafetin torunlarıydık biz oysaki.

Ve madem ki varız, minarenden yükselen ezan sesin daim olacak!

Toprağını kirleten Siyonist postallar, gargat ağacının arkasına saklanmak için koşacak!

Çünkü asırlarca süregelen bu mübarek dava uğruna şehit olmayı, ufuklarını kaplayan kara bulutların arasından altın güneşi doğurmayı; kemiklerini tuğla, kanını harç yapıp bu davayı ayakta tutmayı görev belleyen ağabeylerin yetişecek imdadına!

*Ve ey Kudüs!
Mübarek mabedin bulunduğu kutsal belde!
Hür olacak ve hür kalacaksın!*

5. Kiyâme Kilisesi

Hristiyanlık inancına göre, Hz. İsa'nın Kudüs kent merkezinde sırtına haç yüklenmiş olarak yürüdüğü "Çile Yolu"nun (Via Dolorosa) sonunda yer alan Kiyâme Kilisesi, Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği ve göğe yükseltilmeden önce defnedildiği alan olarak bilinir. Kudüs'ün fethinden sonra kenti bizzat teslim almak için gelen Hz. Ömer, Kudüs Patriği Sophronius'un mihmandarlığında bu kiliseyi de ziyaret etmiştir. Ziyaret sırasında namaz vaktinin girmesiyle patriğin "Namazınızı burada kılın" teklifini geri çeviren Hz. Ömer'in gerekçesi dikkat çekicidir: "Ben burada namaz kılsam, benden sonra gelenler burayı zorla camiye çevirir". Bugün gerçekten de Hz. Ömer'in namazını eda ettiği kilisenin yanı başındaki alanda bir cami yer almaktadır.

3. Kubbetu's-Sahra

İnşası, Emevi Halifesi Abdülmelik'in emriyle 691'de tamamlanan Kubbetu's-Sahra, bugün tamamen yıkılmadan ayakta kalan en eski İslâm eserdir. Altın kaplama kubbenin örttüğü alanda, Yahudilerin yeryüzündeki en kutsal mekânları olan 'kaya' yer alır. İbranice'de 'Sela' olarak isimlendirilen ve Yahudilerin kiblesi olan kaya, Hz. Süleyman'ın yaptırdığı Beyt-i Makdis'in merkezinde yer alıyordu ve oraya ancak en üst düzey din adamları ('kohen') girme hakkına sahipti. Bugünkü Yahudi inancında da sıradan insanlar buraya giremezler. İslâm geleneğinde ise, Hz. Peygamber'in Mirac gecesinde Burâk adlı ilahi bineğe binerek, gökyüzüne bu kayanın üzerinden yükseldiğine inanılır.

4. Ağlama Duvarı / Batı Duvarı

M.S. 70'te Romalı komutan Titus tarafından Beyt-i Makdis'in nihai olarak yerleştirilmesiyle birlikte Kudüs'te bulunan Yahudilerin tamamına yakını, dünyanın çeşitli bölgelerine dağıldılar. 4'üncü yüzyıldan itibaren kentte yeniden yoğunlaşan Yahudi nüfus, mabedin ayakta kalan batı yönündeki tek duvarını ibadet için ziyarete başladı. Burada yıkılan mabet için yakılan ağıtlar, zaman içinde mekânın "Ağlama Duvarı" olarak isimlendirilmesine neden oldu. Yahudiler, burada ibadet için resmi izni ise ancak Kanuni Sultan Süleyman döneminde alabildiler. Bugün 57 metre uzunluğundaki Ağlama Duvarı'nın çevresinde ve altında, Hz. Süleyman'ın yaptırdığı orijinal mabedin temellerine ulaşmak için kazılar devam etmektedir.

2. Kible Mescidi

Bugün yaygın ve yanlış şekilde Mescid-i Aksa olarak bilinen bu yapı, Hz. Ömer'in Kudüs'ü fethettikten sonra inşa ettirdiği ahşap mescidin yerine yapıldı. Emevi Halifesi Abdülmelik'in başlattığı inşaat, oğlu Velid tarafından 705'te tamamlandı. Deprem ve doğal afetlerle harap olan orijinal bina, Fâtımî halifelerinden Zâhir Billâh tarafından bugünkü şekliyle nihai olarak inşa ettirildi. 1099'da Kudüs'ü zapteden Haçlı orduları, mescidi kiliseye çevirdiler. Selahaddin-i Eyyûbî'nin 1187'de Kudüs'ü fethiyle birlikte Kible Mescidi, asli fonksiyonuna yeniden kavuştu. Selahaddin'in mescide bizzat hediye ettiği ahşap minber, 21 Ağustos 1969'da fanatik Hristiyan Denis Michael Rohan'ın çıkardığı yangında kül olmuştur.

1. Mescid-i Aksa

Hız. Süleyman'ın emriyle inşa edilen ve yapımı M.Ö. 957'de tamamlanan Beyt-i Makdis, bu dikdörtgen alanda kurulmuş geniş bir mabet kompleksiydi. Mescid-i Aksa, 144 bin metrekarelik bu alanın tamamıdır. Tarih içinde iki kez yıkılarak yağmalanan Beyt-i Makdis, Kudüs'ün M.S. 70'ten itibaren Roma İmparatorluğu'nun kontrolüne geçmesiyle, yerini kiliselere bıraktı. Hız. Peygamber ve ashabi, kible Kâbe'ye çevrilmeden önce, en az 13 yıl boyunca Beyt-i Makdis yönüne doğru namaz kılarak de, bu alan Hristiyanlığın mabetleriyle doluydu. Allah, Müslümanların yönünü Kudüs'e çevirerek, onların dikkatini Hız. Süleyman'ın manevi mirasına çekmiştir. Mescid-i Aksa kompleksinin İslâm'ın sembolleriyle donatılması, Hız. Ömer döneminde fethedilmesinden sonra 637'den itibaren olmuştur.

8. Gethsemane Bahçesi

İsmi, Hız. İsa'nın anadili olan Aramice'de "zeytin presleme" anlamına gelen "gat-smanim" tamlamasından türeyen Gethsemane Bahçesi, Hristiyan inancına göre, Hız. İsa'nın çarmıha gerilmek üzere yakalanmadan önce son gecesini geçirdiği yerdir. Bugün, Hız. İsa'nın "Çile Yolu"nda sırtında çarmıhla yürümeye başlarken dua ettiğine inanılan dört noktaya dört ayrı kilise inşa edilmiştir. Bu kiliselerden biri Gethsemane Bahçesi'nin kuzey yakasında bulunmakta ve içinde Doğu Hristiyanlığı'nın Hız. Meryem'e ait olduğuna inandığı bir de kabir yer almaktadır. Dünya'nın en eski zeytin ağaçlarına ev sahipliği yapan bahçedeki 8 ağacın yaşının 950 dolayında olduğu belirlenmiştir.

7. Zeytindağı

Yaklaşık 3 bin yıldan bu yana Yahudiler tarafından mezarlık olarak kullanılan Zeytindağı'nda en az 150 bin kabir bulunduğu tahmin edilmektedir. İsrail eski başbakanlarından Menachem Begin de özel vasiyeti üzerine buraya defnedilmiştir. Yahudi inancında, kıyametin habercisi olan 'Mesih' Zeytindağı'ndan Kudüs'e girecektir. Hız. İsa'nın yaşamındaki birçok sahne de Zeytindağı ve çevresindeki geçtiği için, bölge Hristiyanlar açısından da oldukça önemlidir. Hristiyan inancına göre, Hız. İsa Zeytindağı'nda ibadet ve dua ile meşgul olduğu sırada Allah tarafından elçilikle görevlendirilmiştir. Zeytindağı'nın üst kısmında, ünlü kadın sûfi Rabi'atü'l-Adeviyye'ye nispet edilen bir türbe de yer almaktadır.

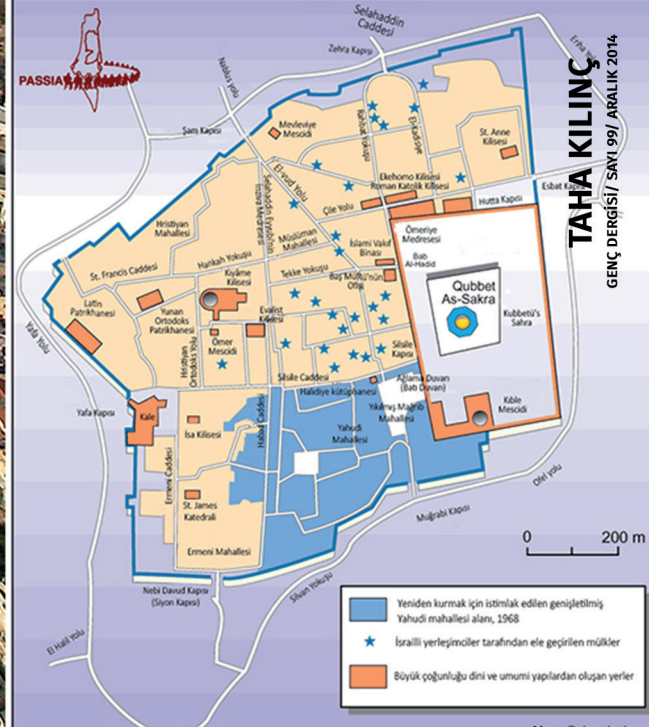
9. Bâb-ı Rahme

Mezarlığı Kudüs'teki en eski Müslüman mezarlığı olan bu kabristan, Mescid-i Aksa'nın doğu duvarına bitişik olarak yer almakta ve Zeytindağı'na bakmaktadır. Kudüs'ün Müslümanlar tarafından fethinden sonra bölgeye yerleşen çok sayıda sahâbi buraya defnedilmiştir; bunlardan en çok bilinenleri Şedâd Bin Evs ve Ubade Bin Samit'tir. İsrail'in 1967'den beri devam eden işgalinin neticelerinden biri olarak, bugün mezarlığa yeni defin yapılmamakta, ziyaretleri de askerlerin gözetimi altında ve kısıtlı olarak gerçekleştirilmektedir. Mezarlığın bakım ve temizliği Filistinli gönüllüler tarafından yapılmakta, ancak İsrail buna da sıklıkla engel olmaktadır.

6. Kidron Vadisi

Mescid-i Aksa kompleksini Zeytindağı'ndan ayıran bu vadi, Ölü Deniz yönüne doğru 32 kilometre boyunca uzanır. Yahudi inancına göre, kıyametin kopuşunu başlatacak olan sur, burada üf-lenecek, diriltilecek ölümler de bu vadiye toplanacaktır. Mescid-i Aksa'nın hemen alt kısmında Hız. Zekeriya ve Hız. Davud'un 'is-yankâr oğlu' Absalom'a nispet edilen türbeler yer alır. Kidron Vadisi, Doğu Kudüs'ün en önemli yerleşim birimlerinden Silvan Mahallesi'nin ortasından geçer. Yahudiler, "Davud'un kenti" olarak tanımladıkları mahalledeki Filistin nüfusunu bölgeden uzaklaştırmak için yoğun çaba göstermektedir. İsrail, Silvan'daki Filistinlilere ait çok sayıda eve el koyarak birçoğunu yıkmış, bazılarını da Yahudi yerleşimcilere tahsis etmiştir.

Eski Kudüs

ŞURAYA BİR ADAM ÇİZELİM TAHİR KAYA

(1975 - 15 MART 2018)

Selahattin ÖZKÖK

TEVFİK İLERİ İLKOKULU MÜDÜRÜ

Hayatta bazı insanlar vardır çiçeklere benzer. Yeryüzüne bir süre güzellikler saçıp sonra giderler. Soğukça bir bahar sabahı bu şekilde veda edip ayrıldı aramızdan Tahir Kaya. Belki de tüm hayatını eğitime adamıştı. Bütün çabası millet içindi, ümmet içindi.

Yıllar önceydi. Gün solmak üzereyken vardığımız Şiraz'da geniş bir bahçe içindeki Hafız'ın kabrinde çok sayıda ziyaretçisi bulunuyordu. Genç-yaşlı, kadın-erkek, küçük-büyük yediden yetmiş yediye her yaştan insan... Ellerindeki Hafız Divanı'nı okuyorlardı. Ölüm hayatın, hayat da ölümün içindeydi, iç içeydiler. Belki de bu nedenle Yahya Kemal'in mısralarında ölüm, gönül eri için rahat, sakın bir bahar ülkesi olarak ifadesini buluyordu:

*Ölüm asude bahar ülkesidir bir rinde;
Gönlü her yerde buburdan gibi yıllarca tüter.
Ve serin serviler altında kalan kabrinde
Her seher bir gül açar; her gece bir bülbül öter.*

"Ölüm yoksa hayat da yoktur. Ölümle irtibatlı değilseniz hayattan da kopuksunuz demektir. Ölümle barışık değilseniz hayatı anlamlandırmazsınız demektir" diye yazmıştı Akif Emre 2008'de yazdığı bir yazısında.

"Uçmayı öğrenmeden göçmeye mecbur kalmış bir kuş gibi kalbimiz." diyordu Cahit Zarifoğlu.

Sözü dolaştırıp duruyorum. Bir türlü sadede gelemiyorum kalemim. Hakk'a yürüyen bir dostun, arkadaşın, meslektaşın ardından yazmak bu denli zor. Ancak bu dünyadaki yaşantının süreli olduğuna inanan bir fani olarak da Necip Fazıl'ın kaleminden dökülen mısralara amin, amin, amin diyorum:

*"Ölüm güzel şey, budur perde ardından haber...
Hiç güzel olmasaydı ölümlü müydü Peygamber?
Öleceğiz müjdeler olsun, müjdeler olsun!
Ölümü de öldüren Rabbe secdeler olsun!"*

Hayatta bazı insanlar vardır çiçeklere benzer. Yeryüzüne bir süre güzellikler saçıp sonra giderler. Soğukça bir bahar sabahı bu şekilde veda edip ayrıldı aramızdan Tahir Kaya. Belki de tüm hayatını eğitime adamıştı. Bütün çabası millet içindi, ümmet içindi.

Kendisi ile Faruk Nafiz Çamlıbel Anadolu İmam Hatip Lisesindeki görevim dolayısıyla birlikte çalışmalarımız olmuştu. Bu sayede bir gönül insanını tanımış olmaktan dolayı mutluyum. Sonrasında zaman zaman görüşmelerimiz, istişa-lerlerimiz ve çalışmalarımız olmuştu.

Teknolojiyi eğitimde gerektiği gibi kullanarak pek çok çalışmaya imza atmıştı. Afişler tasarladı, gazeteler yayınladı. Tahir Hoca, okulu adına Diriliş Medeniyet Yolunda adlı aylık Osmanlıca gazete'nin ilk sayısını Ekim 2016'da yayınladı. Dört sayfalık gazetenin son sayfasını milletçe birlik beraberlik içinde karşı durduğumuz 15 Temmuz darbesine ayırmıştı.

Okuluna Ömer Nasuhi Bilmen adının verilmesi için çok çaba sarf etmişti. Dini meselelerde taviz vermeyen bir yapıya sahip olan Ömer Nasuhi Bilmen 30 Haziran 1960'ta Diyanet İşleri Başkanlığına tayin edilmişti. Dik duruşu nedeniyle henüz bir yılı bile doldurmadan 6 Nisan 1961'de emekliye ayrılmıştı. Tahir Kaya, 1960 darbesinin etkilerinin tüm sıcaklığıyla hissedildiği o günlerde bile duruşunu bozmayan bu büyük insanı takdirle yâd ederdi. Kendi okulundaki öğrenciler başta olmak üzere gençlerin Ömer Nasuhi Bilmen'i bilmesi ve tanınması için ilçede Ömer Nasuhi Bilmen İlmihal Yarışması'nı başlatmış ve organizasyonunu üstlenmişti. Öğrencilerini 12 Ekim 1971'de vefat eden Bilmen'in Edirnekapı Sakızağacı'ndaki kabrini ziyarete götürerek Fatihalarla yad etmişti. Okulun Dolayoba'da olan binasının yakınındaki otobüs durağının adını bile Ömer Nasuhi Bilmen yaptırmıştı. Tahir Kaya, aynı zamanda Bilmen'in hemşehrisiydi.

Teknolojiyi eğitimde gerektiği gibi kullanarak pek çok çalışmaya imza atmıştı. Afişler tasarladı, gazeteler yayınladı. Tahir Hoca, okulu adına Diriliş Medeniyet Yolunda adlı aylık Osmanlıca gazete'nin ilk sayısını Ekim 2016'da yayınladı. Dört sayfalık gazetenin son sayfasını milletçe birlik beraberlik içinde karşı durduğumuz 15 Temmuz darbesine ayırmıştı. Bu sayfa-

da çok anlamlı birkaç kolaj çalışması vardı. Muhtemelen Tahir Hoca tarafından tasarlanmıştı. Üzerinde ay yıldızlı bayrağı sembolize eden bir forma bulunan kişi, en az kendisi kadar büyük yumruğunu hain bir tankın üzerine vurarak onu eziyordu.

İkinci kolajda TRT2'de yayınlanan programda "şimdi şuraya biraz derinlik verelim, şuraya bir deniz yapalım" sözleriyle hafızalardaki yerini koruyan ressam Bob Ross vardı. 1993 yılından itibaren ülkemizde TRT 2'de yayınlanan Resim Sevinci (The Joy of Painting) programında Bob Ross, amatör izleyiciler için yağlıboya tekniğiyle doğa resimleri yapmayı ve bazı resim tekniklerini öğretmeyi amaçlamıştı. Yapılmaya başlanan resmin 30 dakika gibi kısa bir sürede tamamlanması nedeniyle program hızlı resim dersleri gibi algılsa da, yapımın amacı resim teknikleri ve renk kullanımına dair bilgiler aktarmaktı. Tahir Hoca gazetede ki kolajında Bob Ross'a "Şuraya da bir adam çizelim." cümlesini söyletirken, tuvale de şehit Ömer Halisdemir'in resmin çizdiriyordu. Aynı kolajın şöyle de anlamlı olacağını düşünüyorum: Ressam yine "Şuraya da bir adam çizelim." diyecek, ardından tuvale Tahir Hoca'nın resmini çezecek. Adam gibi adamdı Tahir Hoca.

Haksızlığa tahammülü olmayan, haksızlık kimden ve nereden gelirse gelsin karşı duran biriydi. Tankların ezemediği yüreklerin zaferi 15 Temmuz'dan sonra dergimizde yayınlanan yazısı hainlere en sert tepkiyi veren yazılardan biriydi.

Uzun sayılmayacak bir ömre pek çok başarılı çalışma sığdırmıştı. İletişimiyle,

sorunlara çözüm odaklı yaklaşımıyla, çalışkanlığıyla örnek bir insandı. İnandığı gibi yaşadı. Değerleri yaşadı ve yaşattı. Eğitimciliğinin yanı sıra bilgisini, becerisini, donanımını millet, memleket yararına işlerde kullandı. Gazetelerde, dergilerde yazdı, STK'lerde görevler aldı. Dolu dolu yaşayarak tamamladı fani hayatı.

Tahir Hoca'nın ardından vefa örneği olarak şunlar yapılmalı diye düşünüyorum: Gecesi gündüzüne katarak hayatını adadığı, ilerleyen hastalığına direnerek bütün imkanlarını seferber edip şu anki binasında eğitime geçmesini sağladığı Ömer Nasuhi Bilmen İmam Hatip Ortaokulundaki başarılı akademik çalışmalar ve başlattığı etkinlikler artırılarak sürdürülmelidir. Pendik'teki imam hatiplerden birine adı verilerek hatırası yaşatılmalıdır. Adına yarışmalar düzenlenmelidir. Hayattayken çıkarmaya başladığı, rahatsızlığı sebebiyle ara vermek durumunda kaldığı Osmanlıca gazetenin yayını okulu tarafından sürdürülmelidir. Okulu, ilçedeki STK'ler; ona özel gazete ve dergi sayıları yayınlamalıdır. Genç kuşak kendisini tanımın, örnek alsın diye gerek basında gerekse internet ortamında yayınlanan yazıları toplanarak kitaplaştırılmalıdır.

Ardından yeni Tahir Kayalar yetişeceğine olan inancıyla bir gönül eri, gönül adamı olarak adı gibi temiz yaşayan Tahir Hoca'ya Allah'tan rahmet diliyorum. Mekanı cennet, makamı âli olsun.

"Ölüm bize ne uzak bize ne yakın ölüm/ Ölümsüzlüğü tattık, bize ne yapsın ölüm."

SON YOLCU

Allah, "Şehitler diridir." diyor, bizler onlara ölü demiyoruz, kalbimizde hissederek şehit diyoruz. Televizyonda görüldüğü kadar basit değil bir şehidin son yolculuğunu izlemek.

Tuğba DOĞAN

ÖMER ÖZTOP KIZ
ANADOLU İMAM-HATİP LİSESİ

Vatanı ve milleti için seve seve ölen, canını esirgemeyendir şehit. Ben Kafkas'ta, Sarıkamış'ta, Çanakkale'de Mehmetçüğimizin kahramanlığını okudum, dinledim. Biz nasıl bir milletiz, biliyor musunuz? Biz vatan, millet, din için ölümden dahi korkmayan, ay yıldızlı al bayrak için şehadete koşma giden bir milletiz, biz Türk milletiyiz. Toprağından havasına, bayrağından marşına baştan sona güçlü Türkiye'yiz ve birlikte çok güzeliz.

Beyaz ay yıldızlı al bayrak, o kırmızının meğer ne büyük, taşıması ne zor bir anlamı varmış. Bir annenin çığlık çığlık feryadı gizli onun her bir dokusunda, bir babanın yavaş yavaş çöküşü diğer bir tarafında. Ve bir erkek kardeşin buz olmuş

elleri tabuta sarılıyor yavaşça. Bir babanın hiç görmediğiniz tertemiz gözyaşlarını görürsünüz o gün ve bir annenin hiç duymadığınız sessiz çığlıklarını.

Allah şehitler diridir diyor, bizler onlara ölü demiyoruz, kalbimizde hissederek şehit diyoruz. Televizyonda görüldüğü kadar basit değil bir şehidin son yolculuğunu izlemek. Bütün bir milletin acısını, hüznünü taşır o tabut. Biz her daim Mehmetçiğe güveniyoruz, tıpkı bir kuşun kanatlarına güvenmesi gibi, her karanlığın sabahlara çıkması gibi. Biz vatanımız için son ocak kalana kadar savaşmaya razıyız. Akif'in dediği gibi "Sahipsiz vatanın batması haktır/ Sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır." Bu vatan sahipsiz değildir, bu böyle bilene!

Türk Milleti Değdin

Saliha TOPÇU

SABAHATTİN ZAİM İMAM HATİP ORTAOKULU

Al bayrağımızın rengi asil kandan,
Bizim bu vatan, sevgimiz doğuştan
Düşmana cezasını veririz en ağırdan,
Türk'e ihanet eden kovulur vatandan

Türk milleti korkmaz düşmandan,
En güzel örneği 15 Temmuz'dan.
Bütün millet çıktı dışarı hiç korkmadan
Türk milleti vazgeçmez bu sevdadan.

Türk'ün direniş sesi, terörü yok etti
Biz bir ölüp, bin dirilince hepsi pes etti

Ne mutlu "Türk'üm" diyebilene
Vatanına kucak açabilene
Şehit olana öldü denmez
Vatana ihanet edilmez
Türk'ün haykırışı yükseldikçe,
Bu bayrak gökten inmez

Şehidin Kanı ve Âlimin Mürekkebi

Abdurrahman Selim ÇELİKBİLEK

ÖMER ÇAM ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Efendimiz (s.a.s.) bir hadis-i şeriflerinde; bunca şerefe, itibara, nice hediyelere mazhar olacak seviyede kıymetli şehitlerin kanı ile, âlimlerin mürekkebinin tartıldığında, mürekkebin daha ağır geleceğini söylemiştir.

Zaman, yaşantımızın esaslarından biri. Bu süreç içerisinde, yalnızca bir kere olacak olan olayların önemi de insanlar için daha fazladır. Nadide olan kıymetlidir. Tıpkı zümrüt taşının kaldırım taşına olan üstünlüğü gibi.

Zamanında, Merkür gezegeninin Güneş'in önünden geçeceği haberlerinin çıktığını hatırlıyorum. Bunun Dünya'dan da gözlenebilir olması, günler öncesinden haberini yaptırmıştı. İnsanların ilgisini çekiyor çünkü bu sefer göremeyenlerin tekrar izleyebilmesi için bilmem kaç milyon sene beklemesi gerekiyormuş. Doğal olarak imkansız.

Doğum, sünnet, düğün gibi kişi-

nin ömründe bir kereye mahsus yaşanan olaylar, bizim geleneğimizde daha fazla öneme sahip olmakla beraber, tüm insanlık için de önemlidir.

Ölüm de böyledir. Hele ki ölüm, diğerlerinden daha fazla etkiye sahiptir. Çoğu zaman unutulur ama daha ulvidir. Ve insan yalnızca bir ölüme, yani bir tek ömre, biricik cana, bir tane yaşama hakkına sahiptir.

İnsanoğlu olarak, dünyaya geldiklerimiz andan itibaren, ne yapıyorsak canımız için yapıyoruz. Ya canımızı korumak için, hayatta kalma içgüdüleriyle yapıyoruz -ki bu çoğu zaman zaruridir - yahut canımız istediği için, onu eğlendirmek için yapıyoruz.

Dikkat edin, kendi canına kıymak sağlıklı insanların yapamayacağı bir şeydir. Hayvanlarda da emsalini görürüz: Küçük bir ceylan yavrusu, aslanın ağzında dahi olsa yani kurtulma ihtimali olmasa yine de canını kurtarmaya can havliyle uğraşır. Aynı şekilde, canımızı korumak için yemek yeriz; bunu aksatmayız. Üstüne, canımız istiyor diye daha fazlasını da yeriz. Meslek sahibi oluruz, para kazanırız, dev şantiyeler kurar inşaatlar yaparız, sayfiyelere gideriz vs. Sıradan bir insan, bunları, ya canını korumak için ya da canı istediği için yapar. Tabii Müslümanların durumu başka... Onlar her işin sonuna, nihayetinde ötesine Allah rızasını koyarlar. Mak-

satları O'dur, talep ettikleri de O'nun rızasıdır.

Şehit, Allah yolunda ölen/öldürülen kimsedir. Tabii daha başka sâikler de var. Uğruna ölünen, yolunda ölene muhteşem hediyeler, ikramlar vaad ediyor. Bunu hem Kur'an-ı Kerim'deki âyetlerden hem de Peygamber Efendimiz'in hadis-i şeriflerinden öğreniyor, müjdeliyoruz. Bizi o nimetlere mazhar etmesi için rabbimize niyaz ediyoruz.

Peki, şahsına bunca ödül biçilen şehidin değeri nedir? Ne ola ki bunca iltifata nail olmasına sebep? Savaştan hemen önce Müslüman olup da savaşta öldürülünce şehit olanlar, o nimetlere ulaşanlar mevcut. Müslümanlığı bir gün sürmüyor ama bol izzet-i ikram kendisine sunuluyor.

Can, biriciktir. Şehit ne yapar? Bazı insanların sırf uğruna yaşadığı canını alır da koyuverir Allah yoluna. Yaşamalarının temel sebeplerinden olan yaşama iç güdüsünü arka plana atabilir. Bu kolay bir iş mi sanıyorsunuz? Yok, her yiğidin harcı değil! Şehit canını feda eder, verebileceği en değerli şeyi verir. Bu yüzden bu kadar değer görür.

Efendimiz (s.a.s.) bir hadis-i şeriflerinde; bunca şerefe, itibara, nice hediyelere mazhar olacak seviyede kıymetli şehitlerin kanı ile, alimlerin mürekkebinin tartıldığında, mürekkebin daha ağır geleceğini söylemiştir. Her kıyas yapılan, karşısındakinin değerini etkiler. Her nesne, karşılığı kadar değer görür. O halde, alimin değerini şehitten yola çıkarak değerlendirelim.

Şehidin bu izzeti, yapmış olduğu fedakarlıktan dolayıdır. Peki ya âlim ne yapıyor da bu kadar kıymet sahibi oluyor. Şöyle diyebiliriz: Şehit, canını feda ederken alim canı ile beraber tüm ömrünü de feda etmektedir. Hem de ne için?

İlim, Allah katında çok üstün bir

meziyettir. Allah Teala Kur'an-ı Kerim'de, "Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?" buyurmaktadır. İlim, insanların doğruyu bulmalarına, hakkı bilmelerine vesiledir. İlim, insanın dünyasını imar, ahiretini mamur eder. Bir insan, ilim sayesinde hem dünyasını hem ahiretini kurtarabilir.

Şüphesiz ki ilimlerin en üstünü Allah'ı bilmek yani "marifetullah"tır. İnsanın ebedi hayatını kurtaracak asıl budur. İnsanın, hangi istikamette yürürse istikametini doğrultacağını, amacı ne olursa amacını güzelleştireceğini, neticesi ne olursa bereketli kılacağını belirleyecek olan ilimdir. Bir alim, en başta insanları bu ilimle buluşturarak, onlara en büyük iyiliği yapar. Keza, şehidin şehit olma müjdesini bilmesi de, şehit olması da kendisi sayesinde.

İlmin daha başka faydalarını da sayabiliriz. İlim, birçok dala sahip olduğundan hayatımızın çoğu zamanında kendisiyle karşılaşırız. İlla somut olarak pozitif ilimlerden örnek isterseniz, ilmin; dünyayı tanımamızda, binalar inşa etmemizde, yüzmemizde, havuç yetiştirmemizde bizzat baş rol üstlendiğini söyleyebiliriz.

İlim bu kadar önemli de alim kim? Alim; ilmin peşinden koşan, araştıran, karıştıran, ilmi en derin madenlerden çıkartan, en mahir kuyumculardan da mahir, onu işleyen, ortaya muhteşem, paha biçilemez, göz kamaştırıcı cevherler koyan kimsedir. Alim olmak da herkesin harcı değildir. Alimin yaptığını herkes yapabilseydi, alim de bu kadar medhiyeye muhattap olmazdı. Server-i kainat Hz. Muhammed (s.a.s.) efendimiz, alimlerin nebilerin varisleri olduğunu söylemişlerdir. Alimin ahirette büyük ayrıcalıklara sahip olacağını da bildirmiştir.

Alim olacak kimseler çoğu zaman çocukluklarını ve gençliklerini bu yola feda etmişler, çalışmaya, okumaya, düşünmeye çocukluk yıllarından başlamışlardır. Dolayısıyla ilmin

bu yönünün nefse ağır geleceği aşıkardır. Yine bazı alimlerin kendisini oyalamaması için evlenmediğini, fazla vaktini almaması için de yemeğini ekmek ve su ile geçiştirdiğini biliyoruz. Geceleri kandil ışıklarının altında, gündüzleri soğukta, sıcakta çalışır, insanlara faydalı olmaya uğraşır. Hem kendini hem etrafını aydınlatır. Bazı alimlerimizin yazdıkları kitapları ancak doğumlarından itibaren günde on iki sayfa yazmakla bitirebilecekleri kaydedilmiştir. Hem de matbaanın, bilgisayarın, yazıcının bulunmadığı devirlerde. Üstelik, İbn-i Haldun, tüm dünyayı kendisine hayran bırakan kitabını bitiremeden vefat etmiştir. Çalışmalarda devamlı kaynak olarak gösterilen, Doğu'da ve Batı'da durmadan okunan iki ciltlik dev eseri 'Mukaddime' yalnızca kitabın 'Sunuş' bölümüdür ve tamamlamaya ömrü vefa etmemiştir. Yine, alimlerin çokça gurbete katlandıklarını, ilim için her şeylerini bırakıp büyük şehirlere göç ettiklerini de biliyoruz. Uğraştıkları ilim de faydalı olduğundan, maksat insanlığın faydası ve en nihayetinde Allah'ın rızası olduğundan, Allah'ın izni ve inayetiyle başarılı oluyor, bunca övgüye layık, ecirlere nail oluyorlar.

İşte başımızın tacı şehitlerimizin ve alimlerimizin değerleri bu yöndendir. Alimlerin fedakârlık ve cefakârlığı daha fazla olduğundan, karşılığı da daha büyük oluyor. Kıyasta daha değerli olan alimlik olsa da bu şehitlik makamının değersiz olduğunu değil, bilakis şehitlik makamının çok değerli olmasından dolayı alimlik rütbesinin değer kazandığını gösterir. Paranın altından daha değersiz olması paranın değersizliğinden değil, altının değerli olmasındandır ki sonucunda para da değer kazanır.

Bu dünyaya imtihan ve mücadele için gönderildik. Cefa çeken ödölsüz bırakılmıyor. İşte alimin ve şehidin durumu bahsettiğimiz gibidir. Allah cümlesinin makamını âli eylesin!

SİSTE BİR SABAH

Özge ERZURUMGİL

TÜRK DİLİ ve EDEBİYATİ ÖĞRETMENİ / KAVAKPINAR ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Sisli bir İstanbul sabahı... Saat 6.55. Üsküdar sahilinden Boğaz'a doğru bakıyorum. İnsanlar işlerine yetişmenin, öğrenciler okula gitmenin, yaşlı simitçi, simitleri soğumadan iskeledeki yolculara satmanın acelesinde.

Sislerin içinde belli belirsiz bir yolcu vapuru... Karşı kıyılar görünmüyor. O an Tevfik Fikret'in bir beddua gibi kaleme döktüğü "Sis" şiiri aklıma geliyor:

"Örtün, evet ey felaket sahnesi... Örtün artık ey şehir;

Örtün ve sonsuz uyu, ey dünyanın koca kahpesi!"

Düşündüm: Bu kadar laneti hak ediyor muydu İstanbul? Ne savaşlar, ne mücadeleler, ne işgaller görmüş, nelere şahit olmuş bu şehir, sisler içinde kaybolmayı hak ediyor muydu gerçekten? Yoksa her mücadeleden başı dik çıkmanın gururuyla yüzyıllardır ayakta kaldığı için, güzelliğini sonsuza kadar herkese sergilemeli miydi?

Pek çok sanatçıya ilham olan, yüz yıllar öncesinden peygamberimizin hadisiyle fethi müjdelenen, fethedilmesiyle bir çağı kapatıp başka bir çağı açan İstanbul, çoğu zaman bir güzel, nazlı bir sevgili; kimi zaman da yaşlı, çirkin bir kadın olarak karşımıza çıkar. Çok sevilmiş, bazen aşağılanmış, çirkinlikleriyle güzel olabilmiş; ne medeniyetler görmüş, kimleri güldürmüş, ağlatmış. Her anı ve her karesi tarih kokan şehir, efsaneleriyle, gizemiyle gönüllerde hep yer edinmiş.

O sabah "Körler Ülkesi"nden sisler içindeki İstanbul'a bakarken aklıma başka bir şiir geliyor. İstanbul aşığı Yahya Kemal nasıl da Tevfik Fikret'in sisler içindeki şehre ettiği bedduaya nazire yapmış:

"Bir devri lanetiyle boğan şairin Sis'i.

Vicdan ve ruh elemelerinin en zehirli.

Hulyama bir eza gibi aksetti bir daha;

-Örtün! Müebbeden uyu! Ey şehir! -O beddua...

Hayır bu hâl uzun süremez, sen yakındasın; Hâlâ dağılmayan bu sisin arkasındasın."

Yahya Kemal'i anlıyordum. Sislerin arkasında güzelliğini gizleyen, sevdalıları merakta bırakan, hep orada olan, bir yere gitmeyen nazlı bir sevgili gibi duruyordu aslında. Sis dağılacak ve İstanbul, güzelliğini ve çirkinliğini tekrar gösterecekti.

İstanbul eski, İstanbul yeniydi. Bakmayı bilenlere aynı anda pek çok şeyi gösterirdi. Bu şehir acının, şehvetin, aşkın, sırrın, zenginliğin, fakirliğin, hep bir koşturmacanın şehriydi. İstanbul, bakmasını bilenlere güzeldi.

Tekrar Yahya Kemal aklıma geliyor. Şairin "Ya Vedud" adlı yazısında dediği gibi İstanbul, nice evliyanın hürmetine, onların duasıyla kıyamete dek ayakta duracaktı.

Sisli bir bahar sabahı... İstanbul'da yeni gün daha başlamaktaydı.

TÜRK MİLLETİ İLELEBET YAŞAMALI

Savaşık biz ölümüne,
Çünkü emanet etti atam bu yurdu bize.
Al bayrak dalgalandığı sürece
Bu vatani parçalayamaz kimse.
15 Temmuz gecesi, duyuldu Türk'ün sesi.
Yükseldi her bir taraftan sela sesleri
Onlarca kuvvet Türk'e direnemedi,
Çünkü Türk asla vazgeçmedi.
Gece gündüz uyumadılar.
Onlar şehit olmaya hazırıldılar.
Ecelleri geldiğinde rahattılar.
Çünkü sevgiyle savaştılar.
Şehit aileleri biliyorlar ki
Çocukları boşuna ölmedi.
Al bayrak inmesin diye
Bu uğurda canlarını verdi.
Şimdi bizde sıra "Ey Türk Gençliği"
Şehitler bizim geleceğimiz için direndi
Onların çabaları boşa çıkmamalı,
Türk milleti ilelebet yaşamalı!

Damlanur ARI

SABAHATTİN ZAİM İMAM HATİP ORTAOKULU

Memleketimin en çetin dağlarından bir rüzgâr esiyor. Doğuda tozu toprağa katıyor, güzel yüzlü, bir o kadar da oyuncu çocukların bir oraya bir buraya zıplamaktan birbirine karışmış saçları arasında dolanıp da esiyor. Ne güzeldir memleketimin çocukları! Dost olmayı, birlik olmayı, kızmayı, öfkelenmeyi, küsmeyi, barışmayı süt dişlerinin yeni yeni dökülmeye başladığı zamanlarda öğrenirler. Biri düşüp de o esmer ve cılız bacağına kattığında her biri el ele verir de yardımcı olurlar ya oyun arkadaşlarına; işte o an destek olmayı öğrenirler can yoldaşlarına. Keyif, bir küçük gülüşte gizlidir o sokaklarda; yazın sıcağında içilmiş bir bardak soğuk suda gizlidir...

Rüzgâr doğunun misafirperver evlerinden; bereketli, içli köftelerle, Antepfıstıklı baklavalarla, ciğer kebablarıyla, Harput köfteleriyle, meftuneleriyle, sıcacık, iç ısıtan, dil yakan lezzetli mi lezzetli beyran çorbalarıyla dolu sofralarından, yaşlı dedelerin uzun sakallarından, Gaziantep'ten, Şanlıurfa'dan, Elazığ'dan, Erzurum'dan eser de, memleketimin yeşiline, Karadeniz'ine varır.

Hamarat ve dimdik anaların yorgunluktan nefes nefese kalmış ciğerlerini doldurur da ferahlık olur onlara. Sirtında koca koca sepetleriyle, kucaklarında ağzı süt kokan bebeleriyle her işe koşuverirler tüm tezcamlılıklarıyla elleri öpülesi o analar.

Ne güzeldir Rize'min yeşili, Trabzon'un şırıl şırıl akan ırmağı, Amasya'nın kültür dolu kayaları, Artvin'im huzur dolu ormanları... Rum kiliseleriyle, antik kaya mezarlarıyla, nasıl da yükseklerle inşa etmişler diye hayret edeceğiniz kaleleriyle Karadeniz, yağmurun yeryüzüne en güzel indiği yerdir. Su taşlardan akar, akar da tarihin en eski surlarından süzülüp toprağa karışır. Yağan yağmurla bir başak filizlenir İç Anadolu'mda. Suyu özleyen caddeler, sokaklar şöyle bir yıkanır, susamış kedilere, cami avlusunda pır pır uçuşuveren kuşlara rızık olurlar.

Rüzgâr aşk ile dönen semazenlerin etekleri ardından döner de, ney sesleri eşliğinde Isparta'mın mis gibi gül kokularıyla Ege'ye ulaşır. Zeybekte, toprağı öpüp başının üstüne koyan efemin diz vurduğu yerdedir asalet. Kadınının narin ellerindedir zarafet.

Rüzgâr Çanakkale'de şehidimin toprağı önünde Hakk'a dualar eden ninemin, emekle işlenmiş iğne oyası yazmasına değer, Edirne'de Mimarbaşı Sinan Efendi'nin ustası olduğu Selimiye Camii'nin minberinden dolanır da biricik İstanbul'unun sakin sularına değer; oradan Üstat Necip Fazıl'ın kaleminden süzülür de yüreğime sevgili, canıma can olur:

“Ruhumu eritip de kalıpta dondurmuşlar;

Onu İstanbul diye toprağa kondurmuşlar.

İçimde tüten bir şey; hava, renk, eda, iklim;

O benim, zaman, mekân aşır geçmiş sevgilim.”

(Necip Fazıl Kısakürek, *Canım İstanbul*)

Ve canım memleketimin bir diyarından esen rüzgâr, hasretle bekleyen beni bulur. Ve en nihayetinde aşkla beklenen vuslat olur.

Ayşe Rüveyda AĞÜNGÖR

ULUSLARARASI KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

SILA

Havanın kararmasını bekledi ve etraf sakinleşince gizlice dışarı çıktı. Kimseye görünmeden yavaşça kasabadan uzaklaştı. Yol boyu devletini, erini, yetim kalan bebekleri düşünüp durdu. Hava da gittikçe soğuyordu. Erzurum'un kışlarını bildiğinden kalın giyinmişti.

VATAN SEVGİSİ İMANDANDIR

Rümeysa AKÇAY

ÖMER ÖZTOP KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

İnsanı bir şeye bir kimseye karşı yakın ilgi ve bağlılık göstermeye yönelten duyguya sevgi denir. Peki ya vatan sevgisi? Bu iki terim birbiri ile eş değer midir?

Kısıktaki pişmeye duran çorbayı karıştıran Hafsa'nın gözleri pencereye kilitlenmişti. Dışarıdaki çocukların bir metre karda yürümeye çalışmalarını, kadınların ve yaşlıların getirdikleri aşları, patikleri, pabuçları, at arabalarına yüklemelerini hepsini dikkatle izliyordu. Neden sonra hava bir anda karanlığa büründü ardından da bir gümbürtü koptu. Hafsa hemen yere çömeldi daha bunları kavrayamadan bir kadının bomba diyen feriyatlarını işitti. Kendini sakinleştirdikten sonra yerde emekleyerek kapıya ilerledi. Kapıyı açıp dışarı attı kendini. Yakınlarındaki elli birinci ve elli ikinci tümenlere İngiliz uçakları bomba yağdırıyordu. İnsanlar perişandı. Bazıları oturmuş erleri için ağlıyor bazıları ise körpe bebekleri sırtında oradan oraya koşturuyorlardı. Bu manzara Hafsa'nın içinde kanayan yaralarının üzerine tuz biber oldu sanki. Üç ay önce eri düşmanla savaşırken karşı tarafın üzerlerine bomba yağdırması sonucu şehit düşmüştü. Bu olay Hafsa'yı derinden etkilemişti. Evladı da olmadığı için kaybedecek bir şeyi de yoktu. Yüreği öyle yanıyordu ki şu ana kadar insanoğlu-

nun varlığını bilmediği bir ateş vardı da Hafsa'nın kalbine bir kıvılcımı düşmüştü sanki. Neden sonra gözünden akan bir iki damlayı silip evine koştu vatanının gözünün önünde eriyip gitmesini izleyemezdi. Bunu yüreği kaldırmazdı, hemen banyoya koştu. Kocasından kalan usturayı alıp hiç düşünmeden saçlarına vurdu. Kahverengi, beline gelen saçları birer birer yere dö-küldü. Savaşa katılmanın tek yolu buydu. Erkek kılığına girecekti. Odasına ilerledi, erinden kalan yedek üniformayı hemen giydi. Aynanın karşısına geçti ve kendisini tanımakta zorlandı. Havanın kararmasını bekledi ve etraf sakinleşince gizlice dışarı çıktı. Kimseye görünmeden yavaşça kasabadan uzaklaştı. Yol boyu devletini, erini, yetim kalan bebekleri düşünüp durdu. Hava da gittikçe soğuyordu. Erzurum'un kışlarını bildiğinden kalın giyinmişti. Etrafına baktığında ise alaya ulaştığını fark etti. Karşılaştığı manzara karşısında fazlasıyla endişeliydi. Kimi asker düşmanla savaşıyor, kimisi yerde şehit düşmüş yatıyor, kimisi de hemşireler tarafından hasta çadırına götürülüyordu. Hafsa bu olanları şaşkınlıkla seyrederken askerlerin arasından üst rütbeli olduğu anlaşılan bir adamın ona bağırmasıyla kendine geldi ve hemen yerde şehit düşmüş bir askerin tüfeğini kapığı gibi orta saflara yerleşti.

Mermiler havada uçuşuyordu. Öylesine çok mermi vardı ki sağır olacağını sandı. Birden kendisine doğru bir İngiliz askerinin koştuğunu fark etti. Bizim dirimiz asker, ölümüz şehittir. Sizin diriniz kalles, ölünüz leştir, dedi ve bir an bile tereddüt etmeden tüfeğini ateşledi. İlk defa birinin canına kıymıştı. Ama öldürdüğü kişinin bir İngiliz askeri olduğu aklına gelince, daha çok cesaretlendi. Mermi sesleri yavaş yavaş azalıyordu. İngilizler kabuklarına çekilmişlerdi. Türkler ise bitkin düşmüş bir halde nöbet tutmaktaydılar. Şehitler defnedilmiş, yaralılar ise çadırlarda tedavi ediliyorlardı. Sonrasında büyük bir toz bulutu ardından da kulakları sağır eden bir ses kapladı ortalığı. Hafsa yere düştü. Bedeninin yarısı kara gömülüydü. Soğuktan uyuşmuş bedenini neredeyse hissetmiyordu. Gözlerini açmak istiyor ama açamıyordu. Sanki biri gözlerinin üstüne tonla ağırlık koymuştu. Yüreği cayır cayır yanarken nasıl bedeni bu kadar üşüyebildi ki. Aklı karıştı cayır cayır yanan çölde miydi, yoksa ucu bucağı belli olmayan bir buzulda mı? Aklı ona oyunlar oynuyordu zar zor soğuktan uyuşmuş olan dudaklarından şehadet yükseliyordu...

Unutmayın! Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır. Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır!

ÖLMÜŞ ZİHİNLER

Mideme yakıcı bir şeyler iniyor, acı mı acı
Çocukların yakan kanı iniyor mideme, soğuk mu soğuk
Çığlıkları yüzüme sızıyor yaklaştıkça kanlarına
Dişlerini asidiyle erittikleri insanlık sızıyor gözlerime
İçim sızlıyor, kanım sızlıyor

İlimnisa TOKSOY

KURTKÖY KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

İçim sızlıyor çocukların kesildiği yerden
Tam çığlıklarından acıyor kalbim çocukların
Patlattığım bombalar patlıyor sekseklerinin tam on ikisinden
Bombalar bile pişman oluyor bozulan oyunlara
Kalbim acıyor, tam on ikisinden

Fazla fazla harcadığım insanlık ölüyor
Toprak kabul etmez, gömüyorum pişmanlıklara
Pişmanlıklarım çığlık çığlık doluyor
Yetim kanı ellerimi tıkıyorum kulaklarıma
Kalbim boğuluyor, ölmüş çocukların çığlıklarında

Kuruş kuruş sıktırdığım kurşunlar alev alıyor
Alev oluyor çocukların kanı
Kan feda, toprak cefa doluyor
Sızıyor kalbime öksüz kanı; damla damla
Kalbim yanıyor, pişman kurşunlara

Yıkık bir yuva batıyor göğsüme
İğne iğne damlıyor pişmanlıklarına
Çocuk katili nefsim yiyor vicdanımı
Sızlaya sızlaya gömüyorum onu
Ölüm sızlıyor, yıkık yuvalı çocuklarıma

Solmuş çiçekler ölüm kokuyor
Kurumuş yapraklar gibi savrulan çocuklar çarpıyor kalbime
Pişmanlıklarımda çalkalanıyor yıkılmış duvarların tuğlaları
Kanı akıyor ağlayan bulutlardan
Çocuklar ölüyor, ölüleri yankılansın ölmüş zihinlerimizde

NEDEN TÜRKÇEMİZ ÖNEMLİ?

Halime Zehra BAŞAR

KURTKÖY KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Dil insanlık için yüzyıllardır eskimeyen en sağlam iletişim aracıdır. Telefon, televizyon, bilgisayar ve aklınıza gelebilecek bütün iletişim araçları gelişir, değişir. Ama insan her zaman en kolay ve en ulaşılabilir olan “dil aracını” kullanmaya devam eder. Çünkü tüm iletişim araçlarının temelinde dil olgusu yer almaktadır. Tarihe dönüp baktığımızda ilk insanlarda da bu böyledir, günümüzde de böyle devam etmektedir.

Dil önemli bir varlıktır ama insan için en önemlisi kendi vatanının doğduğu ve büyüdüğü toprakların dili olan “ana dilidir”. Çünkü onun ilk konuşmaya başladığı dildir ana dili. Duygularını en iyi şekilde ifade edeceği, karşısındakini en iyi şekilde anlayacağı, derdini en güzel şekilde anlatacağı tek araç kişinin ana dilidir. Vatanındaki insanlarla olan en güçlü bağıdır. Aynı kelimelerle sevinip aynı kelimelerle dertlenip birlik içerisinde millet olabilmek demektir. Bu vatan topraklarında doğan her bebek ana dilini öğrenerek büyür, gelişir ve olgunlaşıp yetişkin olur. İşte bu yüzden her birey kendi dilini geliştirmekle, ona sahip çıkmakla yükümlüdür.

Atatürk: “Türk dili dillerin en zenginlerindendir; yeter ki bu dil şuurla işlensin.” sözünü söyleyerek Türkçemizin 1200 yıllık tarihini ve millet olabilmek duygusunu adeta bize hatırlatmıştır. Tarihten günümüze kadar 16 büyük devlete imza atmış olması, birçok farklı kelimeyi içerisine alıp o kelimeleri Türkçeleştirmiş olması dilimizi fevkalade bir dil haline

getirmiştir. Az önce kullandığım “fevkalade” kelimesine günümüzde karşılık gelen başka bir kelime kullanmayı denesek bile onun yerine bu kadar yakışır mı?

Osmanlı Devleti yüzyıllar boyunca birçok ülkeyle iç içe yaşamış, ticaret yapmış ve yüzyıllar boyunca neredeyse bütün dünyaya hükmetmiştir. İşte dilimizin zenginliği gücümüzden gelmektedir. Kelime hazinemizdeki bu zenginlik inkâr edilmez bir gerçektir. Ziya Gökalp: “Başka dile uymaz ananın sesi, her sözü ararsan vardır Türkçesi.” diyor. Ama zenginlik abidesi dilimiz diğer dillerin fırtınasından sarsılıyor. Günümüzde parçalı bulutlu Fransızca ve yağmurlu bir İngilizce ile beraber kullanıyoruz Türkçemizi. Mesela “selfie” demek yerine niçin “öz çekim” demiyoruz? Bu duruma kaç kişi dikkat ediyor, kaç kişi böyle önemli bir konuda hassasiyet gösteriyor? Özellikle gençler arasında İngilizce hitaplar “cool” sayılıyor! Ne tuhaf bir bakış açısı. Bu yaklaşımı bizlere kimler, niçin yerleştirmeye çalışıyor? Hep bu Batı özentiliği yüzünden mi benim ana sütü gibi tertemiz dilim kirletiliyor? Dilini kaybeden bir millet geçmişini kaybeder. Geçmişini kaybeden bir millet ise geleceğini göremez.

Caddeye çıktığımız zaman insan bir düşünüyor: “Burası Avrupa sokakları mı?” diye sormadan edemiyor kendi kendine. Tabelalarda “Shop” ya da “Showroom” vb. kelimeler yazıyor. Neden “Mağaza” ya da “Gösteri Odası” değil de bunlar kullanılıyor? Bizler dilimize böyle mi

sahip çıkacağız? Diğer dillere ait kelimeleri kullanmaya bu kadar meraklı olurken zahmet edip biz de “de” ekinin nerede ayrı yazılacağını bilmeliyiz. Bilmiyorsak biraz gayret edip öğreneceğiz.

Uzmanların görüşüne göre 2100 yılına gelindiğinde dünyadaki dillerin %90’ının yok olacağı düşünülmekte. Bunun sebebi ise herkesin artık kendi dilini elinin tersiyle itip yabancı dillere odaklanması. Gelişmiş olmak demek kesinlikle bu değil. Asıl gelişmiş ve bilgili insan kendi milletini, vatanını ve dilini benimseyerek öğrenen, sonra kendini başka alanlarda geliştiren insandır. Friedrich Schiller: “Dil, bir ulusun aynasıdır, bu aynaya baktığımız zaman, orada kendimizin en gerçek yankısını buluruz.” diyor. Biz kendi aynamızı buğulandırıp, bulanıklaştırıyoruz. Aksine aynadaki görüntümüzü netleştirmemiz gerek. Milletler, özünü unutmaya başladığı zaman geri kalmış, yıkılmış, sömürülmüş, başına çokça belalar gelmiştir. Bir milletin özü de sözü de birdir. İkisi ayrılmaz. Özümüzü kaybetmemeliyiz ki dünya üzerinde var olmaya devam edebilelim.

Evet, parmak izimiz nasıl bizi diğer insanlardan ayırır, dilimiz de bizi diğer milletlerden ayıran en önemli izimizdir. Türk aksanıyla düzgünce Türkçe konuşan biri için İngiliz demediğimiz gibi, İngiliz aksanıyla Türkçe konuşan birine de Türk demeyiz. Yani dilimiz kimliğimizdir. Taşıdığımız bu kimliğe en güzel şekilde sahip çıkmalıyız.

HAFIZLIK

Tülay ÇELİKÇİ

HALA SULTAN İMAM HATİP ORTAOKULU MÜDÜRÜ

Bizimkisi köklü ama mahzun bir medeniyetin hikayesi...

Acez, aceleci, nankör olan insanla, ona aynı zamanda eşrefi mahlukat olduğunu hatırlatan kerim kitabın buluşmasının ifadesi...

Hala Sultan İmam-Hatip Ortaokulu, bir eğitim kurumu olarak bu meşakkatli vazifeye talip oldu. İlkokulu bitiren kız öğrencilerine yönelik uygulanan Hafızlık programı, örgün eğitimle birlikte yürütülmektedir. 2016/2017 eğitim öğretim yılında Pendik İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü ve Pendik İlçe Müftülüğü arasında imzalanan protokol çerçevesinde hayata geçirilen program ile ilk yıl 100 öğrencimizle eğitim vermeye başladık. Bu sene aldığımız kayıtlarla 155 öğrencimiz mevcuttur.

Birinci aşamada ilkokulu bitiren öğrencilerimizin ön kaydı alınmaktadır. İkinci aşamada ilkokulu bitirdikleri yaz döneminde akademik başarıyı ölçen, yazılı bir sınavdan ve mülakattan geçmektedirler. En son aşama kesin kayıt aşamasıdır.

Okulumuza kayıt olmaya hak kazanan öğrencilerimiz, imzalanan protokol gereği İlçe Müftülüğüne bağlı köklü bir geçmişe sahip, hafızlık eğitimi veren Tuba Kız Kur'an Kursunda yatılı olarak kalmaktadırlar. 5. sınıfta örgün eğitim içinde, yüzünden okumanın geliştirilmesi, bazı ön ezberlerin yapılması ve hafızlığa geçiş üzerinde durulmaktadır.

6.sınıfta resmi prosedür çerçevesinde 1yıl kayıt dondurularak, yoğun bir programla hafızlık bitirilmektedir. O senenin sonunda 6.sınıf dersleri sınavlarla tamamlanarak sene kaybı olmaksızın 7.sınıfa geçirilmektedir.

Hala Sultan İmam-Hatip Ortaokulu, aynı zamanda akademik başarıyı öncelleyen ve sosyal etkinliklerle öğrencilerimizin ders başarılarını destekleyen bir misyon gütmektedir. Bu anlamda 6. sınıf düzeyinde kayıt donduran öğrencilerimiz, 7. sınıfa geçmeden ders takviye programına alınmaktadır. 7. ve 8. sınıf düzeyinde örgün eğitim müfredatına yönelik yapılan destekleme kurslarıyla akademik

başarı ivmesi amaçlanmaktadır.

Okul olarak hedefimiz, hafızlığını yapmış öğrencilerimizin lise düzeyinde mutlaka nitelikli okullara yerleştirilmesidir. Sosyal faaliyetlerimiz öğrencilerimizin derslerini aksatmayacak şekilde, Pendik İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü, İlçe Müftülüğü ve İlçe Belediyesi koordinasyonunda gerçekleştirilmektedir. Sosyal faaliyetlerin günümüz öğrenci profilinin başarısında, önemli bir yere sahip olduğu bilincindeyiz.

Hafızlık geleneğimizin nesilden nesile devam etmesini arzuladığımız programımızla İslam Medeniyetinin yeniden inşasında küçük bir tuğla olma amacındayız.

Rabbimiz "Doğrusu zikri (Kur'an') biz indirdik, onun koruyucusu da elbette biziz." (Hicr 9) buyurmaktadır. Ama bu koruyuculuk sebepler silsilesi içinde, son dinin temsilcisi olan biz Müslümanların omuzlarına yüklenmiştir.

İbn-i Abbas (r.a) bir rivayette Resulullah Efendimiz (a.s) "Hafızasında Kur'an'dan hiçbir şey bulunmayan kişi, harap olmuş bir ev gibidir." (Tirmizi, Sevaubul-Kur'an 18) buyurmaktadır. Bu sözü emir telakki edip, hafızasını, kalbini ve hayatını Kur'an'a adayan Ashab-ı Güzin hafızlık ilminin temelini atmıştır. Bu ilim yüzyıllardır İslam'ın toprak ve gönül coğrafyasında her daim yeşil kalan münbit bir bahçeye dönüşmüştür.

Osmanlı eğitim sistemi içinde de hafızlık, ilim ehlinin ilk aşamasını oluşturmaktaydı. Hangi alanda çalışırsa çalışsın ilim erbabının Allah'ın kitabıyla işe başlaması ilk kuraldı.

Asırlardan süzülüp gelen bu kutlu kervana katılmak isteyen, istekli ve istidatlı kızlarımızı, Hala Sultan İmam-Hatip Ortaokulu öğrencimiz olarak kabul etmeye hazırdır. Gayret bizden, tevfik Allah'tandır.

ÇANAKKALE

Sanki saat hiç ilerlemiyor. Bu batakılık gibi yerde tıklıp kaldık hepimiz, hareket ettikçe batıyoruz. En kötüsü de elimizden hiçbir şeyin gelmiyor oluşu. Zaman geçiyor geçmesine de, nasıl geçiyor? Bağırarak istiyorum. İçimdeki acıyı bağırıp boşaltmak istiyorum, boşaltabilecekmışim gibi.

Gece oluyor, denize gömülüyor güneş. Her yer ıssız ve gölgesiz. Gözlerimden yaşlar boşana boşana ve sessizce gidiyor. Bazı geceler boğulurmuşçasına hıçkırarak ağlıyorum. Ama sessiz. Sakın merak etme. Çocuklara yokluğunu hissettirmemeye çalışıyorum. Bu acılar benim için kısa sürüyor, katılaşıyorum. Yatışmalıyım zaten biliyorum.

Önceki mektubun elime ulaştı. Merak etme sen buradakileri. Herkes size duacı. Her yerden "Çanakkale geçilmez!" nidaları yükseliyor. Biliyorum hilal uğruna sizin için güneş batmıyor. Anlattığın o gece olan saldırıda şehit olan Mehmet'in acı haberi senin mektubundan bir gün önce geldi. Bugün de oraya taziyeye gitmiştik. Yavaş yavaş her haneyi hüsrana boğuyor. Bir gün bizimde kapımızı çalacaklarından korkuyorum.

Akşamlar sarılsa yaralarımıza hafifler mi bu acı diye düşünüyorum. Çocukları yaşanan olaylardan uzaklaştırmak istiyorum. Fakat Mehmet'in acı haberi çocukları çok etkiledi. Mehmet'in kızı Safiye dün bizim oğlana "Babam artık bizi koruyamayacak ama diğer askerler bu vatani bırakmaz." dedi. Küçük çocuk böyle demesi beni çok etkiledi. Herkesin bu bilinçte olması insanı mest ediyor. Aslında bu savaşta sadece siz değil bizde savaşıyo-

ruz burada, ağaçlarda savaşıyor mesela herkes gibi.

Şimdi sabah oluyor. Sensiz geçen bir gece daha, sensiz başladığım bir sabah daha. Kızıla boyayarak açan güneş içimizdeki korkuyu silip huzur ve güveni sindiriyor.

Bizler biliyoruz "Çanakkale geçilmez!". Göğsümüz iman ile kuvvet dolu. Aslan yurdu Gelibolu'yu alamayacaklar.

Allah'a emanet olun. Allah yar ve yardımcımız olsun.

Önceki mektubun elime ulaştı. Merak etme sen buradakileri. Herkes size duacı. Her yerden "Çanakkale geçilmez!" nidaları yükseliyor. Biliyorum hilal uğruna sizin için güneş batmıyor. Anlattığın o gece olan saldırıda şehit olan Mehmet'in acı haberi senin mektubundan bir gün önce geldi.

BİZ TÜRKÜZ

İlimnisa TOKSOY

KURTKÖY ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Issız gecenin ılığında bir yıldız kaydığı kara toprağa. Müslümanlıkla yoğrulmuş toprak, ya devlet başaydı, ya kuzgun leşe! Hainin tankından çıkan mermiyi, şehit kanı bulaşmış toprak kabul eder mi? Hainin ağzından çıkan söz, mazlumun duasını deler mi? “Tüm yurttta sıkıyönetim ilan edilmiştir.” Ey Korkak! Kaderin üstündeki kader izin verir mi sandın? Biz ki şehit oğlu şehit, Çanakkale’deki siper. Biz ki Osman oğlu Osman, Anadolu’daki minber. Biz ki Fatih’in torunu, İstanbul’daki Cafer. Biz ki bayrak elimizde, Kur’an elimizde, biz ki Türküz! Biz ölmeyi iyi biliriz.

Bizi öldürür mü; bir tank? Kaçmak bilmeyiz! Bir kurşun? “Onlara ölümler demeyiniz.”; bir bomba? “Bilakis onlar diridirler.”, peki ya ihanet? “Gururdur,

namustur, Bayrak ve Sancak, aksa da kanım zalimi güldürmem!”

15 Temmuz; 28 Şubat’ta konulan nokta. Yıllarca birikmiş sinsiliğin açığa çıktığı gece 15 Temmuz. Gecenin karanlığında saklanamayacak kadar hain bir plan. Biz mi? Biz bayrağın dalgalanmayı beklediği rüzgâr! Biz vatanı kahramansız bırakmadık o gece, ama unuttular. “Bizim insanımız yere yatmasını bile bilmez.”. Ne yazık ki Çanakkale’nin kınalı kuzularını unuttular. “Dönmek bilmeyiz, yürürüz.” dedik, hafife aldılar. Aklınca korkuttular. “La tahzen innellahe meana!” biz Peygamberin ümmeti, korkmak yok bize. Sözümüzden döneriz sandılar, “Festekim kema umirte!”. El-Emin’in ümmetini hafife aldılar. Kendinde geçmiş karanlıklarını kılavuz edenler,

susarız sandılar. En çok da Türk’ün tuttuğu eli unuttular. O eller ki o gece göklere uzandı, hainin ağzından çıkan söz, mazlumun duasını deler sandılar.

Kadınlarımız ki onların en büyük süsü Türk olmak. Çocuklarımız ki asalet kanında. Dedelerimiz, tarih omzunda ve babalarımız... Gelecek uğrunda, elinde bayrakla çıktı sokağa, anlındaki nurla aydınlattı karanlığı. Kolay lokma sandılar ama yok. O nur ki şehitlerimizin nuru, o süs ki en güzeli, o tarih ki en şanlısı, öyle bir asalet ki yürekte gurur! Hainse hepsinden ırak. Ey hain! Sen hainsin, biz millet; sen karasın, biz ak; sen ursun, biz nur; sen garpsın, biz afak. Biz topraktaki kan, biz ki kanın sahibi şüheda. Biz ki imanlı göğüs. Aslında tek sorunuz; siz çoksunuz, biz Türküz.

BİR TOKATTIR ÇANAKKALE

Ayşegül SARAÇ

NURETTİN TOPÇU İMAM HATİP ORTAOKULU

Bir tokattır Çanakkale.

İnancın toptan, tüfekten üstün olduğunu bilmeyenlerin yanağındaki izdir. Ölümü nefislerinde öldürmüş olanların, canlarını Allah'ın emaneti olarak gören ve teslim etmeye koşa koşa gidenlerin nakış nakış işledikleri zaferdir Çanakkale. Kendinden sonra da bu topraklarda "Asım'ın nesli" yetişsin diye kanıyla toprağı sulayanların destanıdır. Düşman metrekareye altı bin mermiyi düşürmüş kaç yazar, tek başına 257 kiloluk mermiyi sırtlayan Seyit'tir Çanakkale.

Yokluğun birliği, birliğin zaferi getirdiği yerdir. Bir mermiden önce açlığa, hastalığa yenik düşenlerin ama bir an olsun kaçmayı düşünmeyenlerin onurudur. Bacağını, gözünü, kolunu kaybetmenin, vatanını, bayrağını, şerefini kaybetmekten üstün olmadığının bilenlerin cesaretidir Çanakkale.

Karşısına ne konursa konsun, tek bir seçimdir, vatandır Çanakkale.

Ateşin sel, merminin yağmur olduğu yerdir Çanakkale. Dudaklarında şahadet şerbetinin çiçekleri açanların, ölüme gülerek gidenlerin kucakladığı topraktır. Neyin ortasına düştüğünü bilmeyen Anzak'a elini uzatan Mehmetçiğin, vahşetten doğurduğu şefkattir. Umuttan ve imandan başka hiçbir şeyi olmayanların özgürlük şarkısıdır Çanakkale.

Batılın gemisini bağrında taşımak için kabanar sudur Çanakkale. Mete Han'ın, Kılıçarslan'ın, Süleyman Şah'ın, Ertuğrul'un, Yavuz'un, Fatih'in selamıdır Çanakkale. İstiklal uğruna istikbalinden geçenlerin fedakârlığıdır. Zaferi yalnızca hülya olarak görenlerin karşısında şaşıp kaldığı sebatır.

Çanakkale öyle tek hamlede söylenip geçilen değildir, geldikleri gibi

gidenlerin hüsranıdır Çanakkale.

Çanakkale "Ben size savaşmayı değil, ölmeyi emrediyorum." diyen Mustafa Kemal'dir. Adına ölü demeye dilin varmadıklarıdır, Hasan'dır, Ali'dir, Ahmet'tir, Mehmet'tir, velhasıl şehedadır. Çoğu zaman bir lokma ekmek, birkaç yudum hoşafı sabahı edenler, kola, bacağı hatta yaşamaya vatanını satmayanlardır. Yaraya bereye ve dahi ölüme namusunu takas etmeyenlerdir.

Ve Çanakkale, onların kanıyla yetişen çiçeklerin, "Asım'ın Nesli"nindir. Bir Fatih'i kendi huzuru için candan, anadan, yardan geçenlerden esirgemeyenlerindir. Onların emanetini kıymetini bilerek taşıyanların, sancağı yerde koymayanlarıdır.

Adı, rengi, dini, dili ne olursa olsun, onurunu yere sermeyenlerindir Çanakkale.

OKUMAKTAN MAKSAT NEDİR?

Abdurrahim BİLİK

İMAM-HATİP MEZUNU/DOKTORA ÖĞRENCİSİ

Bir kısa yolculuk hikâyesi...

Akşam namazını İsam'ın yanındaki Kazdal Camisi'nde kıldıktan sonra çantamı toplayıp çıktım. Bağlarbaşı'dan Kadıköy'e doğru inerken Askerlik şubesi durağının orada, hemen yol üzerinde Abdulfettah-ı Akrî hazretlerinin türbesinin önünde bir Fatih ve on bir İhlas okuyup otobüsün içerisinde orada medfun bulunan zatların ruhuna hedi-

ye ettim. Abdulfettah-ı Akrî hazretleri İstanbul'un en büyük beş evliyasından biri ve hakkında vefatının ardından bile anlatılan birçok hikaye var. Hatta bu hikayelerden biri üzerine bir film bile çekildi. Daha sonra Karacaahmet mezarlığının yanından geçti otobüs ve ben aynı işlemi orada medfun bulunan zatlar için de yaptım.

Kadıköy'de indikten sonra metroya

doğru yürüdüm. Karanlık deniz üzerinde bembeyaz ve ıslık ıslık vapurlardan biri iskeleye yanaşırken bir diğeri uzaklaşıyordu. İçleri hıncının insan doluydu. Tıpkı köpeklerin havlayarak peşinden koşup arabaları kovalamaları gibi, bembeyaz martılar da bembeyaz vapurların arkasından çılgınlıkla uçuşuyordu. Karşı kıyıda Ayasofya ve Sultanahmet Camii'nin görüntüleri gerçekten ilham verici. İstanbul'un eski giriş kapısı olan

"İşte orada Gazalî Kur'an'ı anlamamanın dört tane engeli olduğunu, bunlardan ilkinin harflerin mahreçleri ile ilgilenip anlamını umursamamak olduğunu, böylelerinin şeytanın oyuncağı olduğunu söylüyor" dedim. "Peki diğer üç tanesi nedir?" diye sordu.

Haydarpaşa garı ise tadilatla olduğundan ışıkları sönük ve uykuda ama buna rağmen heybetinden bir şey kaybetmemiş. Ne çok insan var...

Metroya bindim. Oturakların başköşesindeyim. Hemen hicri V. yüzyıl Maliki alimlerinden Bacî'nin, hukuk ve diyalektiği birleştirdiği, diyalektik yöntemlerle İslam Hukukunu ele aldığı el-Minhac fî Tertibi'l-Hicac isimli harika eserini açıp okumaya devam ettim. Bu arada yanımdaki koltuktan yolculardan biri kalkarken bir diğeri oturuyordu. Ben ise okuduğum kitaba kendimi kaptırmıştım. Ama bilmem kaçınıcı kez yanımdaki koltuk boşalınca, yanıma doğru uzun boylu, güzel giyimli bembeyaz saç ve sakalı, dik duruşu ve renkli gözleriyle ihtiyar bir amca bana bakarak gelip yanıma oturdu. Ben kitabıma eğilmiş olmama rağmen bu ihtiyar amcanın bana bakarak gelip yanıma oturmasını fark etmiştim.

Yanımda oturduktan sonra belli bir süre okuduğum kitaba gözlerini diken ihtiyar amca neden sonra "Harekesiz mi o kitap?" deyip söze girdi. Bu soru güzel bir konuşmayı başlatmak için ideal bir cümleydi.

- Evet.

- Peki, nasıl okuyorsunuz?

- Harekesiz okuyabilmek için öncesinde Arapça ile ilgili "nahiv" denilen bir ilim var, onu okuduktan sonra artık harekesiz metinler okunabiliyor.

- Arapça kitaplar hep böyle mi?

- Genelde evet, siz Arapça okumayı biliyor musunuz?

Bu soruyu ben biraz da ihtiyar amcanın kendini anlatması için özellikle sormuştum. İhtiyar amcanın saç ve

sakalında bir tek siyah tel olmamasına rağmen, yüzünde adeta kırışıklık bile yoktu.

- Ben Kur'an okuyabiliyorum.

- Aslında Kur'an da önceleri harekesizdi. Ama sonra bazı insanlar harekeleri yanlış okumaya başlayınca hareke koyuldu.

Bu konu üzerinde biraz devam ettikten sonra ihtiyar amca artık insanların Kur'an okumayla ilgili yaptıkları yanlışlara çok fazla önem vermediklerini söyleyip biraz yakındı. Ben de "Sen çok umutsuz konuşuyorsun amca, ben ümitliyim. Artık insanlar öğreniyor, öğrenme imkanları da arttı." dedim. Bu arada ismimi söyleyip adını sordum. "İsmim Ahmed." dedi. Daha sonra kendi hakkında pek bilgi vermeyen Ahmed Amca "Birinden bir söz, bir beyit duymuştum. Hiç unutmam, çok önemli." dedi. Ben de "Kimden?" diye sordum. Bu sorunun cevabında vereceği hocanın ismi ile Ahmed Amca'nın "neci, kimci" olduğunu anlayacağımı düşünüyordum. Renkli gözleriyle bana

bakan Ahmed Amca, biraz duraksadı ve gülümseyerek "Rahmetli babaan-nemden" dedi. Ben "Allah rahmet eylesin, neydi o beyit?" dedim.

"Oynamaktan maksat ütmek, okumaktan maksat tutmaktır" dedi. Ütmenin anlamını bilir misin?" diye sordu. Ben "Evet; galip gelmek, kazanmak, yenmek." dedim ve bu kelimeyi bildiğimi ortaya koymak için belki ekledim "Oynayacaksan ütülmeyeceksin!" Ahmed Amca hemen, "Hayır" dedi "Oyun bu, ütüle de bilirsin elbet. Ama ütülme için oynamazsın. Oyundaysan amacın ütmektir. Ama oyun bu ütülme de olabilir. Peki tutmak ne demek, bilir misin?" diye sordu. Ben "Evet, uygulamak, okuduklarını hayata aksettirmek" dedim. "He işte, Kur'an okumaktan maksat da tutmaktır. Yoksa sadece mahreçlerine falan dikkat etmek değildir." dedi. Ben "Gazalî de aynı şeyi söylüyor. Gazalî'nin İhya-u Ulumi'd-din diye bir eseri var bilir misiniz?" "Evet", "İşte orada Gazalî Kur'an'ı anlamamanın dört tane engeli olduğunu, bunlardan ilkinin harflerin mahreçleri ile ilgilenip anlamını umursamamak olduğunu, böylelerinin şeytanın oyuncağı olduğunu söylüyor" dedim. "Peki diğer üç tanesi nedir?" diye sordu. Ben acaba diğer üçünü anlatsam nasıl anlatırım, anlayabilir mi acaba diye düşünürken, herhalde o da benim hatırlamadığımı düşünmüş olacak ki "Neyse kalsın." dedi tebessüm ederek. Maltepe'ye yaklaştığımızda "Ben burada ineyeğim." dedi ve ayağa kalktı, metro durduğunda dışarı doğru yürürken son bir kez bana bakıp, mütebessim bir ifade ve göz kırpar gibi bir hareketle "Unutma! Okumaktan maksat tutmaktır. Tutmayacaksan okuma" dedi ve gitti...

BİR KIŞ GECESESİ

Özge ERZURUMGİL

TÜRK DİLİ ve EDEBİYATİ ÖĞRETMENİ/ KAVAKPINAR ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Dışarıda kar yağıyordu. Ve alt kat-
tan piyano sesi geliyordu. Selma otur-
duğu yerden kalkıp pencerenin önüne
geldiğinde, sanki karın yağışından ha-
bersizmiş gibi küçük bir şaşkınlık his-
setti. Gülümsedi. Belleği onu, senelerce
öncesine götürdü: Kırmızı paltosu ve
siyah rugan çizmeleriyle küçük bir kız
çocuğu...Sabah işine erken giden baba-
sının ardından karlara bata çıka koşan,
ona “Güle güle babacığım!...” öpücüğü
vermek için küçük bedeninin bütün
enerjisini harcayan mini mini bir kız
çocuğu...Ve seneler sonra bu kar man-
zarası karşısında, her acı anına rağmen
onu gülümseten babası...

Selma az önce söndürdüğü sigara-
sına aldırmandan bir tane daha yaktı.
Geniş, loş ve sıcak salondaki perdeler
ardına kadar açıktı. Dışarıda kar, bütün
munisliğiyle yağıyor; bir İstanbul gece-

sine daha, farklı güzellik katıyordu.

“Oldum olası severim ben bu şeh-
ri.” diye düşündü.

Bu şehirde doğmuş, büyümüş,
aşklar yaşamış, aldatmış, aldatılmış ve
yalnız kalmıştı. Bu şehirdi aslında onun
her şeyi. Evinin penceresinden görülen
tarihi yarımada manzarası, onun en bü-
yük dostuydu. Sade Türk kahvesi, çok
sevdiği Agatha Christie romanlarından
biri ve sigarası, bu pencerenin önünde
az yarenlik etmemişlerdi ne de olsa ona.

İki yıldır bu evde yalnız yaşıyordu
Selma. Hayatının tüm sürecinde yal-
nızdı aslında. Yanında birileri olsa da
kendini hep yapayalnız hissetti. Bir ar-
kadaşının anneannesinden kalan bu evi
de manzarasına hayran kaldığı için ki-
ralamış, çok sevdiği kedisi bir gün geri
gelmeyince de yalnızlığın onun alın

yazısı olduğunu ve başından beri hisset-
tiği terk edilmişlik duygusunu perçinle-
mişti. Öyle değil miydi ya? Önce babası
terk etmişti onu iş yerindeki iri kalçalı,
sarışın kadınla. -Adı neydi sahi o kadı-
nın?- Annesi, kocası evi terk ettiğinde
hiç ağlamamış, yıllarca sevdiği adamın
bütün eşyalarını, tek damla gözyaşı
dökmeden toplayıp çöpe atmıştı. Sonra
ilk aşkı Selim... Lisedeyken sevmişti Se-
lim'i. Okul bitince de Amerika'ya gitme
hayaliyle Selma'yı terk etmişti. Annesi

“Ağlayıp durma karşımda. Bütün
erkekler böyle işte. Baban da yapmadı
mı aynısını? Hem de o vezneci kariyla.
Ben bir gün bile ağlamadım. Değmez,
yazık gözyaşlarına.” diye güya teselli et-
mişti onu.

Ama en çok dokunan da, üniversite
sınav sonuçlarının açıklandığı gün an-

nesinin onu terk ediydi. Sabah erkenden gazete bayisine gitmiş, sınav gazetesini oracıktaki bir arabanın üstüne serip ezberlediği aday numarasını bulmuştu. Dünyalar onundu artık. Çok istediği Gazetecilik bölümünü kazandığını görünce, annesinin de kim bilir ne kadar sevineceğini, kadının üzüntüsünün -o zamana kadar belli etmese de- bir parça azalacağını hayal edip koş koş eve gelmişti. Onu kapıda karşılayan annesinin boynuna sarılıp dakikalarca mutluktan ağlamıştı. Öyle ya kızı artık bir gazeteci olacak ve annesi onunla hep gurur duyacaktı. Ama olmadı. Selma gazeteci oldu, ama annesi kızının sınav sonucunu aldığı günün akşamında televizyonun karşısında son nefesini verdi. Ölümü de acıları gibi sessiz olmuştu. Selma ağlayamadı bile. Tıpkı babasının onları terk ettiğini öğrendiği gün annesi nasıl ağlayamadıysa, Selma da o gün annesinin ölümüne ağlayamadı.

Sonra o küçük şehir... Üniversiteyi okuduğu şehir... Çok sevdiği İstanbul'dan dört yıllığına ayrılış... O şehirde neleri bırakmadı ki gelirken? Dost bildikleri, huysuz ev sahibi, zorla denkleştirilen hamburger paraları, bir baba şefkatini gördüğü Mahmut Hoca'sı, hayatımın aşkı dediği Ali... Hayat ne garipti Selma için. Terk edilmeler ve terk etmeler onun hayat yolundaki ana çizgilerdi. Sanki bu iki tutumdu onun hayatını oluşturan.

Daha bu sabah iş yerindeki arkadaşlarından biriyle konuşmuştu hayata dair öğrendiklerini. Mesaiden önce her sabah uğradığı pastanede aynı odayı paylaştığı iş arkadaşlarından Büşra ile hayat felsefelerini tartışmış, sıcak dere otlu poğaçalar ve çay eşliğinde, gündelik hayatın sıradanlıkları içinde sıkıcı konulara girmiş, sonra hallerini düşünüp dakikalarca gülmüşlerdi.

Telefonunun çalmasıyla, girdiği dünyadan, tekrar loş salondaki anına döndü. Arayan reklam bölümünde çalışan Levent'ti. Yarın akşam onunla Beyoğlu'ndaki bir bienale katılır mıymış? 'Nereden çıktı şimdi bu? Başkasını bulamadı mı davet edecek?' Hiç de sev-

Art arda gelen bu yalan cümleler kendi kendine gülümsemesine sebep oldu. Acaba Levent inanmış mıydı bu cevaba? 'İnanmasa nolur, istemiyorum, zorla mı gideceğim?' diye düşünüp adamı başından savdığını zannederken, Levent, kendisinin de arkadaş davetine katılıp katılamayacağını sormasın mı? 'Hoppala!...' İşte Selma Ersoy'un zor anlarından biri daha. 'Söylediğin yalanı devam ettirmelisin kızım.'

mezdi Levent'i. Yakışıklı adamdı ama rahatsız eden bir taraf vardı onda. Arkadaşları uyarmışlardı onu:

"Şu Levent denen adam galiba sana takılıyor. Fazla ilgili seninle. Ben düşün derim. Ayrıca çok yakışıklı." gibi laflarla kafasına girmeye çalışmışlardı Selma'nın. 'Nasıl kurtulmalı şimdi bu tekliften?'

"Yarın akşam arkadaşlar bana gelecek. Davetin için çok teşekkür ederim Levent. Çok incessin. İnan o bienale gitmeyi ben de isterdim ama üzgünüm."

Art arda gelen bu yalan cümleler kendi kendine gülümsemesine sebep oldu. Acaba Levent inanmış mıydı bu cevaba? 'İnanmasa nolur, istemiyorum, zorla mı gideceğim?' diye düşünüp adamı başından savdığını zannederken, Levent, kendisinin de arkadaş davetine katılıp katılamayacağını sormasın mı? 'Hoppala!...' İşte Selma Ersoy'un zor anlarından biri daha. 'Söylediğin yalanı devam ettirmelisin kızım.'

"Üzgünüm Levent, bu davet bayanlar arasında. Belki başka akşam. Tekrar teşekkür ederim."

'Nihayet...'

Erkekler konusunda fazla bilgi sahibi olmasa da yaşadığı ilişkiler ona bir şeyler öğretmişti. Ama beceremediği şu yalan söyleme işi son zamanlarda sıkça

tekrarlanır oldu. Oysa annesi ne derdi:

"Bir erkeğe söylenen yalan onun kendisini bir şey sanmasına yol açar. Naz yaptığını zanneder. Hemen anlar. En başından kestirip at, doğruyu söyle!"

'Feminist bir kadın olmasa da, bu sözleri, annemin babamdan sonra bütün erkeklerle düşman olduğunu anlamama sebep olmuştu. Zavallı annem!...'

Dışarıdaki kar sanki biraz daha arttı. Ya da rüzgârın etkisiyle Selma'ya öyle geldi. Yarın sabahki vapur seferlerini düşündü. İstanbul'a bir kar yağmaya görsün, hayat felce uğradı. Vapur görme ümidiyle denizin üstüne baktı. Sadece yük gemileri... 'Acaba seferler mi durmuştu?' Belki de saat geç olduğu için çoktan son seferlerini yapıp iskelede sabahı beklemeye başlamıştı emektar vapurlar.

Bir adam koşarcasına geçti sokaktan. Elinde bir poşet... Belki hanımının istediği bir ekmek, belki ufaklığın istediği bir gofret, belki de iskelede gördüğü kestaneçiden alınmış kese kâğıdındaki sıcak kestaneler... Babasının, o küçükken, büyük dededen kalma soba üzerinde, uzun kış gecelerinde pişirdiği kestaneler geldi aklına. Eli yana yana kabuklarını soymaya çalışır, bir türlü beceremeyince kahraman babası hemen soyuverirdi kızının kestanelerini.

'Babam gittikten sonra hiç kestane almadı annem. Sanki pişirme işi sadece babama aitti evde. Ben de onu üzmemek için hiçbir şey demezdim.'

Çaydanlık ise, sobanın üzerinden hiç inmeyen bir dosttu onlar için.

Birden o küçük şehirdeki kış akşamları geldi aklına. Okul masraflarını karşılayabilmek için derslerden sonra bir kafede garsonluk yapan ev arkadaşı Gaye'yle paylaştığı o uzun kış akşamları... Gece 10'da gelirdi Gaye. Çoğu akşam da gelirken patlatmak için mısır alır, yanında da portakal suyu almayı ihmal etmezdi. Selma ise o geldiğinde kafasını ders kitaplarından kaldırır, gün içinde yaşadıklarını saatlerce birbirleriyle paylaşır gülerlerdi. Bazı akşamlar Ali de katılırdı onlara. Bir keresinde de mısır

patlatma sevdasına evi yakıyorlardı. Allah'tan huysuz ev sahipleri kira vaktinin geldiğini hatırlatmak için kapıyı çalmıştı da o anda fark etmişlerdi mutfaktaki ufak yangını.

'Ne günlerdi...' diye düşündü Selma. Okul bittikten sonra orada kalma-ya karar vermiş, evli bir adama gönlünü kaptırmıştı deli dolu ev arkadaşı. Deli doluydu ama cesur kızdı Gaye. Evli bir adamın sevgilisi olmayı kabul etmiş, ailesinin yanına dönmemiş ve çalışma hayatına atılmamıştı en son.

"Belki bir gün evleniriz." diye umutlanır dururdu. 'Acaba istediği hayata kavuşabildi mi?'

'Acaba sen istediğin hayata kavuşabildin mi Selma Hanım? Hani nerde Ali'yle verdiğiniz sözler? Hani hayatının aşkıydı? Olmadı işte. Ah Ali!... Ne olurdu bana,

"Gitme!" deseydin? "Seni seviyorum, nolur gitme, belki sonra gideriz İstanbul'a, çok sonra. Bir para kazanmaya başlayalım..." deseydin. Beni engelleseydin nolurdu. Şimdi pencerenin karşısında böyle kimsesiz bakar mıydım bu koca şehre?'

Bir arabanın korna sesiyle yine daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Karlı bir akşamda da ne kesif bir ses... Galiba birinci kattaki dul Belgin Hanım'ı çağırıyor bu korna.

"Kim bilir bu keskin gecede hangi masalara meze olacak? Zavallı kadın!... Hayat galesi işte" diye mırıldandı Selma. Bilmediği bir yerdeki bilmediği bir meyhanede çalışıyordu Belgin. Zor bir hayatı vardı ama kimseye bir zararı dokunmuyordu. Ev sahibi olan arkadaşının anneannesine bir gün,

"Bir kadının bahtı güzel olsun Ayşe Hanım teyze, ben güzeldim de noldu, harcadılar beni" diye dert yanmıştı. Kimse karışmazdı zaten Belgin'e. Oturduğu bu daireyi de uzun yıllar ilişkisi olduğu bir gazino patronu almıştı. Adam bir gün belahları tarafından öldürülmüştü de evinde mevlitler okutmuştu kadın.

Selma babasından kalma duvar saatine baktı. Saat 10.30'u geçmişti. Bir kahve yapmak için mutfığa yürüdü. Türk kahvesini ömrü boyunca sevmişti. Annesinin,

"Çocuklar kahve içmez, sonra Arap olursun." sözlerine de zaten hiç inanmamıştı.

'Hem Arap olsa nolurdu ki?' Çocuk aklı bile bu safsatalara inanmasına hep karşı çıkmıştı. Aklının karşı çıkamadığı tek şey ise şu lanet sigaraydı. Annesinin öldüğü akşam içmeye başlamıştı. Lisedeyken Selim'le arada kaçamak yaparlardı ama bağımlısı olmamıştı o zamanlar. On altı sene olmuştu annesi öleli. Tek arkadaşı görmüştü sigarayı hep. Çevresindekilerin söylediği,

"İçme, kanser olursun, erken ölürsün, sigara sağlığa zararlı" gibi laflarına ise hiç kulak asıyordu. O bilmiyordu sanki bunları. Bazı günlerde üstüne sinen kokusundan tiksinsin de şimdilik ondan ayrılmak istemiyordu.

Dolaptan aldığı bakır cezveyi ocağın üstüne koydu Selma. Uykusunu etkileyeceğini bilmesine rağmen bu akşamın ikinci kahvesini içmeden yatmayacaktı. Hem belki yarın sabah kalkacak ve vapur seferlerinin hava muhalefetinden ötürü iptal edildiğini öğrenip işe gitmeyecekti.

"Olur mu öyle şey, kar tatili bekleyen öğrenciler gibi?..."

Neden olmasındı. Çalıştığı bölümün müdürü yurt dışındaydı ve muhtemelen bir müddet daha gelemeyecekti. 'Büşra'ya bir telefon...'

"Evet, evet, belki işe gitmem." diye söylendi.

Birden aklına yarın yapması gereken haber geldi. Son zamanlarda fazlaca gündeme gelen yardım dernekleriyle ilgili bir haberin peşindeydi Çetin'le birlikte. Çetin, üniversiteden bir üst sınıftan tanıdığı Muğlalı bir arkadaşıyla. Ailesinin onu çiftçi yapma isteklerine karşı çıkmış, gizlice sınavlara katılmış ve bölümünü ikincilikle bitirmiş azimli bir adamdı. Okul yıllarından beri sevmişti

Çetin'i. Ve şimdi de aynı iş yerinde, aynı bölümde yolları tekrar kesişmişti.

"Hayır, hayır, yarın işe gitmeliyim."

Bölüm şefi uzun zamandır üzerinde çalıştıkları bu haberle yakından ilgileniyordu. Eğer doğru bilgilere son şeklini verirlerse çıkacak olan haber, ülke adına barışın ve hoşgörünün bir örneğini temsil edecekti.

"Ne zamandan beri yardım dernekleriyle ilgileniyordun?" diyen Aysel'in sesi kulaklarında çınladı.

'Gecenin bu saatinde Aysel de nereden çıktı?' diye ürperdi birden Selma. Bu huzurlu akşamda Levent'ten bile daha çekilmez bir insan olan bölüm çalışanı Aysel, gazeteye babasının bir arkadaşı vasıtasıyla girmiş ve iş yapmamakla birlikte, yapanların da işine bir şekilde karışma hakkını kendinde bulmuş, bölüm şefine göre aslında acınacak haldeki bir kızdı.

"Ne geçimsiz ve hırslı bir kadın şu Aysel" diye Büşra'yla iki gün önce konuşmuşlardı. Selma,

'Aman, bana ne Aysel'den!' diye içinden geçirip kahvesinden bir yudum aldı. Bir saat kadar önce sehpanın üzerine bıraktığı romanı, loş odanın içinde sanki ona sesleniyor gibi geldi. Uzandı. Bıraktığı sayfaya göz gezdirdi. Dedektif, bütün şüphelileri tek tek sorguya çekmiş, galiba katili bulmaya yaklaşmıştı.

"Bence katil, o yakışıklı genç." diye mırıldandı. Hep öyle olmaz mıydı? Beklenmedik bir kişi, romanın başından beri sevdiği kişi, aslında sizi hayal kırıklığına uğratan katil çıkmaz mıydı? Hayat da böyle değil miydi? En ummadığınız insanlar, sizi üzenler değil miydi?

Yavaşça yerinden kalktı Selma. Bu akşam, bu kadar düşünmek yeterdi. Pencereye yaklaştı. Kar hala yağmaya devam ediyordu. Ve alt kattan piyano sesleri geliyordu.

HAFIZLIK

Şevval ALİOĞLU

Hala Sultan İHO Hafızlık Projesi İlk Hafız Öğrenci

Hafızlık, Rabbimin bana nasip ettiği bir lütuf....

Daha dört buçuk yaşındayken süb-yan okulunda Kur'an okumayı öğrendim. Yaz kurslarına gidip Kur'an okuyuşumu geliştirdim. 4.sınıfı bitirdikten sonra Hala Sultan İho'nun açıldığını duyduk. Benim için zorlu bir süreç başlamıştı. Hala Sultan İho sınavla alınan bir okuldu. İlk sınavımı başarıyla geçerek Şeyhli Tuba Kız Kur'an Kursunda hafızlığa ilk adımımı atmıştım.

Başta çok korkmuştum, ailemden ilk defa ayrı kalacaktım, tabii ki hafızlık da kolay olmayacaktı. Zamanla alıştım, çalıştıkça korkularımı da aştım. Güzel şeyler düşünerek, başarıya odaklanarak hızlanmaya başladım. Artık hafızlık sınıfına geçmiştim. Çok heyecanlıydım. Sürekli ezber yapıyorduk. Ben isteyerek ve severek yapıyordum hafızlığı. Sevgiyle açıyordum sayfaları. Ben sevdiğim sayfa sayfa açılıyordu Kur'an bana.

Derslerimiz yoğunlaştıkça eve çıkışımız cumadan cumartesiye alınmıştı. Ama ben elimden geldiğince çok çalışıp cuma eve çıkış yapıyordum. Bu beni çok mutlu ediyordu. Bazen ise dersimi veremiyordum, buna çok üzülüyordum. Çünkü bazı sayfaları ezberlemek çok zor oluyordu. Ama çalıştıkça o da ezberleniyor, zor olan çalışarak kolaylaşıyordu. Çoğu zaman geç saatlere kadar ezber yapıyorduk. Fakat bunlar beni hiçbir zaman vaz geçiremedi. Düzenli disiplinli çalışarak, hocalarımın ve ailemin desteğiyle hamd olsun hafızlığımı başarıyla bitirdim.

Gözyaşı dökülen Kuran'ın sayfalarında
Uykusuz gecelerin göz nuru vardır.
Talebinin çektiği her ızdırapta
Hafız olmanın gururu vardır.

Rabbime hamd olsun, Rabbim isteyen herkese nasip etsin.....AMİN

HAFIZLIK EĞİTİMİNDE YENİ YAKLAŞIMLAR

Necmettin BATTAL

İSMAİL BİÇER İMAM HATİP ORTAOKULU MÜDÜRÜ

Hafızlar, Kur'an'ın nesilden nesile aktarılmasında büyük vazife icra etmişlerdir. Ayrıca hafızlık tüm ilimlerin başı kabul edilmiş, tarih boyunca tüm önemli ilmî şahsiyetler ilim hayatına hafızlık yaparak adım atmış; önce hafız, sonra alim olmuşlardır.

Dinimizin ilk ve temel kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'in muhafazası; vahyin, peygamberimiz Hz. Muhammed'e indirildiği haliyle ilk günden kıyame- te kadar ilahi özelliğini kaybetmeden korunması "Muhakkak ki onu Biz indirdik. Onun koruyucusu da mutlaka Biziz.(15/9)" ayetinde de zikredildiği gibi Hz. Allah'ın vaadidir.

Ayetler, nazil olduğu andan itibaren yazılı kültürün yaygın olmadığı bir ortamda hem yazıya geçirilmiş hem de ezberlenmek suretiyle hafızalarda asli şekliyle korunarak ayetlerin günümüze aktarılması sağlanmıştır.

Bu kutlu görev, Asr-ı Saadetten günümüze Kur'an'ı ezberleyerek mu-

hafaza etme görevi, hafızlara nasip olmuştur. Bu vesileyle hafızlar, Kur'an'ın nesilden nesile aktarılmasında büyük vazife icra etmişlerdir. Ayrıca hafızlık tüm ilimlerin başı kabul edilmiş, tarih boyunca tüm önemli ilmî şahsiyetler ilim hayatına hafızlık yaparak adım atmış; önce hafız, sonra alim olmuşlardır.

Kur'an-ı Kerim'i ezberlemek ve hafız olmak Hazreti Allah'ın Ümmet-i Muhammed'e verdiği en şerefli mazhariyettir. Bu şerefe nail olmak için, İslam toplumunda her dönemde Kur'an'ın zihinlerde ve gönüllerde hak ettiği yeri alması için çok çaba harcanmış ve özellikle genç dimağlar Kur'an hafızı olma- ya teşvik edilmiştir.

Kur'an-ı Kerim'i kalbine ve hafızasına nakşedip ilk muhafaza eden Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v) olmuştur. Sonrasında ise dört büyük halife ve diğer sahabeler, kutlu kervana katılmışlardır. Bu şerefli görev sahabe devrinde zirve yapmış Mekke-i Mükrim'e'de Daru'l-Erkâm'da, Medine-i Münevvere'de ise Mescid-i Nebevî'nin yanında Aşhab-ı Suffe'den çok sayıda sahabe Hâfız olarak yetişmiştir.

Hem Resûlullah'ın müjdesine nail olmak için hem de her bir belde de bir hafızın bulunması gerekliliğine binaen Müslümanlar tarih boyunca İslam coğrafyasının her beldesinde hafız yetiştiren müesseseler inşa etmişlerdir. Buralara genel olarak Kur'an mektebi manasına gelen isimler verilmiştir. Selçuklular ve Osmanlılar döneminde Daru'l-Huffaz ve Daru'l-Kurrâların kurulmasıyla, hafızlığın kurumsal hâle getirildiğini söylemek mümkündür. Osmanlı döneminde Sıbyan Mektebi'ni, yani temel eğitimi tamamlayan bir öğrenci, önce alt seviyedeki bir Daru'l-Huffaza gider, orada hafızlığını tamamlardı. Sonra kıraat vecihlerini ve okuyuş usullerini, (Aşere ve Takrib) öğrenmek amacıyla Daru'l-Kurrâya devam ederdi.

Günümüzde ise Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlı Kur'an Kurslarında binlerce hafız yetişmekle beraber Kur'an eğitim ve öğretimi konusunda, özellikle de hafızlık sistemimizde, alternatif metotlar denenmekte bu çerçevede hafızlık müessesesini ülkemizde akademik eğitimle iç içe devam ettirebilmek amacıyla "Örgün Eğitimle Birlikte Hafızlık Modeli" uygulanmaktadır.

Ülkemizdeki hafızlık eğitimine yeni bir vizyon getiren ve okulumuzda (İsmail Biçer İmam Hatip Ortaokulu) da uygulanan proje ile; İlkokul 4. Sınıfı bitiren öğrencilerin örgün eğitim dışına çıkmadan, sene kaybı yaşamadan, yaş düzeylerine ve dönemlerinin ihtiyaçlarına uygun, okulla barışık bir biçimde hafızlık çalışması yapmalarının sağlanması yanında akademik başarılarına yardımcı olarak öğrendikleri bilgiler için uygulama alanı sunulmaktadır.

Bu eğitim modeli ile her bir öğrencinin,

1- Kur'an'ı Kerim'i hıfz etmesi, Kur'an-ı Kerim'in ana konularını bilmesi, dîni ve ahlâkî sorumluluklarının bilincinde olması ve din hizmetleri ile ilgili temel becerileri kazanması,

2- Zihinsel ve sosyal yeteneklerinin geliştirilmesi, akademik başarılarını artırılması ve ilgi ve istidatlarına göre sportif alanlara yönlendirilmesi,

3- İçinde yaşadığı topluma ve bütün insanlığa katma değer üretebilen, okuyan, düşünen, tartışabilen; sosyal ilişkileri gelişmiş, kişi, grup ya da topluluklar arası yaşanan problemlere çözümler üretebilen, kendine ve değerlerine güvenen, liderlik becerisine ve evrensel değerlere sahip bireyler olarak yetişmesi,

4- Öğrencilerin ilgi ve kabiliyetleri doğrultusunda daha donanımlı, özgüvenleri yüksek, kendi medeniyet değerlerimizin farkında olarak yetişmesi ve ortaöğrenime hazırlanması amaçlanmaktadır.

Kur'an-Kerim'in kıyamete kadar devam edecek mucizelerinin hadimleri, hafızlık kabiliyeti olan öğrenciler seçilerek bu okullara alınmaktadır. Geleceğin hafızları, bu kurumlarda akademik eğitimlerinde desteklenirken aynı zamanda hafızlık eğitimleri de ikmal ettirilmektedir.

Bu uğurda yapılan çalışmaların Cenab-ı Mevlâ'nın rıza-i ilahisine mazhar olması ve ülkemize ve milletimize ve ümmete faydalı olması dileğiyle...

Ülkemizdeki hafızlık eğitimine yeni bir vizyon getiren ve okulumuzda (İsmail Biçer İmam Hatip Ortaokulu) da uygulanan proje ile; İlkokul 4. Sınıfı bitiren öğrencilerin örgün eğitim dışına çıkmadan, sene kaybı yaşamadan, yaş düzeylerine ve dönemlerinin ihtiyaçlarına uygun, okulla barışık bir biçimde hafızlık çalışması yapmalarının sağlanması yanında akademik başarılarına yardımcı olarak öğrendikleri bilgiler için uygulama alanı sunulmaktadır.

gün doğarken ZAFER

İrem KILIÇ

KURTKÖY ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Elimizde kendimizi savunacak bir silahımızın olmadığını bilsek de korkmadık. Bu hep böyle olmamış mıydı zaten? Biz değil miydik bu toprakları vatan yapan? Biz değil miydik ezelden beridir hür yaşayan?

“Korkma!” dedi şair. “Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;/ Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.”

Korkmadık biz o gece. Bayrağımızın dalgalandığı gökyüzünde savaş uçaklarını, üzerimize mermiler yağdıran helikopterleri görsek de korkmadık. Elimizde kendimizi savunacak bir silahımızın olmadığını bilsek de kork-

madık. Bu hep böyle olmamış mıydı zaten? Biz değil miydik bu toprakları vatan yapan? Biz değil miydik ezelden beridir hür yaşayan?

Tanklarımız yürüyordu. Bayramlarda gururla seyrettiğimiz tanklarımız... Dökülen kanlarımızla vatan kıldığımız bu topraklarda şimdi bize karşı yürüyordu. Bize ve bizim seçtiklerimize karşı... “Bakın! Askerler yönetime

el koymuş. Biz şu an burada ki trafiği kapattık. Kesinlikle geçişe izin veremeyeceğiz. Eğer “Ben canıma güveniyorum. Ben geçer giderim.” diyen varsa buyursun geçsin.” dedi polisimiz. Biz korkmuyorduk ki. Yıllardır her türlü zorluklara göğüs geren bu millet, şimdi geri döner miydi? Şerefli Türk askerinin üniforması içerisinde gizlenmiş bu hainlere, nasıl vatani bırakırdı? Bunun hesabı bize sorulmaz mı? “Biz geçeriz!” dedik polise. Biz geçeriz!

Anlaşılan bu hainler kitaplardan okumuşlardı darbeyi. Önceki gibi olacak sandılar. TRT’nin radyo binası basılacak, bildiri okutulacak ve herkes evlerinde duracak... Böyle olmuştu ya önceki darbelerde de, yine öyle olur sandılar. Kükremiş sel gibiydi millet. Bizim tanklarımızla bize ateş saçıyorlardı. Mermi yağmuru yağıyordu başlarımıza. “Yapmayın! Aynı vatanın evlatlarıyız!” diyorduk. Küçük çocuk soruyordu annesine: “Anne, bu askerler bizim askerlerimiz değil mi?” Ne cevap verilebilirdi? Hangi asker kendi milletine ateş saçardı ki? Onlar bizim Mehmetçiklerimiz değildi. Onlar devletin içinde yuvalanan, milleti içerden vuran ihanetin ta kendisiydi.

Hainler her yerdeydiler. Gölbaşı’nda, genelkurmayda, büyükşehir belediyesinde, köprüde, valilikte, Emniyet Müdürlüğü’nde, TBMM’de... Gölbaşı Şehitleri; Demet Sezen, Seher Yaşar, Cennet Yiğit, Sevda Güngör, Gülşah Güler... Ve bir annenin feryadı: “El yapsa bu kadar zorumuza gitmez. Kendi milletimiz, kendi malımızla alınan uçaklarla bizim çocuklarımızı vurdu- lar.”

Çankaya Köşkü’ne giden askeri araçlar ve elinde Türk Bayrağı ile karışlarına dikilen bir vatansever, Yaşar Yıldız. Garbın afakına sarmışsa çelik zırhlı duvar,/Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var. Evet! İman dolu göğsü vardı onunda. İnciyle çıkmıştı onların karşısına. “Bir dolara sattılar vatani!” diyordu Yaşar Yıldız. Oysaki “Verme, dünyaları alsan da bu cennet

vatani.” demişti biri bize. Böyle öğretmişti...

Demokrasimizi bombalıyorlardı şimdi. Özgürlüğümüzü... Gazi olmuştu TBMM. Meclisin bekçileri ayrıldılar oradan. Demokrasimizi askıya almaya çalışanlara: “Bunu yapmak için bizi kurşuna dizmeleri lazım. Biz ölümden korkmuyoruz!” dediler. Onlar kaçmamıştı...

Arkadaş! Yurduma alçaklara uğratma sakın;/Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın. Vatanına bedenini siper eden bir kahraman, Ömer Halisdemir... Vatanımın evlatları yetim kalacağına bir evlat yetim kalsın o da benim evladım olsun diyen, vatanımın anaları dul kalacağına benim hanımım dul kalsın diyen, vatanımın anaları babaları ağlayacağına benim anam babam ağlasın diyen bir kahraman. “Canı, cananı, bütün varımı alsın da Huda,/ Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.” diyen bir kahraman... O zerrece tereddüt etmeden çekti tetiği ve vurdu haini. Ardından bir kurşuna otuz kurşun... Hiçbir hainin gücü yetmezdi ki onun imanına. Yetmedi de zaten...

Ekranlarda bir ses duyuldu. “Milletten daha güçlü olanı yok!” diyen bir ses, milleti meydanlara ve havalimanlarına çağıran bir ses, ülkemizin birliğini beraberliğini ve bütünlüğünü bozmak isteyenlere karşı dimdik duracağımızı söyleyen bir ses, “Hiç endişe etmeyin. Siz dik durun yeter ki!” diyen bir ses...

“Milletten daha güçlü olanı yok!” diyen bir ses, milleti meydanlara ve havalimanlarına çağıran bir ses, ülkemizin birliğini beraberliğini ve bütünlüğünü bozmak isteyenlere karşı dimdik duracağımızı söyleyen bir ses, “Hiç endişe etmeyin. Siz dik durun yeter ki!” diyen bir ses...

"Bu ezanlar –ki şahadetleri dinin temeli-/Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli." diyen üstada bunun hesabını vereceksiniz! O gece çektiğimiz ihanetin sancısını siz de hesap verirken çekeceksiniz! Bacakları tankın altında kalan o adama yaşattığınız acıyı siz de hesap verirken yaşayacaksınız! Şehit Ömer Halisdemir'in bedeninde ki o otuz kurşunun hesabını vereceksiniz!"

İşte o ses her şeye değdi. İşte onlar: "Biz ölümüne!" diyenlerdi. Ne demişti şair: "Yürüyeceksin... Millet yürüyecek arkandan." Bu çağrıdan sonra oluk oluk akmaya başladı millet. Aksakallı dedemizden en gencine kadar... Sokaklara, meydanlara, havalimanlarına, her yere oluk oluk...

Hainler Atatürk Havalimanı'ndaydılar şimdi. Tanklarla, tüfeklerle bağırarak bağırarak girdiler. Birazdan cumhurun reisi de gelecekti oraya. Hainlere karşı milletin önünde yürüyecekti. Aslında yıllar önce söylediklerinin sözünü tutuyordu şimdi. "Asla kaçmam! İhanete müsaade etmem!" demişti ve etmedi, etmeyecekti. "Hainlere geçiş yok!" diyordu halk. Birlik ve beraberliklerini orada da haykırıyorlardı hainlerin yüzüne. Hiçbir şaysız meydan okuyorlardı hainlere. Ulusun, korkma!/Nasıl böyle bir imanı boğar? Onlar gerçek vatan evlatlarıydı. Tanktan, tüfekten korkmazdı. Onlar kalplerinde ki imanlarına güvenip çıkmışlardı bu yola. Çünkü iman varsa imkân vardır. İstanbul'da bir Vatan Caddesi ve tanklara bedenlerini engel yapmış insanlar, Ankara'da demokrasi için Kızılay'a yürüyen milyonlar, sokaklarda, caddelerde, otobüslerin ve tramvayların içerisinde, valiliklerin ve karakolların önünde hainlerin yüzüne söylenen "Ya Allah, Bismillah, Allahu Ekber!" nidaları ve hainleri deliye çeviren bu direniş imanının bir imkânı değil midir? "Şüphesiz Allah iman edenleri savunur. Allah hiçbir hain ve nankör sevmeyiz." (Hacc Suresi 38.ayet)

Şehitler veriyorduk. Hainlerin öldürdük sandıkları şehitler... Saatler ilerliyor ama bir türlü güneş doğmuyordu. Bir yandan masum askerleri

ikna etme çabaları bir yandan hainlere sorulan "Bize silah mı doğrultuyorsun?" soruları. Sonra bir suikast haberi... Milletin liderine yapılan bir suikast. Marmaris'te kaldığı otele doksan kişilik timle yapılan bir baskın. Yıllardır yaverliğini yapıp o gece suikast için kırk takla atan o hain... Öyle ya yıl 2016, kim inanırdı darbe yapılacağına? Kim inanırdı yakınlarının bir vatan haini olduğuna?

Ankara'da Kazan Halkı belediye binasının önünde toplanmıştı. "Ya bugün bu işi halledeceğiz, ya da yarın yokuz!" diyorlardı. Evet! Haklılardı. Demiştir ya şair: "Sahipsiz vatanın batması haktır, sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır." İşin sonunda ölüm de olsa yürüyeceklerdi. Bu vatan sahipsiz değildi.

Tanklar şimdi milletin evine, Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ne yürüyordu. Bayramlarda alkış tuttuğumuz tanklarımızı şimdi taşıyorduk. Hainler milletin bu kalkışmasını hiç beklemiyordu. Okudukları kitaplarda böyle yazmıyordu çünkü. Millet direnemez, korkar, kaçır sanıyorlardı. Kocaman tanklara kafa tutmuştu bu millet. Otobüsler, metrobüsler cihat için yol aldı o gece. Söylenen tek şey "Allahu Ekber!" Dua ordusuydu o gece millet. Silahsız da giderdi. O gece kardeşin kardeşe, babanın oğluna düşman olduğu geceydi. Zorumuza giden de buydu zaten. Yakınlarımız, milleti içinden vuran hainler olmuştu şimdi. Evet! El yapsa bu kadar zorumuza gitmezdi.

Hainlerin ellerinde ki tüfeklere bakın! Bakın tankın namlusuna! Bu namlu kime tutuluyor? Bu asker kime namlu tutuyor? Ateş mi edeceksiniz bize? Kimin tankı, tüfeği, mermisiyle yap-

caksınız bunu? Bunun hesabını elbet vereceksiniz! Kandırdığınız Mehmetçiklere bunun hesabını vereceksiniz! Yetim doğan çocuğa, tarif edilemeyen bir evlat acısına mahrum bıraktığınız anne babalara, susturmaya çalıştığınız ezanlara bunun hesabını vereceksiniz! "Bu ezanlar –ki şahadetleri dinin temeli-/Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli." diyen üstada bunun hesabını vereceksiniz! O gece çektiğimiz ihanetin sancısını siz de hesap verirken çekeceksiniz! Bacakları tankın altında kalan o adama yaşattığınız acıyı siz de hesap verirken yaşayacaksınız! Şehit Ömer Halisdemir'in bedeninde ki o otuz kurşunun hesabını vereceksiniz! Asırlardır uyudu zannettiğiniz ecdatlarımıza bu ihanetin hesabını vereceksiniz! Belki şimdi, belki yarın, belki hak gününde... Ama o gecenin hesabını vereceksiniz!

Bu vatan kolay kazanılmamıştı. Bu kadar kolay veremezdi. Sabahın nuru doğuyordu üzerimize. Millet kazanmıştı. Bayrak yine bizim, vatan yine bizimdi. Zafer, bir zamanlar darbelerin susturduğu ezanlarındı. Zafer, "Vatan sana canım feda!" diyenlerindi. Zafer, Allah'la beraber olanlarındı. "Dalgalar sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!/Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal./Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlal;/Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet;/Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklal!" Bu geceden ders alsın insanlar! Bu vatanın evladı da kazısın şunu kalbine: "Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı." Kazısın ki unutmasın bu hainliği, millete ve vatana yapılan bu ihaneti unutmasın! Bilsin! "Vatan satılmaz!"

Bu hayatta varsa uyumaktan daha huzur veren bir şey,
 O masmavi gözlerine dalıp gitmektir zannımca.
 Bir gülsen yüzüme sonra bakıp sarılsan
 Öyle bir sarılsan ki yüzüm sararsa.
 Zerre kadar utanmasam gözüm kararsa.
 Dalsam gitsem dedim gözlerine.
 Unutsam aşkı da özlemi de.
 Her seferinde başka mana çıkardığım sözlerine,
 Kurban olayım ey sevgilim.
 Özümde iyi biriyim aslında.
 Ahmağın tekiyim belki gözünde.
 Tabi yok kalbinde yerim de yurdum da.
 Peki söyle o gözlerin varken kalbin kimin umrunda?
 Kaç satır kaç kıta yazsam,
 Anlatabilirim o bir çift küreyi?
 Hadi anlattım diyelim dayanır mıydı yüreğin?
 Küseceksem hayata senin yüzünden küseyim.
 Düşeceksem yerlere senin gözünden düşeyim.

BEN VE GÖZLERİN

Muhammed Emre BATTAL

İTO ŞEHİT AHMET ASLANHAN ANADOLU

İMAM-HATİP LİSESİ

HAYVAN SEVGİSİ

Cemre Su SÖYLER

ZÜBEYDE HANIM İMAM HATİP ORTAOKULU

Gül ve Duru adında iki dost varmış. Aralarında tek bir sıkıntı varmış. Duru hayvanları çok severmiş Gül ise hiç sevmezmiş. Sevmemesi yetmezmiş gibi zarar da verirmiş ve hayvanlarda kalıcı hasar yaratırmış. Günlerden birgün Duru, sokakta annesi ölmüş bir yavru köpeği evine getirmiş. Gül Duru'nun evine gittikçe köpeği odaya kilitler ve aç susuz bırakırmış. Köpek de üzüntüsünden ağıt yakarmış. Günlerden bir gün Duru'nun çok acil bir işi çıkmış ve köpeğini üzüle üzüle Gül'e bırakmak zorunda kalmış ancak

Gül buna her zamanki gibi itiraz etmiş. Dostunun bu isteğini kıramamış, onun yaptıklarını düşünmüş kabul etmiş. Duru 3-4 günlüğüne yurt dışına çıkmış. Gül de hayvanı odaya kapatıp aç susuz bırakmış. Bir gün köpekten ses gelmemeye başlamış, kapıyı açıp baktığında köpek yerde kıvranıyormuş. Arkadaşı da üstüne nasıl olduğunu arayıp sorunca hemen veterinere götürmüş. Köpek iyileşince sevincinden Gül'ün üzerine zıplamış. Köpek ayaklarında dolanmış, Gül köpeğin gözlerine bakınca ne kadar tatlı ve za-

rarsız olduğunu ve köpeğin ona minnet dolu baktığını görünce içindeki hayvanlara karşı olan duvarı yıkılmış. İçinde hayvan sevgisi oluşmuş. Sokak hayvanlarına yardım etmeye başlamış. Onların da bir can taşıdığını, sevmek bile zarar vermememiz gerektiğini, onlara karşı empati duymamız gerektiğini anlamış.

Özellikle kış aylarında biz sıcacık evimizdeyken onların dışarıda üşüdüğünü, yemek bulmalarının da zor olduğunu fark etmiş. Daha sonra tam bir hayvansever olmuş Gül.

KOD ADI MEHMET

Halil Mete SELÇUK

TEVFİK İLERİ İMAM HATİP ORTAOKULU

*Kod adı: Mehmet,
Vatan ona emanet.
Tüm saygılar ona,
Ona tüm hürmet.*

*Kod adı: Mehmet,
Tek gayesi hizmet.
Canını verir vatana,
Ödülüyse şahadet.*

*Kod adı: Mehmet,
Borçluyuz bütün millet.
Ödeyemeyiz borcumuzu ona,
Ömrümüzce duysak minnet.*

*Kod adı: Mehmet,
Yüreğinde merhamet,
Her zaman onda cesaret,
Uğramaz asla ona ihanet.*

BİR AĞACIN DAĞITTIĞI

SEVGİ

Dilay YAZAR

ZÜBEYDE HANIM İMAM HATİP ORTAOKULU

Bir ağaç var. Bahçemize fidan olarak gelen, eskiden küçük, şimdi büyük çınar... Sevgiyle, dostlukla ve hoşgörüyle yetişen çınar... Diğer çınarlar gibi çok bilgin olmayabilir. Ama sevgisiyle herkese ders veren biri o... Dallarında kuşlarına, köklerinde tavşanlarına, gövdesinde böceklerle, yapraklarında tırtıllara, kozalara, kelebeklere yer var.

En iyiyi en sona bıraktım: Sevgisinin saklı olduğu mutluluğunun kaynağı gövdesinde yıllarca gizlemiş olduğu ilk yaprağı... Gövdesinde isteyen hayvan barınır, beslenir. Çınarımın kovuğunda bir rüya gördüm: Kalbi çarpıyordu, tüm canlılar etrafta yemek hazırlıyor, sofraya kuruyor, süs asıyordu. Yavruları şarkı söylüyor, büyük bir hazırlık yapıyorlardı. Or-

mandan başka hayvanlar geldi, akşam yemeği yedik. Bulaşığı tavşanlar yıkıyordu. Kovuğun tavanında bir delik, deliğin içinde bir merdiven vardı. Merdivenden yukarı çıktım.

Birçok oda, iki lavabo ve on iki hamak bulunuyordu. Sonra birden bütün hayvanlar geldi ve uyuduk. Ardından kocaman bir pencere-ağaçtaki küçük delik- gördüm. Hatırladım onu: Küçükken dart oynuyordum, yanlış atmıştım, ucu ağacı delmişti. Hemen o delinen yere bir yara bandı yapıştırdım. Buradaydı, inanmadım. Sabah kalkınca reçel, bal, süt, ot, fısıtık, fındık, yaprak ve su ile hayvan kahvaltısı yaptık.

Sonra arılarla bir saat kadar ormanda yol alınca bir kıra geldik. Arı-

ların nasıl bal topladığını, korunma yöntemlerini ve propolis adlı salgılarını öğrendim. Ardından baykuşlarla uyuduk. En büyük baykuş, yavruların konuştuğunu görünce "Herkez uyusun." dedi. Ben: "Yanlış söyledin, o "herkes" olacaktı. "Dedim. O da bana çoğunlukla yanlış söylenen kelimelerin doğrularını anlattı. Uyanınca tavşan ve rakunlarla birlikte koştuk ve bana, yorulmamak için koşarken on dakikalık bir nefes egzersizi yapmamı söylediler. Nehirde yüzdük ve kovuğa döndük akşam yemeğinden sonra bulaşıklara yardım edip yavrulara masal okudum.

İşte rüyam bu kadar... Eğer sevgiyle dolu bir çınar görürseniz onun dikili olduğu bahçenin içindeki eve gelmeyi unutmayın sakın.

SABAH OLUP UYANINCA

Emir Eray ÖZAY

İTO ŞEHİT AHMET ASLANHAN ANADOLU İMAM-HATİP LİSESİ

Sabah oluyor uyanıyorum. Şöyle bir sağıma soluma bakıyorum duvarda asılı olan tablo aynı hiç değişmemiş, perdeler de dünkünden farksız. Hemen karşımda duran raftaki matematik kitabı düşük aldığı o sınavı hatırlatıyor. yine üzüyor beni. Aldırmıyorum lavabonun yolunu tutuyorum elimi yüzümü yıkıyorum. Musluk aynı musluk aynadaki ben aynı ben. Mutfığa gidiyorum kahvaltı menüsü dünkünün aynısı süt ve kek. O yüzü gülmeyen bekçiye inat gülerken kapıdan çıkıyorum. Sonra yolda giderken dikkatimi çekiyor sağdaki apartman, dün de vardı bugünde, hem de tıpa tıp aynısı hiç değişmemiş. Soldaki de öyle tabi. Sonra kendi kendime düşünüyorum bu müteahhit abiler niye girdikleri her yeri betonlaştırıyorlar? Ağaçların en büyük özelliği fotosentezken müteahhitleri rahatsız eden nedir? Hem en az üç çocuk hedefi olan bir millete 2+1 70 metrakare daire yapmak gerçekten hangi akla hizmet?(...) Biraz ilerliyorum az ötedeki cadde diğer okuldaki öğrencilerle yolumuz kesişiyor. Belli etmeden yüzlerine bakıyorum hepsi somurtkan, mutsuz ve enerjimi bitirir cinsten. Köydeki büyüklerim zihnimde beliriyor. İyi ama onlar hep gülüyor. Yine

düşüncelere dalıyorum, 10 kat ve 24-30 daire arasında müteşekkil apartmanlarda yaşayanlar hani somurtkan ya! Acaba diyorum, acaba modernleşmek huzuru kaçırıyor mu? (...) Az ileride tamir dükkanının yanından geçerken arabasından şikayetçi olanları görünce gülmeden edemiyorum. Aklıma bir kıssa geliyor. Durun size de anlatayım. Bir Allah dostu hayatında ilk defa at arabasına binmişte sevinçten dört köşe olmuş, ilerlerken ellerini açmış Allah'a şöyle hamdediyor imiş: Ey merhametli rabbim sen nasıl büyüksün! Bu aciz kulun hem oturuyor hem de gidiyor... Sonra tekrar o adamlara bakıyorum klimalı 4X4 arabalarından şikayetçiler. Acaba diyorum, acaba zenginleşmek huzuru kaçırıyor mu? Devam ediyorum, durakta bekleyenlerin elinde yine kitap yerine telefon var. Yine her hafta olduğu gibi onları görünce kendi kendime bu yine acaba diyorum, bilgi çağının, bilgi çağı olmasını sağlayan teknoloji acaba bilgidan uzaklaştırıyor mu? Okula gelirken ki yokuşta biraz nefesleniyorum.

(...) O arada biraz kafa yoruyorum tabi. Müteahhit abiler niye kapitalist? Duraktakiler niye kitap okumak yerine

teknolojiye esir düşüyor? İlker Bulama ağabey ve arkadaşları insanlara örnek olmak, okuma akışkanlığını kazandırmak için gazete neşrederken birileri niçin ders kitaplarıyla iktifa ediyor? Ya da bu yazıyı yazan kişi niçin okula gelene kadar ki düşüncelerini anlatıyor? Okul da yaşadıkları niye yok? Okul bizim ailemiz, ailemizde başkalarına namahrem olduğu için mi? Bu yazı Okul genelinde yayınlanacaksa namahrem olan kim? Ha birde Ali Haydar Aksal'ı okumamak nasıl bir talihsizliktir? Sorusu aklıma geliyor ama o da konumuz değil sanırım...

Velhasıl kelam hayatına farklılık katabilenler, onlarca katlı binalara oturmak mecburiyetinde olsalar dahi -benim gibibinalara istiflenmeyenler, beton şehirlerde doğaya dair iz arayanlar, kitapta ölüp kitapta dirilenler, en mutsuz anında dahi tebessümü eksik etmeyenler, içilen çayla birlikte iyilik ve güzelliğe kafa yoranlar, her ne kadar konumuz dışında desek de Ali Haydar Aksal'ı okuyanlar hakikaten güzel insanlar, eli öpülesi insanlar, şanslı insanlar. Yazı bitmiyor biz sıkılıyorz abicim...

"Kısaltılmıştır."

BİR ÜLKE DÜŞLERİM

Emir Eray ÖZAY

İTO ŞEHİT AHMET ASLANHAN ANADOLU İMAM-HATİP LİSESİ

İçinde yaşadığımız gezegen olan dünya hepimizin dünyası. Yağan yağmur hepimiz için yağıyor , açan çiçek hepimiz için açıyor, esen rüzgar hepimiz için esiyor. Arjantin'deki bir çocuk gol attığında nasıl seviniyorsa, Tanzanya'daki siyahi bir çocukta öyle. Amerika'daki bir çocuk huzurun, güvenin, barışın hakim olduğu bir ülkeyi nasıl hak ediyorsa, Afganistan'daki bir çocuk da öyle hak ediyor. Bir Urugualı nasıl ki doğduğunda küçük bir bebek olarak doğuyor, yemek yiyor, sevdiği bir kızıdan ayrılınca ayrılık acısı duyuyor ise aynı zamanda bir Kenyalı da küçük bir bebek olarak doğuyor, yemek yiyor, ayrılık acısı duyuyor. Bu gezegen, doğan herkese eşit haklar verirken birileri başkaları-

nın hakkını da kendi kendine zimetler. Hakkı olan adam aynı zaman da hakkını savunmakta haklıyken birileri yüzünden haksız durumuna düşürülür. Akabinde de ikinci sınıf muamelesi görmeye başlar. Ve işte birilerine ikinci sınıf muamelesi yapanların yönettiği dünyanın hali...

Yedi milyar insanla birlikte paylaştığımız bu gezegende her gece yaklaşık bir milyar insan gece yatağına aç girip uyuyamıyor, yokluktan her altı saniyede bir, bir çocuk açlık nedeniyle ölüyor, her dört saniyede bir, bir insan savaşlar yüzünden mülteci durumuna düşüyor. Sağlıklı içme suyundan mahrum olanların sayısı bir buçuk milyarı buluyor. Yine bu gezegende her gece milyarlarca insan akşam yemeği-

ni fazla kaçırıp gece uyuyamıyor, her gün milyonlarca ekmek bolluktan çöpe atılıyor, 250 mililitrelik bir bardaktan su içip onu yıkamak için litrelerce su kullanılıyor. Ve doğal olarak da kimse bu gezegende mutlu olamıyor. Hal böyleyken mazlum ve mahsunlar gözlerini hep aynı noktaya doğru dikeyyor. Nerede kanayan bir yara, ağlayan bir mazlum, kanayan bir yara görse hemen yardımına koşan Türk milleti-ne, Türkiye Cumhuriyetine doğru..

Mazlum ve mahzunların gözlerini diktiği, umutlarını bağladığı bu aziz millet ve devlet hiçbir zaman onların umutlarını boşa çıkarmadı ve çıkarmıyor. Milyonlarca Suriyeli kardeşini her türlü engele rağmen bağrına basıyor. Onları

zalimlere teslim etmiyor. Gezegenin her hangi bir toprağında deprem olunca bir an bile düşünmeden elinden geleni ardına koymamaktan imtina ediyor. Kendisinden binlerce kilometre uzaklıkta belki de hiç görmediği insanları Türk okullarının ve öğretmenlerinin şefkatli kollarına bırakıyor. Bunca sorunlara çözüm olurken kendisini de geliştirmeyi unutmuyor. Her geçen gün Türkiye’de bu milletin ilime, bilime ve sanata olan ilgisi artış gösteriyor. Artık bindiğiniz bir toplu taşıma aracında birçok farklı türden kitap okuyan insanlara rastlamak zor olmuyor. Bağrında nice Aziz Sanclarlar yetiştiriyor. Kendi tankını, topunu, tüfeğini kendisi üretmeye başlıyor. Sinema salonları hınca hınç doluyor, tiyatrolar coşkulu kalabalıklar eşliğinde gösterime giriyor. Yani bu millet ve devlet sömürmeden gelişiyor, büyüyor, mazlum ve mahzunlara umut oluyor.

Dünyanın gidişatı böyle iken ve insanlığın umudu bizde iken bizim de ne olduğumuz belli iken merak edilen bizim ileride ne olacağımız bir diğer değişle dünyamızın ileride ne olacağıdır. Çünkü bizim müstakbelimiz aynı zamanda dünyanın da müstakbeli olacak. Gelecek hayalle başlar. Ben de asırlarca dünyaya hükmetmiş bir milletin evladı olarak elbette ki birkaç senelik hayal kuracak değilim. Kendime hayal olarak en yakın tarihi 2053 olarak belirledim. Dünyanın gidişatını, bu gidişat karşısında bizim kim olduğumuzu ve birilerinin bizden ne beklediğini yazmaya çalıştım. Şimdi ise ne olacağımızı, Ertuğrul’ un, Alparslan’ın, Osmangazi’nin, Fatih’in torunları gelsin de ülkeme barış getirsin diyen mazlumlarla birlikte dökeceğim kağıda.

Öncelikle bu ülkenin bilimde, ilimde, sanatta, saniyede, kültürde çok daha gelişeceğine olan inancım tam. Bugün ülkemizde Dostoyevski , Tolstoy, Stefan Zweig nasıl hayranca okunuyor; edebiyat dendiğinde ilk aklı onlar geliyor; okuyucular onlar kültürlerinden etkileniyor; genç yazarlar onları örnek alıyorsa 2053’te de bütün dünya bizim yazarlarımızı, Ahmetlerimizi, Mehmetlerimizi, Ayşelerimizi örnek alacak. Onların yazdığı kitaplar onlarca dile çevrilecek, dünya kültürümüzle tanışacak. Ve elbette bu hayalimin gerçekleşmesi için gerekli olan bir hayalim daha var. Milletimiz kitap okumayı

her zamankinden daha çok isteyecek. Bu istekle birlikte bir kitabı okurken yorulunca, dinlenmek için başka bir kitaba sarılacak insanların sayısı artacak. Artan kitap okuyan insanlarla birlikte ülkenin eğitim seviyesi artacak ve en güzel üniversiteler benim ülkemde açılacak. Avrupa’dan, Asya’dan, Amerika’dan, Okyanusya’dan insanlar eğitim görmek için bizim okullarımıza kayıt olacak. Farklı farklı ülkelerden gelen insanlarla birlikte Türkiye kültürlerin buluşma noktası olacak. Çeşitli dilden, dinden ve renkten insanların hoşgörü çerçevesinde bir araya geldiği; huzur içerisinde yaşadığı bir ülke olacak. Belki de bu güzel tablo dünyaya örnek olacak, dünyaya huzur, güven, barış ve adalet hakim olacak. Üniversitelerimiz yeni bilim adamlarını yetiştirecek, yetişen bilim adamlarımız belki de daha önce hiç bir bilim insanının bulamadığı elementleri, hücreleri hatta gezegenleri bulacak. Buldukları elementlere ve gezegenlere kendi adları verilecek. Uzayda buldukları gezegenlere şanlı bayrağımızı dikecekler. Şanlı bayrağımızı hakiki manada göklere çıkaracaklar. Mühendislerimiz tamamen yerli ve milli otomobillerimizi, uçan arabalarımızı, uçaklarımızı, tanklarımızı ve füzelerimizi üretecek. Ürettiğimiz bu araçları dünyayı yok etmek için değil hakkı tesis etmek için kullanacağız. Düşmana korku dostu güven salacağız. Yeryüzünde zulüm gören, ezilen ve sömürülen halkların yaşadığı haksızlıklara son verip haklının hakkını vereceğiz. Zalimlerin zulmüne dur deyip aydınlığın şarkısını mazlum coğrafyalarda söyleteceğiz. Afrika’daki bir anneye, “Oğlum, o tabak bitecek! demenin verdiği mutluluğu tattıracağız. Savaşlarda mülteci durumuna düşen insanları kendi vatanlarında özgürce koşup eğlenirken göreceğiz, mutlu olacağız. İlimde, bilimde, sanatta, sanayide ve askeriyede gelişen Türkiye; tüm dünyaya Ugandalı zenci bir adamın kemiklerinin de beyaz olduğunu, Belçikalı beyaz bir adamında kemiklerinin beyaz olduğunu anlatacak. Irkçılığı, ayrımcılığı, ötekileştirmeciliği zihinlerden silip atacak. Türkiye bu gelişmeleri yaşarken asla kendi milli ve manevi kültüründen taviz vermeyip aksine gelenek ve göreneklerine daha da bağlanacak. Geleneksel müzik aletleriyle milli marşlarını söylemekle kalmayıp dünyaya yeni bir müzik anlayışı getirecek. Dünyanın

her tarafında bizim sanatçılarımız hayranlıkla karşılanacak, düzenlediği konserler yüz binler tarafından takip edilecektir. Bugün nasıl onların şarkıları dillerde ise 2053 ve sonrasında da bizim kendi yazdığımız, bestelediğimiz ve söylediğimiz Öz Türkçe şarkılar insanların dillerinden düşmeyecek. Bütün bu ilerlemeleri yaparken de geçmişimiz bize en iyi ışık olacak. Çini sanatımızı, ebru sanatımızı , seramiğimizi bütün başyapıtlarda göreceğiz. Türklere ait olan nesnelere insanlar baktığında bu Türk malı, çok kaliteli dedirtip insanların güvenlerini kazanacağız. On bir asırdır bayraktarlığını yaptığımız yüce dinimizden asla taviz vermeyeceğiz. Her caminim altına bir kütüphane, sağına okul , soluna spor alanları, önüne ve arkasına bize kültürümüzü unutturmayacak sanat merkezleri yapacağız. Böylelikle bırakın gezegen keşfetmemizi; camilerimize bakan bir insan bizim inancımıza, kültürümüze, ilme ve bilime ne kadar önem veren büyük bir millet olduğunu anlayacak.

İşte hayalimdeki Türkiye budur! Hem maddi hem manevi alanda kalkınan bir Türkiye... Dilini, dinini, tarihini, kültürünü en iyi şekilde bilen bir Türkiye... 2053’te dünya ekonomisinde birinci olan bir Türkiye... Doların devrinin geçip Türk Lirası’nın revaçta olduğu bir Türkiye... Bilimde, ilimde, askeride, tarihte, siyasette en yetkili söz sahibi olan bir Türkiye... Yeryüzünde hangi ırktan, renkten, inançtan olursa olsun herkesin eşit haklara sahip olduğu bilinciyle dünyaya yön veren bir Türkiye... Mehmetçikimizi gören bir mazlumun “Ey millet, sevinin Türkler geldi! Huzur geldi, refah geldi, barış geldi!” naralarını attığı bir Türkiye... 2053’e kadar bağrında nice Bilge Kağanlar, Ertuğrullar, Sultan Abdülhamit Hanlar, Atatürkler açmış bir Türkiye... Bir hayat düşlerim öyle değil/ Huzur, güven, barış ve öyle adil/ Çimenlere yatıp omzun deyip/ Masmavi gökyüzü benim deyip/ Bombaları değil uçurtmaları/ çocuklara sunmak. Mısralarını en iyi şekilde anlamış 2053 ve sonrasını bu mısralara göre planlamış bir Türkiye... Huzurun , barışın, adaletin, insan haklarının, inanç ve düşünce özgürlüğünün öncelikli olduğu bir Türkiye... Benim ve sanırım vatansever herkesin hayalindeki Türkiye bu olsa gerek...

VATAN

Selen KURT

SABAHATTİN ZAİM İMAM HATİP ORTAOKULU

Vatan, yaşadığın yer, kara parçası, doğup büyüdüğün yer gibi birçok anlama gelebilir. Aslında birçok insan için öyle değil mi? Şimdiye kadar birçok kahramanlık dinledik öğretmenlerimizden, annemizden, babamızdan. Kitaplarda okuduk Nene Hatun 'u, Hasan Çavuş'u, Atatürk'ü. Filmlerde, dizilerde izledik Battal Gazi'yi, Ertuğrul'u, Fatih Sultan Mehmet'i. Hepsini izledik, dinledik ama ne kadar parçası olabildik? Meğer hiç içimizde hissetmemişiz. Sadece okumuş, dinlemiş ve izlemişiz. Ta ki 15 Temmuz'a kadar. Biz aslında çok şanslı bir nesiliz. Özümüze döndük. Allah belki de bir tokat gibi yaşattı bunları bize. Gördü savrulan, Batı'ya özenen gençliği. "Siz bu değilsiniz, bakın, kendinize gelin." dedi. O günü hiç unutmayacağım. Gece babamın bizi ağlayarak bırakıp gidişini. Ne yapabildik? Asker değildi, polis değildi. Daha önce bir kişiyle bile kavga ettiğini görmemişim. Ne yapabildi ki? Hem si-

lahı da yoktu ama gitti anneme bizi emanet edip gitti. Her evin babası gibi abisi, annesi gibi çocuklarını birilerine emanet edip gitti. O gece sanki hiç sabah olmayacaktı. Her yerde selalar, televizyonda çatışma anları, düşmana, tanka sadece vücuduyla siper olan insanlar... İşte ben o zaman anladım. Vatan böyle bir şeydi. Sadece yaşadığım yer değildi. Vatan namusundu. Hiç tanımadığın bir insan bile kardeşindi, ailendi o an. Ben şanslı olanlardanım. Sabah 7 gibi babam geldi. Sevinirken bile utandım. Ya gidemeyenler; ailesine, çocuğuna sarılamayanlar. İşte ben vatanın ne olduğunu 15 Temmuz'da anladım. Ne yapardık, nasıl yaşardık? Şimdi bakıyorum çevreme hala ders almayanlar var. Suriyeli kardeşlerimize bakıp neden buradalar diyebiliyorlar. Biz merhameti unuttuk, bununla birlikte birçok değeri ama ne olursa olsun vatan söz konusu olduğunda tekrar kenetlendik. Anladım ki bize bizden başka dost yok. Biz yeter ki

"biz" olalım. Vatanımızı kimse yıkamaz. Kimse silemez bizi haritadan. Biz vatani sadece toprak parçası olarak görmedikten sonra. Biz her taşı, her karış toprağı benimseyip doğusuyla batısıyla bir olup birbirimize düşmezsek karşımızdaki nokta kadardır. Biz derman oluruz mazluma, yoldaş oluruz. Koruruz kollarız kendimiz gibi. Hiçbir çocuğun vatansız kalmasına müsaade etmez ordumuz. Bu yüzden "peygamber ocağıdır" ordumuz. Mazlunun yanında zalimin karşısındayız. Tek engelimiz unutmaktır, unutmak. Unutma çocuk! Sana, vatanına yapılanları unutma! Büyürken vicdanın kör olmasın! Büyüklerin gibi olma, onların hatasına düşme. Küçük görme yurdunu, özenme Batı'ya. Vatanın her bir köşesinde dökülen kanları unutma! Merhamet et sana sığınana. Vatansız kalmak, anasız bir bebeğin sokakta tek kalmasıdır. Unutma! O bebeği kurtlar kapar sonunda.

BİR KAHRAMAN DOĞUYOR

İsmail Berkan ZORLU

ÖMER ÇAM ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

İnsan bu her daim en güzelini ister. Ölümün dahi... Var mı ki şehitlikten daha âlâsı. Çanakkale’de, Kurtuluş Savaşında göğüs göğüse her siperde, en karanlık gecemiz 15 Temmuz’da. Binlerce kahraman şehit. Allah yolunda canını feda eden binlerce Müslüman. Şehitlik ne güzel şeydir, onların Allah katında kadir ve kıymetleri pek yücedir.

Onlar ki için bu dünya ile bitmeyeceğini bilenlerdi. Onlar bu dünyaya ait değillerdi. Hadisi şerifte buyurulduğu gibi, “Geçici bir süre için ağacın altında gölgelenen” bir yolcu gibi yaşadılar hayatlarını.

Fakat bu dünyada vatansız yaşamayacağını bilenlerdi onlar. Onlar ki şahsiyet ve karakter sahibi kahramanlardı. Şahsiyetli kişilerdi. İnanıkları gibi ve tavizsiz yaşayanlardı. Böyle yaşayanların başta peygamberler olduğunu bilirlerdi. Bu uzun süreçte temayüz etmiş binlerce kahraman bunun bilincindeydi. Bu gibilerin hayat çizgilerini dünyevi endişeler değil ulvi inançları çizdi.

Onlar ki Halid b. Velid’in İran komutanına dediği gibi: “Sizin, hayat ve şarabı sevdiğiniz kadar, ölümü seven bir orduyla size geldim.” (Abdürabbih, s. 387) . Çünkü onlar “Ölürsem şehidim, kalırsam gazi!..” inancındaydılar. Bu durum, ayette “iki güzelden biri” şeklinde ifade edilir. (Tevbe, 9/52). Yani, böylesine kahramanlar için savaşta iki güzel neticeden biri vardır. Ya galip gelip var olacaktı ya da mağlup olup şehit olacaktı. Bir tek yol vardı onlar için galibiyet sadece kendileri için de değil bu ümmet ve vatan için tek yoldu, onlar içinse tek yol kahramanlık.

Bu tarih ne kahramanlar gördü. Neydi ki bunun ölçütü? Çanakkale’de havada çarpışan kurşunlarla kahraman şehitler, taşıdığı topun yanında bebeği ile Nene Hatun ve tabancasının namlusundan çıkan tek kurşunla kahraman şehit Ömer Halisdemir. Aslında hepsi doğru zamanda doğru yerdeydi. Bu da kader değil mi? Yaşadıkları hayat attıkları her adım bir adımdı kahramanlık

için. Onlar için ölüm, “vuslat” ve dolayısıyla sadece “vesile-i rahmet” değil, “bizatihi rahmet” de demek olduğundan, ebedi nimetlerin yurduna, ebedi yurda ulaşanların ancak rahmet-i hakikiye kavuşacaklarına inandılar. Ve en güzel yolu buldular. İnanan da her daim kazandı. Kahramanlarımız gibi.

İstiklal şairinin de dediği gibi: *“Gömelim gel seni tarihe desem sığmazsın.”*

Ne sığdırabilirler ne de unutturabilirler onları bize. Hainler hep vardır ama onlar unutulur. Kahramanları ne yapsalar da unutturamazlar. Millet unutmaz ümmet unutmaz. Ne zaman üstüne toprak atmaya çalışırlarsa çalışsınlar bu tarih bir sarsılır, bir irkilir, bir titrer. Bilişlendikçe bu akıl parlar kendine gelir. Ve bu dirliği, bu birliği dünya ülkelerine kanıtladıktan sonra kimse bizim sırtımızı yere getiremez.

“ALLAH YOLUNDA ÖLDÜRÜLENLERE ÖLÜLER DEMEYİNİZ!”

Nisanur DAĞLI

ÖMER ÖZTOP KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Şehitlik son nefesinde dahi sevgiline kavuşacağın için tebessüm etmek bütün acılarını dindiren Rabbine şükretmektir. Müslümanları güçlü kılan da “Ölürsek şehit, kalırsak gazi” düşüncesi değil midir?

“Allah yolunda ölenlere ‘ölüler’ demeyiniz. Bilakis onlar diridir, lakin siz anlayamazsınız.” (Bakara, 154) Ayette de belirtildiği gibi biz onlara ölüler değil, şehitler deriz. Şehit, ömrünü imanına şahit kılan kişidir. Öyle bir mertebedir ki şehitlik, şehidin kul hakkı dışında bütün günahları affolunur. Allah katında peygamberlikten sonra en yüksek mertebedir. Şüphesiz, şehitlik her Müslümanın ulaşmak istediği bir derecedir. Lakin sevgili yoluna ölmek herkese nasip olmaz, hak etmek ve gerçekten gönülden sevip bağlanmak gerekir. Öyle bağlanır ki insan gönlünde hiçbir tereddüde yer bırakmaz. Yalnızca inanır, inanmak zaten gönülden bağlanmak değil midir? İnanmak sevdiği uğruna gözünü dahi kırpmadan yoldan dönmemendir.

Şehitlik Haram bin Milhan’ın vücudunu delerek çıkan mızrağa sevinerek

“Kabe’nin Rabbine and olsun ki kurtuldum, kazandım.” diyerek kendisini öldüren Cebbar bin Selman’ın Müslüman olmasına vesile olmaktadır. Şehadet şerbetini içerken gülümseyip arkadaşlarına gözlerinin önündeki cennetin güzelliğini anlatmaktadır. Kanlı elbiselerin ve o ibadet eserin olan kanlarına gömülmek ve ebedi ölümsüzlüğü tatmaktır.

Şehitlik son nefesinde dahi sevgiline kavuşacağın için tebessüm etmek bütün acılarını dindiren Rabbine şükretmektir. Müslümanları güçlü kılan da “Ölürsek şehit, kalırsak gazi” düşüncesi değil midir? Ölürsem Mevla’ya kavuşacağım, kalırsam onun uğruna bir parçamı feda edeceğim. Adım adım sevgiliye kavuşacağım. Ebediyen ölümsüz ve günahsız olacağım, düşüncesidir.

Sen vatan kahramanı, bayrağımın şehidi,
Yeniden tarih yazdın tüm dünya da şahidi

Şimdi bir bak ne kadar da şanlı ay yıldızlı bayrağın,
Ey şehit oğlu şehit önderisin sen her çağın.

Elinde tüfeğim, tankım, uçağımla,
Kestiğini zannediyor yolunu,
Bilmiyor keseceksin soluğunu!

Ne tank, ne silah hiçbir şey,
Asla yıldıramaz bu bayrak şehitlerini!

Bir asırlık planlarını çökerttin,
İşgal heveslerini kahramanca göçerttin.

“Şehitlere ölü denilmemelidir!”
Onlar kalbimizde sonsuzluğa diridir.

Buradan selam olsun o güzel şehitlere,
Merhaba diyelim yeni gelen günlere...

Bayrağımın Şehidi

Batuhan TUNCER

ÖMER ÇAM ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

TÜRKÜLÜK ve VATAN

Ahmet Burak ÖZGENÇ

TEVFİK İLERİ İMAM HATİP ORTAOKULU

Binlerce yıl insanları bağrında barındıran, tarih boyunca uğrunda nice şehitler veren, bir karış toprağı için canını hiçe sayan ve tek dertleri "vatan" olan insanların topraklarıdır bu topraklar.

Asırlar boyunca tüm cihana hükmet-

miş, düşmana kilometrelerce heybetli duvarlar yaptırmış, adaletini hak dinden almış ve tüm insanlığa yaymış, hoşgörüsüyle farklı milletleri içinde barındırmış ve bir çağ kapatıp yeni bir çağ açmış ulu bir milletin vatanıdır bu vatan.

Şanlı tarihe sahip milletimizin tarihi boyunca başından olumlu ya da olumsuz birçok olay geçmiştir. Atalarımız bu olayların vatanımızın lehine sonuçlanması için elinden geleni yapmış, bu uğurda milyonlarca can feda etmiştir. Milli şairimiz Mehmet Akif'in; "Şüheda fışkıracak toprağı sıksan, şüheda!" sözleri vatan uğrunda şehit olan bu canların, savunduğı toprakları kanlarıyla suladığının temsili-dir.

Ecdadımız; her yönüyle eşsiz, bir doğa harikası ve kutsal olan bu toprakları canları pahasına korumuş ve vatanımıza sahip çıkmıştır. Tarihe altın harflerle yazılan Çanakkale Zaferi bunun en büyük örneğidir. 2016 yılında bazı vatan hainlerinin hazırladığı darbe girişimi planları, milletimizin vatan sevdasıyla meydanlara inip bu alçakça girişime "DUR!" demesiyle başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Yakın bir tarihte başlamış olan ve hala başarıyla devam eden Zeytin Dalı Harekâtı da vatanımızın güvenliği ve bütünlüğü için atılmış önemli bir adımdır. Bunun yanında vatandaşlarımız da operasyona hem maddi hem manevi destek vermektedir. Bunlar Türk milletinin tek vatan kavramı etrafında bütünleştiğinin ve sonsuz vatan sevgisinin göstergesidir. Mete Han şu sözleriyle bu konuyu çok iyi bir şekilde özetlemiştir: "Benden eğrimi isteyin, vereyim; atımı isteyin, vereyim; çadırımı isteyin, vereyim; fakat vatanımdan hiç kimse bir karış toprak istemesin, vermem, veremem!"

Vatan sevgisi, dinimiz İslam'da da önemli bir yer tutmuştur. Hz. Muhammed (s.a.v) çoğu zaman vatanın önemini ve insanın vatansız yaşayamayacağını üstünde durmuş, bu konuyu şu hadisiyle vurgulamıştır: "Allah rızası için bir gün nöbet beklemek, dünya ve dünyadakilerden hayırlıdır. Sizden birinin kamçısının cenneteki yeri dünyadan ve dünyadaki her şeyden hayırlıdır." (Buhârî, Cihâd 6, 73, Bed'ü'l-halk 8, Rikâk 2; Müslim, İmâre 113-114) Bu konuda bizlere düşen; bu vatana gereken değeri vermek, gelecekte vatanımızın gelişmesini ve kalkınmasını sağlamak, bu vatanın ne zorluklarla kazanıldığının bilincine varmak ve bunu düşünerek yaşamaktır.

SÖYLE

Aşıktan mıdır
Kalbimin ağrısı
Ya da aşkın ağırlığından mıdır
Yüreğimin sancısı

Gecenin karanlığı mı
Beni korkutan
Ya da geceler mi
Yalnızlığımı hatırlatan

Her dem aklıma gelişin mi
Beni ağlatan
Ya da gözlerin mi
Gözyaşlarımı akıtan

Acıdan mıdır
Gözyaşlarımın gelişi
Ya da hasret mi
Damla damla süzülen

Uykusuz gecelerden mi
Hissettiğim yorgunluk
Ya da artık tükendik mi
Biz olmaya çalışmaktan

Şeyma Nur ŞAHİN

KURTKÖY ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Maviyi sevmem
Huzur bulmamdan mıdır
Ya da huzur bulduğum
Mavi bakan gözlerinden midir

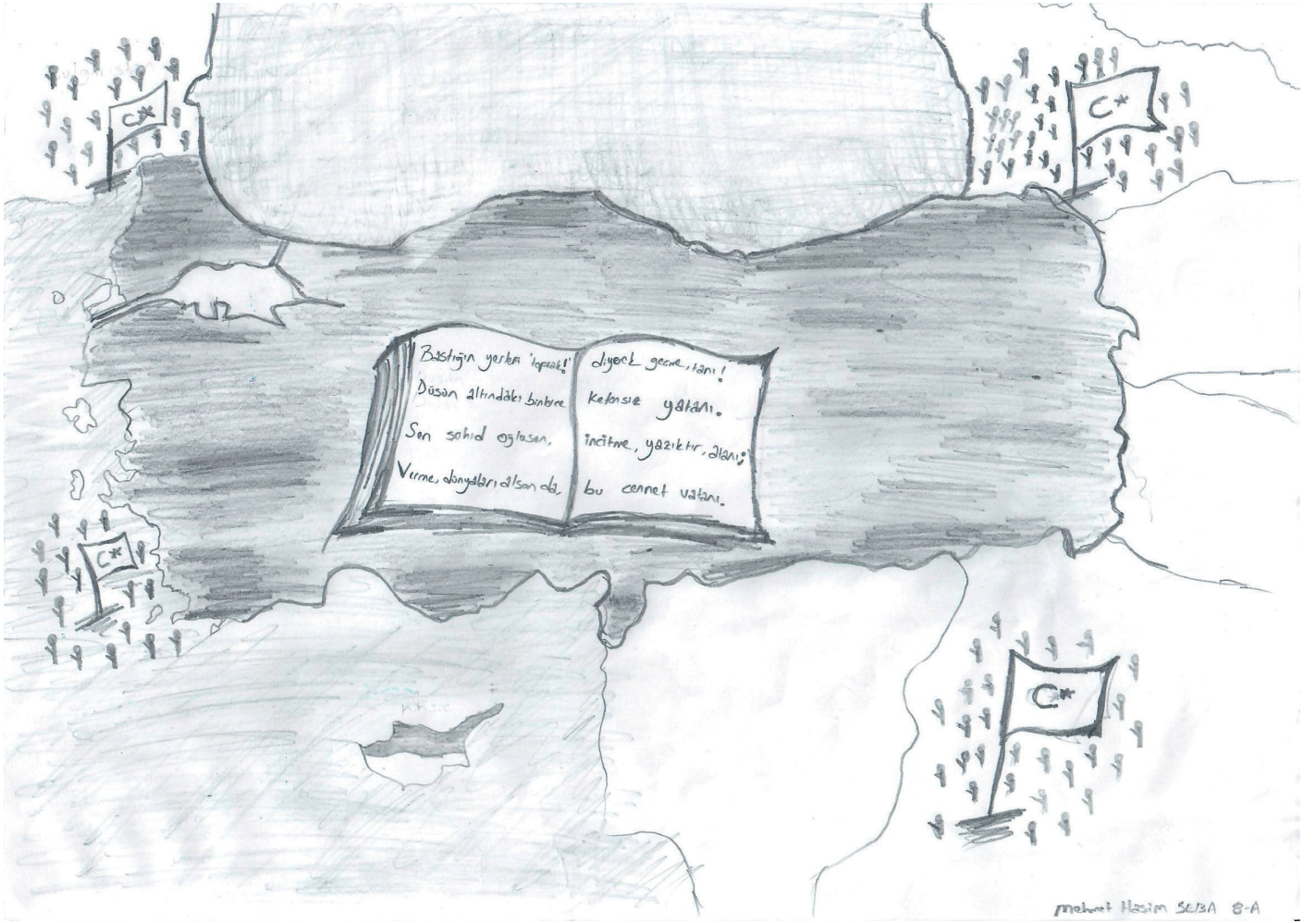
Dertlerim mi
Beni üzen
Ya da mesafeler mi
Beni hüznülendiren

Uzaklara dalışım
Bekleyişimden midir
Ya da uzaklardaki seni
Düşlemekten midir

Seni ay ışığına benzetmek
Geceleri aydın edişinden mi
Ya da yüzünün güzelliği mi
Işık bulduğum

Söylesene gönül bağı
Aşksız yaşanır mı
Ya da söyle
Sensiz aşk yaşanır mı

EĞİTİM SENİNLE BAŞLAR

“Eğitim Seninle Başlar” Projesinin
4. programı için çalışmalar
devam ediyor...

43 SEMİNER

Alanlarında yetkin
konuşmacılarla
gerçekleşen seminerler.

102 ATÖLYE

Planlanan atölye çalışmaları
ile öğretmenlerimiz ilgi
alanlarına uygun eğitimleri
seçmektedirler.

483 OTURUM

Dört günde okul ve
salonlarımızda tercihe
dayalı 483 oturum.

155 EĞİTİMCİ

Aralarında ilçemizde
görev yapan
öğretmenlerin de
bulunduğu akademisyen
ve eğitimciler.

5589 KATILIMCI

Planlanan 5589 katılımcı
ile dört günlük seminer
maratonuna hazırız.

Ayrıntılı bilgi için karekodu okutunuz •

<http://pendikmem.com>

Pendik İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü Proje Web Sitesi

/PendikMem

/PendikMem

/PendikMem

Onlar sanıyorlar ki, biz sussak mesele kalmayacak.
Halbuki, biz sussak, tarih susmayacak.
Tarih sussa, hakikat susmayacak.

Onlar sanıyorlar ki, bizden kurtulsalar mesele kalmayacak.
Halbuki bizden kurtulsalar vicdan azabından kurtulamayacaklar,
Vicdan azabından kurtulsalar, tarihin azabından kurtulamayacaklar.
Tarihin azabından kurtulsalar, Allah'ın gazabından kurtulamayacaklar.

Sezai Karakoç